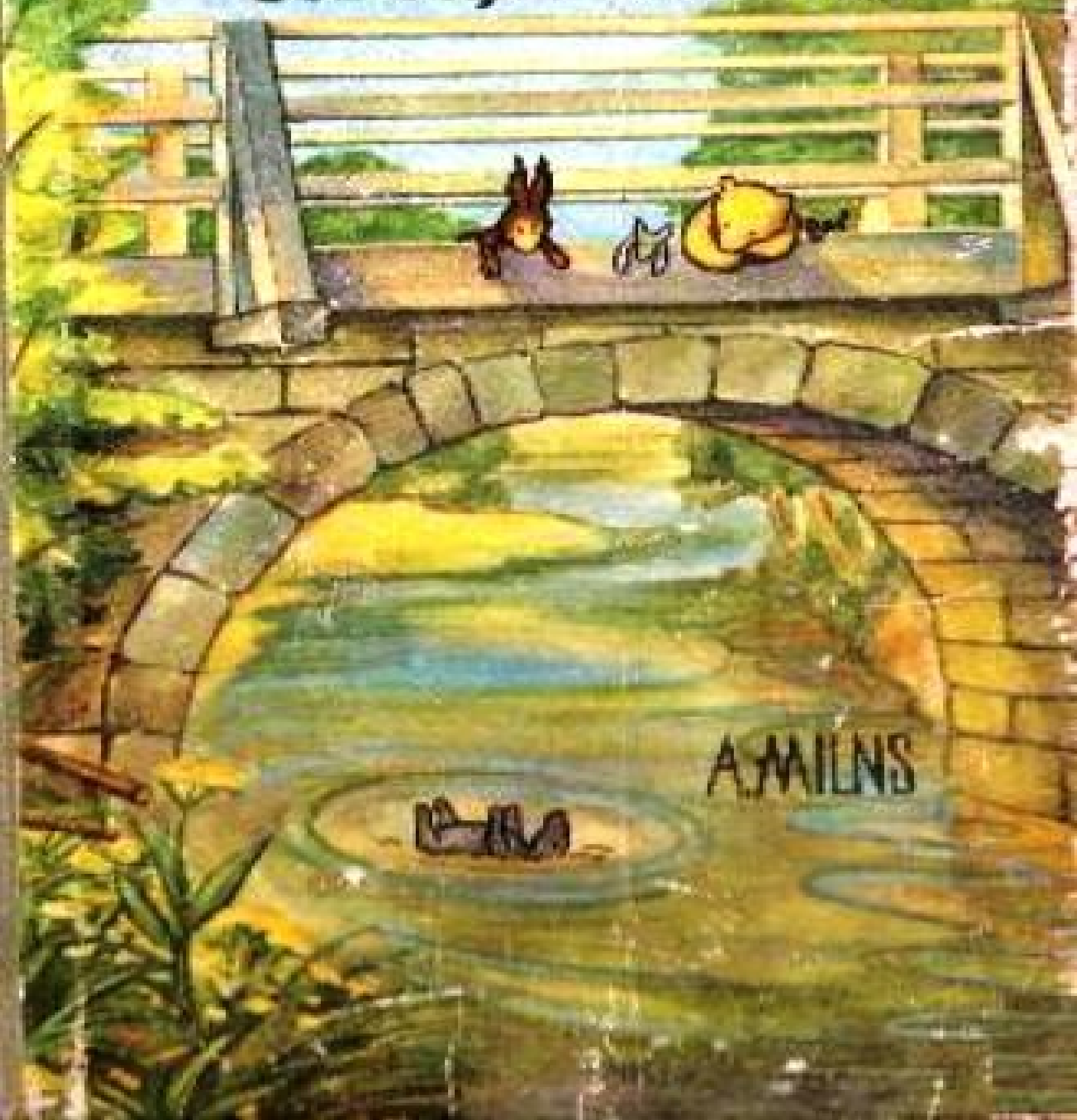

VINNIJS PŪKS UN VIŅA DRAUGI

A. MILNS

Alans Aleksandrs Milns
Vinnijs Pūks un viņa draugi
No angļu valodas tulkoja: Vizma Belševica.1990

Audiogrāmata: http://www.pasakas.net/audiogramatas/alans_aleksandrs_milns/v/vinnijs-puks-un- vina-draugi

Noskannējis grāmatu un FB2 failu izveidojis Imants Ločmelis

-
- [VINNIJS PŪKS](#)
- [IEPAZĪŠANĀS](#)
- [PIRMĀ NODAĻA,](#)
- [OTRA NODAĻA,](#)
- [TREŠA NODAĻA,](#)
- [CETURTA NODAĻA,](#)
- [PIEKTĀ NODAĻA,](#)
- [SESTĀ NODAĻA,](#)
- [SEPTĪTĀ NODAĻA,](#)
- [ASTOTĀ NODAĻA,](#)
- [DEVITA NODAĻA,](#)
- [DESMITA NODAĻA,](#)
- [PŪKA SUMINAJUMS](#)
- [VELTĪJUMS](#)
- [ATPAZĪŠANĀS](#)
- [PIRMĀ NODAĻA,](#)
- [OTRA NODAĻA,](#)
- [TREŠA NODAĻA,](#)
- [CETURTA NODAĻA,](#)
- [PIEKTĀ NODAĻA,](#)
- [SESTĀ NODAĻA,](#)
- [septītā nodaļa,](#)
- [ASTOTĀ NODAĻA,](#)
- [DEVITA NODAĻA,](#)
- [DESMITA NODAĻA,](#)
- [ALANS ALEKSANDRS MILNS \(1882—1956\)](#)

ALANS ALEKSANDRS MILNS
VINNIJS PŪKS UN VIŅA DRAUGI
Vinnijs Pūks un viņa draugi

Alans
Aleksandrs
Mīns

Vinnijs Pūks un viņa draugi

VINNIJS PŪKS

VĪNAI

Roku rokā pie tevis mēs nakam,

Kristofers Robins un es,

Šo grāmatu nolikt tev klēpī.

Nu saki — tev patīk? Nu saki — tev prieks?

Nu saki — tā tev pa prātam?

Tāpēc, ka grāmata vēltīta tev,

Tāpēc, ka mēs tevi mīlam.

Ja jums ir gadījies lasīt citas grāmatas par Kristoferu Robinu, jus varbūt atcerēsieties, ka viņam reiz bija gulbis (vai arī gulbim bija Kristofers Robins, es īsti labi nezinu) un ka šo gulbi viņš sauca par Pūku. Tas bija ļoti sen, un šķiroties mēs vārdu paņēmām līdzī, jo nospriedām, ka gulbim tas vairs nebūs vajadzīgs. Toties vēlāk, kad mūsu Lācis ieminējās, ka viņš arī gribētu sev īstu vārdu, tādu — kā nevienam citam, Kristofers Robins, galvu nelauzīdams, paziņoja, ka šis vārds ir Vinnijs Pūks. Un tā tas palika. Nu jūs zināt, kā radies Pūks, un es varu pastāstīt, kā radies Vinnijs.

Dzīvot Londonā un laiku pa laikam neaiziet uz Zooloģisko dārzu vispār nav iespējams. Bet vai visi māk to pareizi darīt? Daži sāk no sākuma, ko sauc par Ieeju, tad skrien, ko kājas nes, gar visiem būriem uz Izeju — un cauri ir. Prātīgs cilvēks iet tieši pie sava vismīļākā zvēra un paliek tur. Tāpēc arī Kristofers Robins, Zooloģiskajā dārzā nonācis, tūlīt dodas pie lāčiem. Viņš pačukst dažus vārdus trešajam uzraugam pa kreisi, durvis atveras, mēs ejam pa tumšiem gaitenītiem un stāvām kāpnēm, kamēr nonākam pie zināmā būra. Būris atsprāgst vaļā, no tā izveļas kaut kas brūns un spalvainš, un Kristofers Robins ar laimīgu kliedzienu «Lācīt!» metas pukaiņa apkampienos. Lāču māti sauc par Vinniju, kas lieku reizi pierāda, cik ļoti šis vārds pieder lāčiem vispār. Dīvainā kārtā mēs nevaram atcerēties tikai vienu: lācim dots Vinnija vārds par godu Pūkam vai Pūka vārds par godu Vinnijai? Mēs kādreiz to zinājām gan, nu esam aizmirsuši. . .

Tik tālu bija uzrakstīts, kad no pagaldes izbāza šņukuru sivēns un aizvainoti iekviecās: «Bet es?»—«Dārgo Sivēn,» es atbildēju, «visa grāmata būs par tevi.»—«Nekā, par Pūku,» viņš tiepās. Jūs, protams, esat uzminējuši, ko Sivēns ņēmis ļaunā. Viņš dusmojas, ka Lielais Ievads runā tikai par Pūku vien.

Labi, būsim taisnīgi. Mēs neslepjam, ka Pūks ir mūsu mīlulis, tomēr Sivēnam ir savas priekšrocības, kuru nav Pūkam. Pūku, pieme ram, nepaņemsi uz skolu līdzī tā, lai neviens to neuzzinātu, bet Sivēns ir tik mazs, ka viņu var ielikt kabatā, un grūtā brīdī, kad nav īsti skaidrs, cik ir divreiz septiņi — divpadsmit vai divdesmit divi, kļūst vieglāka sirds, slepus paglaudot viņa muguru. Reizēm Sivēns izlien no kabatas un ilgi sēž pie tinīcas, skatīdamies tintē, tāpēc izglītība viņam augstāka nekā Pūkam, bet Pūks to neņem pie sirds.— Vienam galvā smadzenes, otram — zāģu skaidas,— viņš saka, un taisnība vien ir.

Bet nu arī citi saka jautāt: «Un mēs?» Tāpēc prātīgāk būs pielikt punktu Ievadam un ķerties tieši pie grāmatas.

A. A. Milns

PIRMĀ NODAĻA,

kurā mēs iepazīstamies ar Vinniju Pūku un kādu bišu koku un stāsts sākas

Bums! Bums! Bums! — viens nak pa kāpnēm lejā. Pakaļkājas viņam gaisā, pakausis — bums! bums! — sitas pa kāpieniem, jo Kristofers Robins velk viņu aiz priekšķepas. Cik viņam zināms, nekādas citas iespējas tikt pa kāpnēm lejā nav, kaut gan reizem liekas, ka ir un viņš šo iespēju atrastu, ja vien varētu kādu mirkli nebumsīties un par to padomāt. Bet padomāt nevar — bums! bums! — tāpēc skaidrs, ka laikam nav vis. Sā vai tā, bet nu viņš ir lejā. Iepazīstieties ar Vinniju Puku!

Dzirdot šo vārdu pirmoreiz, es jautāju, kā būtu jautājis ikviens no jums: — Vai tad viņš ir meitene?

— Nē, — atbildēja Kristofers Robins.

— Tad kāpēc tu sauc viņu meitenes vārdā par Vinniju?

— Es nesaucu.

— Bet tu nupat teici. . .

Es teicu, ka viņš ir Vinnijs Pliks. Vai tu nezini, ko tas nozīmē, ja vārdam galā «s»?

— Pareizi, pareizi, — es attapos un ceru, ka jūs attapāties tikpat ātri, jo vairāk nekādu paskaidrojumu nebūs.

Reizēm, kad Vinnijs Pūks ticis pa kāpnēm lejā, viņš grib rotaļāties, bet reizēm viņam labāk patīk mierīgi sēdēt pie uguns un klausīties kādu stāstu. Šovakar. . .

— Ko tu mums stāstīsi? — jautāja Kristofers Robins.

— Kas man būtu jāstāsta? — es apvaicājos.

— Tu vari pastāstīt kaut ko jauku Vinnijam Pūkam?

— Domāju, ka varu, — es teicu. — Kādi stāsti Pūkam patīk?

— Par viņu pašu. Jo viņš ir tāds lācis.

— Ā, es saprotu.

— Kaut ko jauku, jauku.

— Jāpamēģina, — es sacīju. Un tad es mēģināju.

Reiz senos, senos laikos, varbūt pat tik ļoti senos ka pagājušī piektdiena, Vinnijs Pūks pavisam viens dzīvoja mežā zem vārda Sanders.

—Ko tas nozīmē, «zem vārda*?— jautāja Kristofers Robins.

Tas nozīmē, ka šis vārds bija rakstīts ar zelta burtiem uz durvju plāksnītes. Plāksnīte bija augšā, un pats viņš dzīvoja apakšā.

— Vinnijam Pūkam tas nebija īsti skaidrs,— sacīja Kristofers Robins.

— Nu man ir,— noņurdēja Pūks.

— Labi, tad stāstīšu tālāk,— es teicu.

Kādu dienu pastaigādamies viņš iznāca klajumā, kas bija pašā meža vidū, bet pašā klajuma vidū bija liels ozols, un paša ozola galā kaut kas skali dūca.

Vinnijs Pūks nosēdās zem koka, saņēma galvu abās ķepās un sāka domāt.

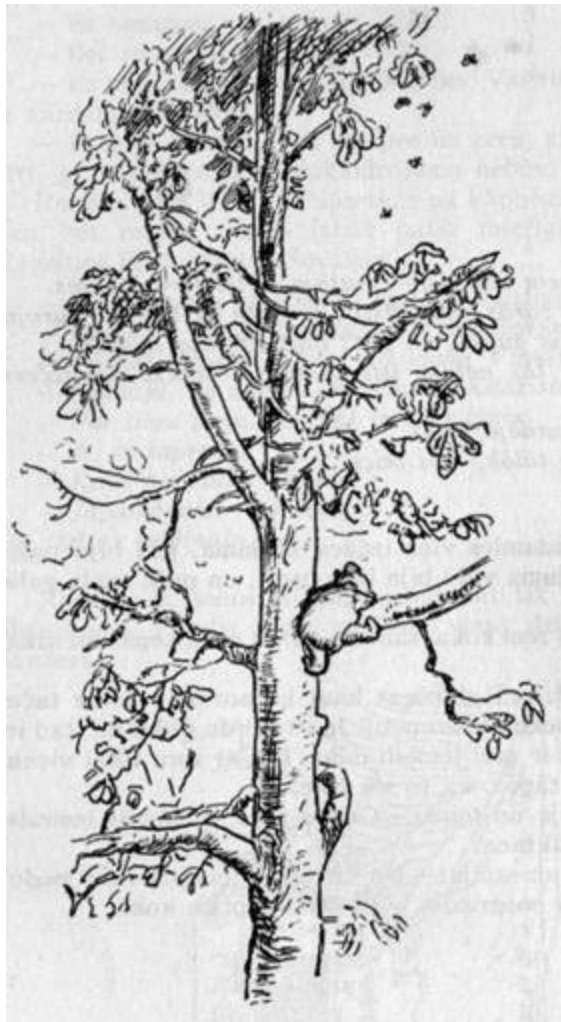
Pirmā doma bija tāda: «Sī dūkšana kaut ko nozīmē. Nevar taču dūkt tāpat vien, lai tas neko nenozīmētu. Ja es dzirdu dūkšanu, tad ir kāds, kas dūc, un viņam ir savi iemesli dūkt. Bet es zinu tikai vienu iemeslu: ja tu dūc, tad tāpēc, ka tu esi bite.»

Viņš atkal ilgi domāja un teica:—Cik es zinu, vienīgais iemesls būt par biti ir medus vākšana.

Nu Pūks ceļas kājās un sacīja: Un vienīgais iemesls vākt medu ir, lai es to apēdu.—Tā nospriedis, viņš sāka rāpties kokā.

Viņš kāpa un kāpa, un kāpa, un

kāpdams viņš dziedāja pie sevis medus dziesmiņu,
kas skanēja apmēram tā:

To laikam nepateiks neviens,
Kamdēļ pēc medus lāči lien.

Džinn, džinn, džinn,
Kas gan lai to zin?

Viņš pakāpās vel kādu gabaliņu. . . un vēl kādu gabaliņu. . . un tad vēl mazliet augstāk. Pa to laiku viņam ienāca prātā cita dziesma:

Tik augstu rāpdamies, Pūks jau bija krietni noguris un tāpēc dziedāja Žēlabu Dziesmu. Viņš bija gandrīz klāt, un ja vēl pakāptos uz tā tur zariņa. . .

KRAKS!

— Glābiet! — noelsās Pūks, atsizdamies pret zaru, kas bija kādas desmit pēdas zemāk.

— Ja es nebūtu ... — viņš teica, ietriekdamies nākamajā zarā, vēl kādas divdesmit pēdas zemāk.

— Vai tad es ko sliktu ... — viņš taisnojās, apmezdamš kūleni pret nākamo zaru, trīsdesmit pēdu zemāk, — es tikai gribēju . . . Man, protams, nevajadzēja, — viņš atzinās, izlidodams cauri sešām pa zarēm.

Ja lāči būtu bites un bite būtu es, Tad nerīkotu stropu pie pašas galotnes. Neviens pa zariem nerāptos, pēc salda medus nācis. Ja medus lejā stāvētu, ja bite būtu lācis.

— Un viss tikai tāpēc, es domāju, — Pūks nosprieda, kad pēdējais zars bija garām un viņš, trīs reizes apgriezies gaisā, beidzot iekrita ērkšķu krūmā, — tāpēc, ka esmu ļoti kārs uz medu. Vai dieniņ, vai!

Viņš izlīda no ērkšķu krūma, vilkdams lauka dzeloņus, kas bija sadūrušies degunā, un atkal saka domāt. Pirmais, kas viņam ienāca prātā, bija Kristofers Robins.

— Vai patiešām es? — Kristoferam Robinam uztraukumā aizrāvās balss, jo viņš gandrīz neuzdrošinājās ticēt tādai laimei.

— Patiešām tu.

Kristofers Robins neka vairs neteica, bet acis viņam pletās arvien platākas un vaigi piesarka.

Ta nu Vinnijs Pūks gāja pie sava drauga Kristofera Robina, kas dzīvoja aiz zaļām durvīm otrā meža malā.

— Labrīt, Kristofer Robin,— viņš teica.

— Labrīt, Vinnij Pūk,—tu atbildēji.

— Vai tev nav kāds balons?

— Balons?

Ja. Es nupat vēl, šurp nākdams, domāju, vai Ķristoferam Robinam ir kads balons vai nav. Visu ceļu laužīju galvu par baloniem.

— Kam tev vajadzīgs balons?—tu jautāji.

Vinnijs Pūks paskatījās apkārt, vai neviens nenoklausās, pielika ķepu pie mutes un aizžņaugtā balsi nočukstēja: Medus!

— Vai tad kads iet pēc medus ar balonu?

— Es eju,— sacīja Pūks.

Labi, ka dienu iepriekš tu biji viesībās pie sava drauga Sivēna un Sivēns katram ciemiņam uzdāvināja balonu. Tev tika liels, zaļš balons, bet vienam no Trusīša radiem liels, zils balons, kas palika pāri, jo Trusīša radnieks bija tik maziņš, ka vispār vēl pa viesībām nestaigāja, un tu pārnāci mājās ar abiem baloniem — zilo un zaļo.

— Kurš tev patīk labāk?— tu jautāji Pūkam.

Viņš saņēma galvu ķepās un ilgi domāja.

— Kas ir galvenais, ejot pēc medus ar balonu?— viņš prātoja. — Galvenais ir, lai bites nepamana. Ja man būs zaļš balons, tas izskatīsies pēc koku lapam — un viņas neko nenojautīs. Ja man būs zils balons, tas izskatīsies pēc debesīm — un viņas atkal nenojautīs. Vajag tikai izvēlēties, kā būtu labāk.

— Bet vai bites neredzēs, ka zem balona esi tu?

— Varbūt redzēs, bet varbūt arī neredzēs,— teica Vinnijs Pūks.— Ar bitēm nekad neko nevar zināt.— Viņš brīdi padomāja un piebilda:— Es izlikšos par mazu, melnu mākonīti un piemānīšu bites.

— Tad labāk ņem zilo balonu,— tu teici.

Sacīts — darīts. Jūs paņēmət zilo balonu un gājāt. Katram gadījumam tu paņēmi arī šauteni, kā tu to parasti dari. Pa ceļam Vinnijs Pūks uzmeklēja lielu peļķi un vārtījās pa dubļiem tikmēr, kamēr bija pavisam melns. Zem ozola tu piepūti balonu, cik vien lielu varēji, un

Pūks tev palīdzēja turēt to aiz aukliņas. Tad tu aukliņu palaidi vaļā. Pūks ar balonu uzlidoja gaisā un palika karājamies pie pašas ozola galotnes, tikai labu gabaliņu nostāk.

— Urrā!— tu kriedzi.

— Vai nav vareni?— Vinnijs Pūks no augšas apvaicājās.— Pēc kā es izskatos?

— Pēc lāča, kas lido ar balonu,— tu atbildēji.

— Ko tu saki?— uztraucās Pūks.— Vai tad pēc maza, melna mākonīša zilās debesīs es neizskatos?

— Ne visai.

— Nu, nekas. Varbūt no šejienes izskatās citādāk. Un, kā jau es teicu, ar bitēm nekad neko nevar zināt.

Vēja, kas Pūku aizpūstu pie koka, todien nebija, un tā viņš palika gaisā karājamies. Viņš gan redzēja medu un saoda medu, bet klāt netika.

Pēc kāda laika viņš no augšas tevi uzrunāja.

— Kristofer Robin!— viņš skaļi čukstēja.

— Nu?

— Man liekas, ka bites ir aizdomīgas.

— Kāpēc tu tā domā?

— Es nezinu. Bet viņas izskatās aizdomīgas.

— Varbūt viņas jūt, ka tu gribi tikt pie medus?

Droši vien. Ar bitēm jau nekad neko nevar zināt.— Kādu brīdi bija klusums, tad Pūks atkal pasauca tevi:

— Kristofer Robin!

-Jā!

— Tev ir majas lietussargs?

— Liekas, ka ir gan.

— Ludzu, atnes lietussargu un tad staigā ap koku, skaties augšā uz mani un saki: «Ai ja-jā! Drīz būs lietus!» Ja tu to izdarīsi, tu palīdzēsi man piemānīt bites.

Tu pasmējies pie sevis un nodomāji: «Vecais, dumjais lācis!» Bet balsi to neteici, jo tu viņu ļoti mīli, un aizgaji pēc lietussarga.

— Beidzot!— no debesīm atskanēja Vinnija Pūka balss, tikko tu paradījies zem ozola.— Es jau sāku uztraukties. Nu es redzu pavisam skaidri, ka bites ir noteikti aizdomīgas.

— Taisīt lietussargu vaļā?

Jā, bet pagaidi mazliet. Mums jābūt ļoti viltīgiem. Galvenais ir apmānīt bišu māti. Vai tu no apakšas redzi viņu?

— Nē.

Zel. Sāc vien staigāt šurp un turp ar lietussargu un saki: «Ai ja jā, tūlīt būs lietus!» Bet es darīšu visu, ko varu te augšā. Es dziedāšu Mazā Mākonīša dziesmu, kā pieklājas kārtīgām mākonim. Sac!

Tad tu staigāji ap koku ar savu lietussargu un runāji, ka būs lietus, bet Vinnijs Pūks dziedāja tādu dziesmu:

Kam labāk vel, kā mākonīšiem Zila gaisā iet? Visi mazi mākonīši Skaļā balsī dzied.

Var ūdeni uz galvas katram Mākonītis liet

Un, kad tu būsi slapjš līdz adai, Atkal projām skriet.

Bet bites dūca aizvien aizdomīgāk. Vēl vairāk — dažas sāka riņķot ap mākonīti. Kamēr mākonītis dziedāja otro pantu, kāda bite pat nometās viņam uz deguna. Nometās un tūlīt aizlidoja.

— Kristofer! Vai! Robin!—iebrēcās mākonītis.

— Jā?

- Es te domāju un domāju, kamēr sapratu. Tās ir nepareizas bites.
- Patiešām?
- Galīgi nepareizas. Un tāpēc viņām noteikti ir nepareizs medus, vai ne?
- Nepareizs medus?
- Nu jā. Es domāju, ka man labāk jānāk lejā.
- Bet kā?—tu jautāji.

Par to Vinnijs Pūks nebija padomājis. Ja viņš palaistu aukliņu vaļā, tad nokristu, un bumsīšanās viņam pietika jau no pagājušas reizes. Viņš padomāja un teica:

- Kristofer Robin, tev vajadzēs sašaut balonu. Šautene tev ir?
- Protams, ka ir,— tu atbildēji.— Bet, ja es to darīšu, balons būs pagalam.
- Ja tu to nedarīsi, es būšu pagalam.

Kad jautājums bija nostādīts ta, tu saprati, ka cits nekas neatliek, rūpīgi notēmēji un izšāvi.

- Vai!— iekliedzās Pūks.
- Es netrāpīju?—tu jautāji.
- Nevar teikt, ka tu pavisam netrāpīji,—atbildēja Pūks,— bet tu netrāpīji balonam.
- Es ļoti atvainojos,— tu teici un izšāvi vēlreiz. Nu tu trāpīji balonam, gaiss lēnam nāca laukā, un Vinnijs Pūks laimīgi nolaidās zemē.

Tikai rokas viņam bija pavisam stīvas no ilgas turēšanās aukliņas galā. Veselu nedēļu viņš staigāja ar rokām gaisā, jo nevarēja tās nolaist, un, ja Pūkam uz deguna nosēdās muša, viņam vajadzēja

aizpūst to projām ar pušanu — pu! pu! Un es reizem domāju, ka viņu varbūt arī tāpēc nosauca par Pūku.

- Stāsts ir beidzies?— jautāja Kristofers Robins.
- Sis stāsts ir beidzies, bet būs vēl citi.
- Par Pūku un mani?

Par Sivēnu, Trusīti un jums visiem. Vai tad tu neatceries?

- Atceros gan. Bet, kad es ļoti, ļoti gribu atcerēties, es atkal aizmirstu.
- Taja dienā, kad Pūks un Sivēns gribēja noķert Milzu Lempī. . .
- Bet viņi nenokēra, vai ne?

Nē.

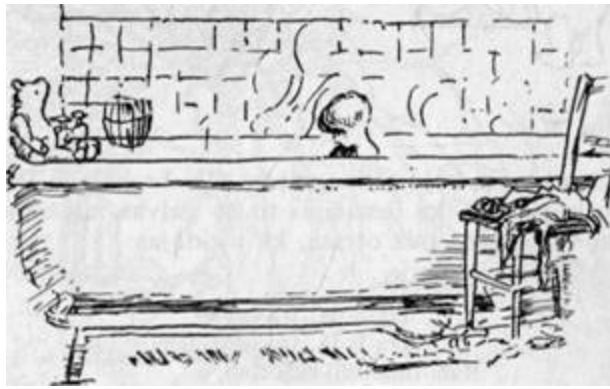
Pūks jau nevar. Viņam zāgu skaidas galvā. Bet vai es noķēru?

- To tu uzzināsi, kad noklausīsies stāstu. Kristofers Robins pamāja.

— Es atceros, bet Pūks ir daudz ko aizmirsis, un tāpēc viņam gribētos paklausīties vēlreiz. Jo īsts stāsts vienmēr ir labāks par atmiņām.

- Man arī tā liekas, — es sacīju.

Kristofers Robins dziļi nopūtās, paņēma savu lāci aiz kājas un gāja uz durvīm, vilkdams Puku sev pakaļ. Pie durvīm viņš apgriezās un jautāja:— Tu nāksi paskatīties, kā es mazgājos?

— Droši vien, — es teicu.

— Pūkam nesapēja, kad es viņam iešāvu?

— Nemaz.

Viņš pamāja ar galvu un izgāja, un pēc brīža es dzirdēju, kā Vinnijs Pūks — bums! bums! bums!

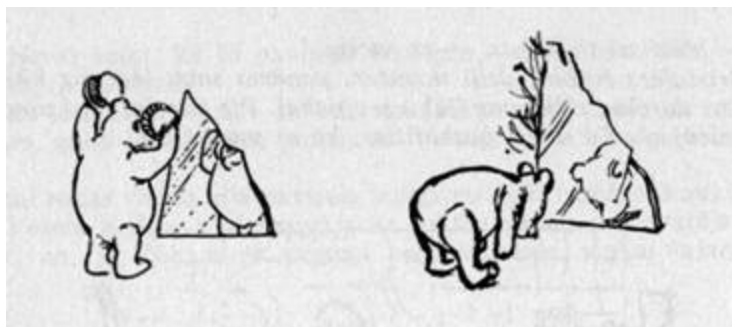
— bumsījās pa kāpnēm augšā.

kurā Pūks iet ciemos pie Trusiša un nokļūst Šaurā Bezizejā

Mums jau pazīstamais lācis Vinnijs Pūks, ko draugi ērtības labad sauca vienkārši par Pūku, kādu dienu gāja pa mežu un lepni dungoja jaunu dungā-dziesmiņu. Dungā-dziesmiņu viņš bija sacerējis, vingro dams pie spoguļa. Te nu jāpiezīmē, ka ar Resnuma Vingrošanu Pūks nodarbojās katru rītu, jo ļoti gribēja kļūt tievāks.

Dungā-dziesmiņa radās tā:

tra-la-lā, tra-la la, kamēr viņš stiepās garumā, cik augstu vien varēdams, tad tra lalā, tra-la-vaimandieniņ,

vai!-lā, sniedzoties pie kāju pirkstgaliem. Pec brokastīm Pūks dziesmiņu atkārtoja tik ilgi, ka iemācījās to no galvas, un tagad varēja nodungat no viena gala līdz otram, kā pieklājas:

Tra-la lā, tra-la-lā, Tra la-lā, tra-la-lā, Rum tum tidlī rum-tum,

Tidlī-ridlī, tidlī-ridlī, Tidlī-ridlī, tidlī-ridlī, Rum-tum-tum-tidli-bum.

Ta nu viņš priecīgi gāja pa mežu un klusi dungoja savu dungā-dziesmiņu, domādams, ko pašlaik dara citi un kā citiem varētu būt ap dūšu, ja viņi nav viņi, bet citi. Domādams un dungodams Pūks nonāca pie smilšu kalniņa un ieraudzīja kalniņa slīpumā alu.

— Ahāl— teica Pūks.— Rum-tum tidlī rum tum. Ja es ko saprotu, tad šī ala nozīmē Trusīti. Trusītis nozīmē Kompāniju. Kompānija nozīmē pacienāšanu un klausīšanos, kā es dungoju savu dungā-dziesmiņu, un vēl visādas citādas jaukas lietas. Rum tum tum-tidlī burn.

Pūks noliecās, iebāza galvu alā un uzsauca:

— Vai kāds ir mājā?

Ala kaut kas nočabēja un apklusā.

— Es prasu, vai kāds ir mājās?— kiedza Pūks.

— Nē,— atbildēja balss no alas.— Un nevajag tā blaut. Es arī pirmoreiz labi dzirdēju.

— Sasodīts!— Pūks norūca.— Te vispār neviena nav?

— Neviena paša.

Vinnijs Pūks izvilka galvu no alas un bridi padomāja. «Nē,» viņš nosprieda, «tur tomēr kādam jābūt, jo kas gan citādi man būtu

atbildējis, ka neviena nav mājās?» Tāpēc viņš atkal iebāza galvu alā un teica:

— Hallo, Trusīt, tas esi tu?

— Nē,— sacīja Trusītis pavisam pārvērstā balsī.

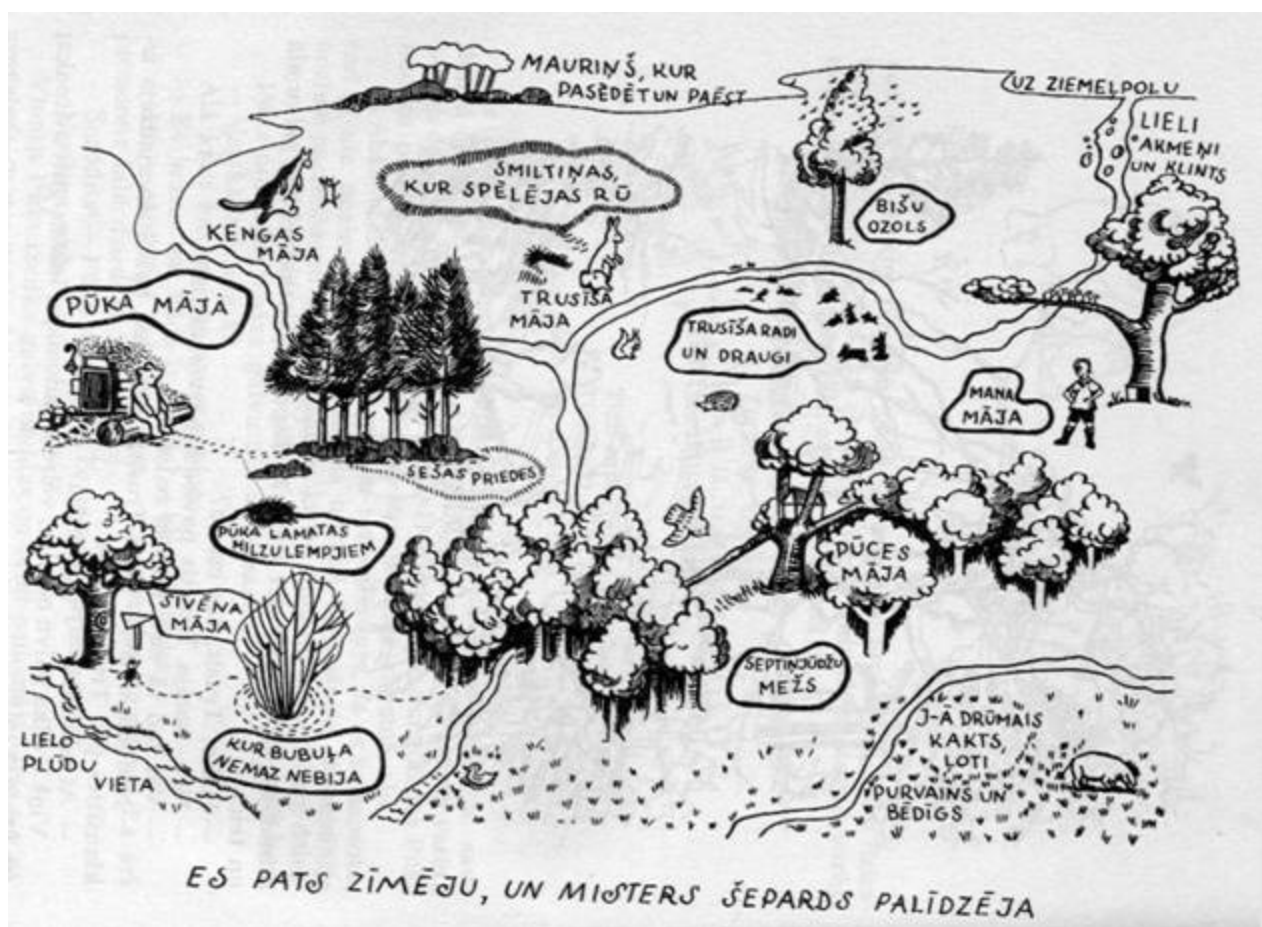
— Vai tad tā nav Trusīša balss?

— Nedomāju vis,— teica Trusītis.— Manai balsij nevajadzēja izklausīties pēc Trusīša balss.

— Atvainojiet,— Pūks sacīja.

Viņš izvilka galvu no alas, vēlreiz padomāja, iebāza galvu atpakaļ un jautāja:

— Vai jūs nebūtu tik laipns un nepateiktu man, kur ir Trusītis?

- Aizgāja ciemos pie Lācīša Pūka. Viņi ir lieli draugi.
- Bet tas esmu es!— lācītis ļoti pārsteigts iesaucās.
- Kāds es?
- Lācītis Pūks.
- Jūs esat par to pārliecināts?— jautāja Trusītis, kas likās vēl vairāk pārsteigts par Pūku pašu.
- Pilnīgi pārliecināts,— apgalvoja Pūks.
- Nu tad nāc iekšā!
- Ala bija šaura, bet Pūks spraucās, kamēr iespraucās.
- Tev taisnība,— Trusītis teica, apskatījis viņu no galvas līdz kājām.— Tas esi tu. Prieks tevi redzēt.
- Kas cits es varētu būt?
- Es nebiju īsti drošs. Tu jau zini, kā ir mežā. Kuru katru vis nevar laist iekšā. Vajag būt ļoti uzmanīgam. Vai tu negribi kaut ko uzkost?

Ap vienpadsmitiem no rīta Pukam parasti gribējās kaut ko uzkost. Viņš uzreiz kļuva priecīgāks, redzot, ka Trusītis liek galdā šķīvjus un podus. Kad Trusītis jautāja:— Ko tu ēdīsi pie maizes? Medu vai krējumu?— Pūks tā uztraucās, ka atbildēja:— Abus.— Lai neliktos pārāk badīgs, viņš piebilda:— Toties maizi man nevajag. Nerūpējies, lūdzu.

Ilgu laiku Pūks vairs nerunāja neko. . . līdz beidzot, dungodams pie sevis saldi lipīgā balsī,

piecēlās no galda, sirsnīgi paspieda Trusītīm ķepu un teica, ka nu viņam jāiet.

— Vai tiešām?— pieklājīgi jautāja Trusītis.

— Protams, es varētu vēl mazliet palikt,— teica Pūks,— ja tu man. . .— un viņš zīmīgi paskatījās uz pieliekamā kambara pusi.

— Patiesību sakot,— Trusītis iebilda,— es arī taisījos iziet.

— Nu labi. Tad es eju. Uz redzēšanos.

— Uz redzēšanos, ja tu patiešām steidzies.

— Vai tad vēl kaut kas ir?— Pūks dzīvi apvaicājās.

Trusītis ieskatījās traukos un nopūtās:— Nekā vairs nav.

— Es jau tā domāju.— Pūks pamāja.— Visu labu! Man jāiet. Viņš sāka rāpties laukā no alas. Viņš kārpījās ar priekšķepām un atspērās ar pakalķepām, līdz izdabūja ārā degunu, tad ausis. . . tad priekšķepas. . . tad plecus. . . un tad. . .

— Glābiet!— noelsās Pūks.— Es labāk rāpšos atpakaļ.

— Sasodīts!— viņš sacīja.— Vajadzēja tomēr uz priekšu. Es vairs nevaru nekā. . . Ne turp, ne atpakaļ. Palīgā!

Pa to laiku Trusītis, kam arī gribējās pastaigāties, bija ieraudzījis, ka viņa galvenā eja ir ciet, tika laukā pa otru, atnaca apkārt pie Pūka un skatījās uz viņu.

— Ei, vai tu esi iesprūdis?—Trusītis jautāja.

— Nē!— Pūks bezrūpīgi teica.— Tikai atpūšos, domāju un drusciņ dziedu.

— Dod labāk ķepu!

Pūks pastiepa ķepu, un Trusītis sāka vilkt. Viņš vilka, vilka un vilka. . .

— Vai!— iebrēcās Pūks.— Man sāp!

— Skaidrs,— Trusītis teica.— Tu esi iesprūdis.

— Tikai tāpēc,— Pūks dusmīgi sacīja,— ka dažiem ir pārāk šauras durvis.

— Nē, tāpēc ka daži pārāk daudz cd,— Trusītis atcirta.— Es, protams, nekā neteicu, bet jau pie galda man likās, ka viens no mums pārāk daudz ed. Un tas noteikti nebiju es. Neko darīt,— Trusītis

piebilda,— jāiet pēc Kristofera Robia.

Kristofers Robins dzīvoja otrā meža malā. Atnācis kopā ar Trusīti un ieraudzījis pusi no Puka, viņš tik mīļā balsī teica:— Vecais, dumjais lāci!—ka visiem uzreiz kļuva vieglāk ap sirdi.

— Es te guļu un domāju,— Pūks nošņaukājās,— ka Trusītis nekad vairs nevarēs staigāt pa savām parādes durvīm. Cik man tas butu nepatīkami.

— Man arī,— teica Trusītis.

— Nevarēs staigāt pa savām parādes durvīm?— brīnījās Kristo fers Robins.— Protams, ka varēs.

— Jauki!— Trusītis priecājās.

— Ja mēs nevaram tevi izvilkt, tad varam ieogrūst atpakaļ.

Trusītis domīgi pakasīja ūsas un iebilda, ka atpakaļ ieogrūsts ir un arī paliek atpakaļ ieogrūsts. Ka, protams, viņš, Trusītis, ar vislielāko prieku redzētu Pūku savā mājā, bet vienmēr ir bijis tā, ka citi dzīvo kokos, citi alās un citi atkal. . .

— Tu gribi teikt, ka es nekad netikšu laukā?— Pūks jautāja.

— Es domāju, puse tev tomēr ir ārā un būtu žēl grūst šo pusi atpakaļ,— teica Trusītis.

Kristofers Robins piekrītoši pamāja.

— Te atliek tikai viens,— viņš sacīja,— gaidīt, kamēr tu kļūsti atkal tievāks.

— Cik ilgi jāgaida, kamēr kļūst tievāks?— Pūks bažīgi apvaicājās.

— Kādu nedēļu, es domāju.

— Bet es taču nevaru palikt te veselu nedēļu!

— Palikt tu vari gluži labi. Grūtāk izdarīt, lai tu nepaliktu.

— Mēs tev lasīsim priekšā,— priecīgi piedāvājās Trusītis.

— Es ceru, ka nesāks snigt,— viņš piebilda.

— Paklausies, veco zēn, tu esi aizņēmis krietnu daļu manas ista bas. Vai tev nebūtu nekas pretī, ja es lietotu tavas kājas par dvieļu pakaramo? Reiz nu kajas tur ir un pašlaik nav tev vajadzīgas, man būtu ļoti parocīgi kārt uz tām dvieļus.

— Nedēļu!— Pūks bēdājas.— Un ko es ēdīšu?

— Baidos, ka neko,— Kristofers Robins atbildēja.— Citādi tu neklūsi tievāks. Bet mēs tev lasīsim priekšā.

Pūks gribēja dziļi nopūsties, bet nevarēja, jo bija pārāk cieši iesprūdis. Gar viņa degunu noritēja liela asara, un viņš teica:

— Tad lasiet vismaz Garšīgu Grāmatu, lai Lācim, kas iesprūdis Šaurā Bezizejā, ir kāds mierinājums.

Veselu nedēļu Kristofers Robins lasīja Garšīgu Grāmatu Pūkam pie Ziemeļu gala un Trusītis kāra izmazgāto veļu pie Dienvidu gala. Pa to laiku nabaga lācis juta, ka viņš kļūst tievāks un tievāks. Nedēļas beigās Kristofers Robins teica:— Sākam!

Viņš ķērās pie Pūka priekšķepām, Trusītis ķērās pie Kristofera Robina, visi Trusīša radi un draugi garā rindā pie Trusīša, un — viens-divi — reizē! — viņi vilka.

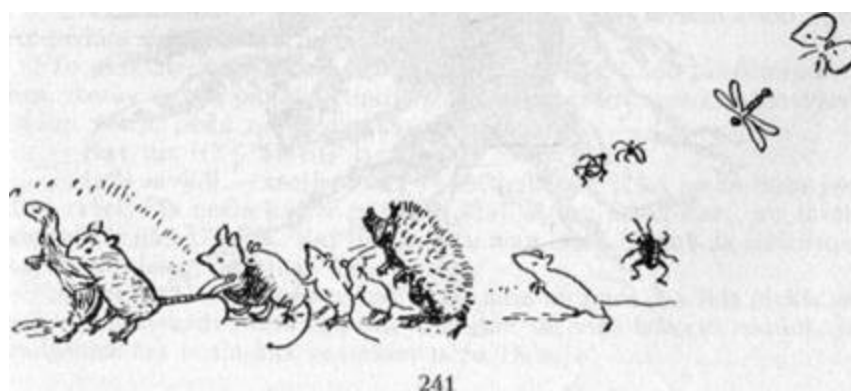
Ilgu laiku Pūks stenēja vien:— Uh. . . uh. . .

Tad:— Oh!

Un tad viņš pēkšņi iebrēcās «hop!» un izsprāga no alas kā korķis no pudeles.

Kristofers Robins, Trusītis, visi Trusīša radi un draugi apmeta kūleni gaisā un sakrita vienā čupā. Pašā augšā ķepurojās Vinnijs Pūks — laimīgs un brīvs!

Sirsnīgi pateicies glābējiem, viņš aizgāja pa meža ceļu uz mājām, lepni dungodams savu dungādziesmiņu. Bet Kristofers Robins noskatījās viņam pakaļ ar mīlestības pilnām acīm un noteica:— Vecais, dumjais lācis!

TREŠA NODAĻA,

kurā Pūks ar Sivēnu dodas medībās un gandrīz noķer Bubuli

Sivēnam bija ļoti liela māja skābarža dobuma pašā vidū, skābar dis savukārt bija meža vidū, un Sivēns dzīvoja mājas vidū. Turpat pie mājas bija pārlauzts dēlis ar uzrakstu

AIZLIEGTS V

Kad Kristofers Robins apjautājās, ko tas nozīmē, Sivēns atbildēja, ka tas esot viņa vectētiņa vārds un sens ģimenes īpašums. Kristofers Robins teica, ka neviens nevar saukties par Aizliegts V, bet Sivēns sacīja, ka var gan, jo tā saucies viņa vectēvs, un ka tas ir saīsinājums no Aizliegts Villija, kas atkal ir saīsinājums no Aizliegts Viljama.

Un ka vectētiņam bijuši divi vārdi, ja viņš netīšām vienu pazaudētu,— Aizliegts, par godu krusttēvam, un Viljams, par godu Aizliegtam.

— Man arī ir divi vārdi,— nevērīgi ieminējās Kristofers Robins.

— Nu redzi, tā tad man ir taisnība,— teica Sivēns.

Kadā jaukā ziemas dienā Sivēns, slaucīdams sniegu savas mājas priekšā, nevilus pacēla acis un ieraudzīja Vinniju Pūku. Pūks gāja riņķī vien un bija tik dziļi nogrimis domās, ka neapstājās pat tad, kad Sivēns viņam uzsauca, bet čāpoja tālāk.

— Hei!— Sivēns kļiedza.— Ko tu dari?

— Eju medībās,— Pūks atbildēja.

— Kādās medībās?

— Dzenu viņam pēdas,— Vinnijs Pūks ļoti noslēpumaini atrūca.

— Kam tu dzen pēdas?— Sivēns pienāca tuvāk.

— Jā, to es arī gribētu zināt. Tieši par to es pašlaik domāju. Kam?

— Un kad tu to uzzināsi?

— Ne ātrāk, kamēr būšu viņu noķēris,— sacīja Vinnijs Pūks. — Skaties!— Viņš rādīja ar ķepu sniegā.— Ko tu te redzi?

— Pēdas,— atbildēja Sivēns.— Ķepu nospiedumus.— Viņš uztrau kumā iekviecās:— Vai, Pūk! Ka tikai tas nav Bubulis! Kā tu domā?

— Viss var būt,— Pūks noteica.— Reizēm ir un reizēm atkal nav. Ar pēdām nekad neko nevar zināt.

To pateicis, viņš gāja atkal tālāk, un Sivēns, kādu brīdi noskatījies, metās viņam pakaļ. Vinnijs Pūks bija pēkšņi apstājies un visai bažīgi pētīja pēdu nospiedumus sniegā.

— Kas tur ir?— Sivēns jautāja.

— Ļoti savādi,— sacīja Pūks,— bet izskatās, it kā nu te būtu jau divi zvēri. Sis nezin-kas ir pienācis klāt otram nezin kam, un tālāk viņi abi ir gājuši kopā. Vai tu nenāktu man līdzi, Sivēn? Ja izrādītos, ka tie ir plēsīgi zvēri, diviem drošāk.

Sivēns pieklājības pēc pakasīja aiz auss un teica, ka līdz piektdienai viņam nekādu steidzīgu darbu neesot un viņš labprāt nāksot, ja gadījumā tas nezin-kas patiešām būtu Bubulis.

— Tu gribēji teikt, ja gadījumā tie būtu divi Bubūļi,— Pūks sacīja, bet Sivēns atbildēja, ka tikpat viņam līdz piektdienai neesot ko darīt. Un tā viņi gāja kopā.

Priekšā bija lapegļu puduris, un likās, ka abi Bubūļi, ja tie patiešām bija Bubūļi, ir gājuši apkārt šim pudurim, tāpēc arī Pūks un Sivēns, viņiem sekojot, gāja apkārt pudurim. Sivēns kavēja Pukam laiku, stāstīdams, ko darījis viņa vectēvs Aizliegts V, kad viņam no pēdu dzīšanas iemetusies kriķa mugurā, kā Aizliegts V savās vecuma dienās mocījies ar aizdusu un vēl daudzas citas interesantas lietas, bet Pūks tikmēr prātoja, kā īsti šis vectētiņš izskatījies un vai viņš tagad nedzen pēdas diviem vectētiņiem, un, ja tas tā būtu, vai viņš nevarētu

vienu vectētiņu paturēt sev, un ko par to sacītu Kristofers Robins. Un pēdas gāja viņiem pa priekšu . . .

Pēkšņi Vinnijs Pūks apstājās un uztraukts rādīja ar ķepu sniegā:— Skaties!

— Ko?— Sivēns iekviekdamiem salēcās. Bet tad, lai izliktos, ka tas nav bijis aiz bailēm, viņš ļoti sparīgi uzlēca gaisā vēl dažas reizes.

— Pēdas!— sacīja Pūks.— Trešais zvērs ir pievienojies tiem diviem.

— Pūk!— Sivēns iekliedzās.— Tu domā, ka tas ir vēl viens Bubulis?

— Nē,— atbildēja Pūks,— jo šis pēdas ir citādākas. Vai nu tie ir bijuši divi Bubuļi un viens, kas varētu būt Pēka, vai arī divi Pēkas un viens, kas varētu būt Bubulis. Iesim vien viņiem pakal.

Tā nu viņi gāja uz priekšu un bija mazliet nobažījušies, jo tiem trim zvēriem tur priekšā varēja izrādīties Plēsīgi Nodomi! Sivēns klusībā vēlējās, lai viņa vectēvs Aizliegts Villijs būtu šeit, nevis kādā citā, nezināmā vietā, un Pūks domāja, cik jauki būtu, ja viņi gluži nejauši satiktu Kristoferu Robinu, bet, protams, tikai tāpēc, ka viņš Kristoferu Robinu ļoti mīlēja. Tad pēkšņi Vinnijs Pūks atkal apstājās un aplaizīja no uztraukuma sakarsušo degunu, jo nu viņš bija nobažījies kā vēl nekad. Viņiem pa priekšu gāja četri zvēri!

— Tu redzi, Sivēn? Paskaties uz šīm pēdām! Trīs, kas varētu būt Bubuli, un viens, kas varētu būt Pēka! Atkal par Bubuli vairāk!

Tā patiešām izskatījās. Lai gan pēdas bieži krustojās, šķērās un atkal juka kopā, tomēr ik pa gabalam bija skaidri redzams, ka tās ir četru ķepu pāru pēdas.

— Man liekas, — teica Sivēns, kad arī viņš bija aplaizījis degunu un sapratis, ka tas tikpat kā nemaz nepalīdz, — man liekas, es tagad esmu gan atcerējies. Es patiešām atcerējos, ko es aizmirsu

izdarīt vakar un' nekādi nevarēšu izdarīt citu dienu. Tāpēc man noteikti vajag iet mājas un izdarīt to tagad.

— Izdarīsim to pēcpusdienā, es tev palīdzēšu,— Pūks sacīja.

Tas nav tāds darbs, kur tu varētu man palīdzēt pēcpusdienā,—

steidzīgi atbildēja Sivēns.— Tas ir īpašs rīta darbs, ko vajag darīt no rīta un, ja iespējams, noteikti starp . . . Cik varētu būt pulkstenis, Pūk?

— Ap divpadsmitiem, — paskatīdamies saulē, sacīja Vinnijs Pūks.

— Starp, kā es jau teicu, divpadsmitiem un divpadsmitiem piecām minūtēm. Tā ka, lūdzu, atvaino mani, mīļo Pūk, bet man patiešām . . . Kas tad tas?

Pūks pacēla acis uz debesīm un, sadzirdējis otru svilpienu, sāka skatīties lielā Ozola zaros, kur drīz vien ieraudzīja savu draugu.

— Tas ir Kristofers Robins,— viņš teica.

— Nu, tad jau viss ir kārtībā,— Sivēns nopriecājās.— Ar viņu tu esi pilnīgā drošībā. Uz redzēšanos!— Un Sivēns skrēja prom, ko kajas nesa, laimīgs, ka visas briesmas nu ir garām.

Kristofers Robins rāpās no koka lejā.

— Vecais, dumjais lāci,— viņš sacīja,— ko tu te dari? Vispirms tu divas reizes apgāji pudurim apkārt viens pats, tad atskrēja Sivēns — un jūs gājāt kopā, un, kad jūs gājāt ceturto reizi. . .

— Pagaidi, pagaidi!—teica Vinnijs Pūks, ķepu pacēlis.

Tad viņš nosēdās sniegā un sāka domāt, un domāja, cik vien domīgi varēja. Tad viņš ielika ķepu vienā no šīm pēdām, divreiz pakasīja degunu un piecēlās.

— Jā,— Vinnijs Pūks noteica.

— Nu es saprotu,— Vinnijs Pūks sacīja.— Es biju muļķis un piekrāpos,— viņš bēdājās.— Es jau esmu tikai lācis ar zāģu skaidām galvā.

— Tu esi vislabākais lācis pasaulē,— Kristofers Robins mierina dams atbildēja.

Patiešām?— Pūks ar cerību pārvaicāja. Un tad pēkšņi viņš atkal kļuva priecīgs.

— Sā vai tā,— viņš teica,— bet brokastu laiks ir klāt.

Un viņš gāja uz mājām brokastis ēst.

CETURTA NODAĻA,

kurā ēzelītis I-ā pazaudē asti un Pūks to atrod

Vecais, pelēkais ēzelis I-ā, nošķiebis galvu pār talu atstiepto priekškāju, vientulīgi stāvēja savā dadžu biezoknī un domāja par dzīvi. Reizēm viņš bēdīgi jautāja sev: «Kāpēc?»—reizēm prātoja: «Kālabad?»— un pēc brīža atkal: «Ja ņemtu vērā, ka . . — bet laiku pa laiku viņš pats nezināja, par ko īsti domā. Tāpēc, ieraugot Vinniju Pūku, kas lāčoja šurp pa meža taciņu, I-ā bija priecīgs, ka nu viņam ir iegansts uz kādu mirkli pārtraukt grūto domāšanu, lai drūmi noņurdētu:— Sveiks! Kā iet?

— Labi. Un kā tev?— Vinnijs Pūks apvaicājās.

I-ā lēni pakratīja galvu.

— Ne sevišķi kā,— viņš teica.— Nu jau kur tie gadi, kopš es neesmu manījis nekādus kā.

— Ko tu saki?—Pūks nobrīnījās.— Ļoti žēl, ja tā patiešām ir. Ļauj, lai es uz tevi paskatos.

I-ā, bēdīgi acis nodūris, stāvēja un [āva, lai uz viņu paskatās, un Vinnijs Pūks apgāja ēzelītim apkārt.

— Klausies— kas noticis ar tavu asti?—viņš pārsteigumā iesau cās.

— Kam tad vajadzēja ar to notikt?— prasīja I-ā.

— Astes nav!

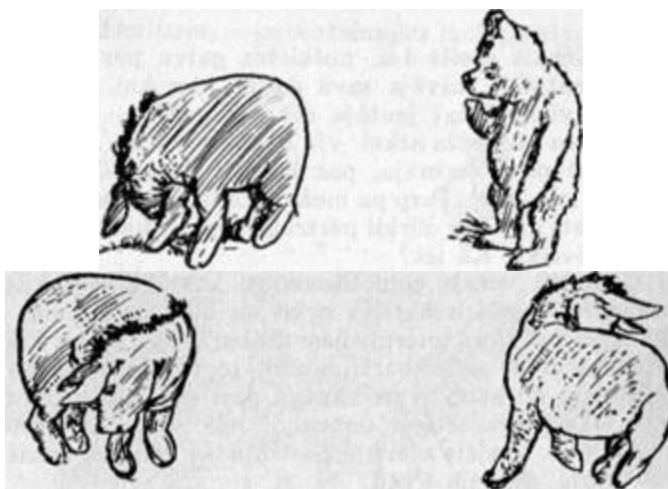
— Vai tu esi par to pārliecināts?

— Aste vai nu ir savā vietā, vai nav. Pārskatīties nevar pie labākās gribas, un tavas astes tur nav.

— Kas tad tur ir?

— Tur nav nekā.

— Jāpaskatās,— sacīja I-ā un sāka lēni griezties riņķī ap to vietu, kur vēl pavisam nesen viņam bija aste, tad, pārliecinājies, ka tā nevar asti noķert, sāka griezties uz otru pusi, kamēr bija vēltīgi apgriezies pavisam apkārt. Nu ēzelītis nokāra galvu un mēģināja saskatīt asti caur priekškājām.

Beidzot viņš ar dziļu, bēdīgu nopūtu teica:— Jādomā, ka tev taisnība.

— Nu, protams, man taisnība,— Pūks sacīja.

— Ko citu varēja gaidīt,— I-ā drūmi teica.— Viss ir skaidrs. Nav jau arī nekāds brīnums.

— Tu varbūt esi to kaut kur aizmirsis?— ieminējās Vinnijs Pūks.

— Kāds to ir paņēmis,— teica I-ā un apklusā.— Tas pēc viņiem izskatās,— viņš piebilda pēc laba brīža.

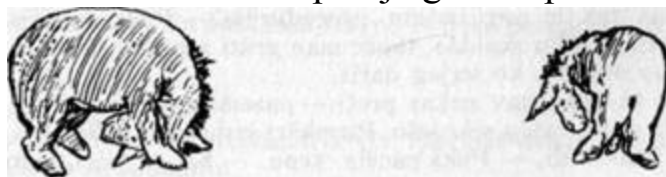
Pūks jūta, ka viņam vajadzētu pasacīt ēzelītim kādu palīdzīgu vārdu, bet viņš neviena palīdzīga vārda nezināja. Tāpēc viņš nolēma izdarīt palīdzīgu darbu.

— I-ā,— viņš nopietni paziņoja.— Es, Vinnijs Pūks, atradīšu tev asti.

— Paldies, Puk,— atbildēja I-ā.— Tu esi īsts draugs. Ne tā kā viens otrs,— viņš piebilda.

Un tā nu Vinnijs Pūks aizgāja meklēt ēzelīša asti.

Pavasara rīts mežā bija ļoti jauks. Mazi, apaļi mākonīši jautri dzenājās pa zilajām debesīm, reizēm aizskriedami saulei priekšā, it kā gribētu to nodzēst pavisam, un tad atkal traukdamies tālāk, lai arī nākošie tiek pie saules. Bet saule lieliski spīdēja gan starp mākoņiem,

gan cauri tiem, un vecais eglu biezoknis, kas bija valkājis savas skujas visu gadu, tagad izskatījās sirms un noplucis blakus jaunās, caurspīdīgi zaļās mežģinēs ietērtajiem skābaržiem. Lācītis Pūks gāja pa eglu biezokņiem un pa skābaržu birzīm, pa irbuleņu piekalnēm un pa viršu laukiem, no akmens uz akmeni pāri strautiņiem, augšā pa stāviem smilšakmens krastiem un atkal lejā viršu klajumos, līdz beidzot noguris un izsalcis nonāca Septiņjūdžu Mežā, jo taisni tur, Septiņjūdžu Mežā, dzīvoja Pūce.

— Ja ir kāds, kam par kaut ko kaut kas zināms,— lācītis sprieda,— tad tā ir Pūce, jo viņa zina visu ko par visu ko, vai arī mani nesauc Vinnijs Pūks. Un, tā kā mani sauc Vinnijs Pūks,— viņš piebilda,— tad tā lieta ir skaidra.

Pūce dzīvoja «Kastaņos», ļoti skaistā, veclaicīgā pilī, un tādas varenas un lielas pils patiešām nebija nevienam. Vismaz lācītim tā likās, jo pie Pūces durvīm bija gan klauvējamais riņķis, gan zvaniņš. Zem riņķa bija uzraksts:

LUC ZVANT JA UZ KLOPI NELAIS IEKŠA

Zem zvana auklas bija otrs uzraksts:

LUC KLOPET JA UZ ZVANT NELAIS IEKŠA

Abas zīmites bija rakstījis Kristofers Robins, jo viņš vienīgais visā mežā mācēja rakstīt veselus teikumus. Kas attiecās uz pašu Pūci, tad viņas galva gan bija dažādu gudrību pilna, viņa prata lasīt un uzrakstīt savu vārdu Pūce, bet nekādi netika galā ar tik sarežģītiem vārdiem kā Masalas vai Sviestmaizīte.

Vinnijs Pūks ļoti uzmanīgi izlasīja abas zīmites: vispirms no kreisās uz labo, tad — katram gadījumam, ja viņš kaut ko būtu izlaidis,— arī no labās puses uz kreiso. Pēc tam, lai tā lieta būtu pavisam droša, viņš pieklauvēja un paraustīja riņķi, paklauvēja un paraustīja zvanu un vēl skaļi nokliedzās:— Pūce! Laid mani iekšā! Tas esmu es, lācis!— Tad durvis atvērās un uz sliekšņa parādījās Pūce.

— Labdien, Pūk!—viņa teica.— Kas jauns pasaulē?

— Šausmas un bēdas,— atbildēja Pūks.— Mans draugs I-ā ir pazaudējis asti. Un viņš ir ļoti nelaimīgs par to. Vai tu nebūtu tik laipna un nepateiktu, kā lai es atrodu viņa asti?

— Pēc parastās procedūras, kas izriet no tādas lietas,— cienīgi paskaidroja Pūce.

— Kas tas ir par izrietu procedūrēju?— Pūks jautāja.— Man galvā ir tikai zāģu skaidas, tāpēc man grūti saprast garus vārdus.

— Tas nozīmē, ko vajag darīt.

— Ja tā, man nav nekas pretī,— pazemīgi sacīja Pūks.

— Un darīt vajag sekojošo. Pirmkārt izsludināt atlīdzību. Tad . . .

— Vienu brīdi, — Pūks pacēla ķepu. — Ko tu teici, mums vajag

darīt, lai to izdarītu? Tu nošķaudījies, un es nekā nesapratu. Atkāрто, lūdzu.

— Es nešķaudīju.

— Šķaudīji gan, Pūce.

— Atvaino, Pūk, bet nešķaudīju vis. Neviens nevar nošķaudīties tā, lai pats to nepamanītu.

— Bet neviens nevar dzirdēt šķaudienu, ja kāds nav šķaudījis.

— Es atkāртоju. Pirmkārt izsludināt atlīdzību.

— Atkal tu šķaudi,— Pūks bēdīgi sacīja.

— Atlīdzību!— Pūce brēca.— Mums jāuzraksta zīmīte, lai pazi notu, ka mēs dosim kaut ko lielu tam, kas atradīs I ā asti.

— Saprotu, saprotu.— Pūks pamāja ar galvu.— Bet, runājot par kaut ko lielu,— viņš sapņaini piebilda,— es katru rītu ap šo laiku esmu pieradis pie kāda maza . . .— Viņš ilgu pilnām acīm paskatījās uz bufeti Pūces viesistabas stūrī.— Pie kādas mazas lāsītes salda krējuma vai kaut kā cita, teiksim, maza šķīvīša medus . . .

— Nu redzi,— Pūce sacīja.— Tātad mēs rakstām šīs zīmītes un izspraužam pa visu mežu.

— Mazdrusciņ medus,— lācītis pie sevis murmināja,— vai nu jā,

vai arī nē . . . neko darīt.— Viņš dziļi nopūtās un ļoti pūlējās saprast, ko Pūce viņam stāsta.

Bet Pūce tikai runāja un runāja — arvien garākos un garākos vārdos, kamēr atkal nonāca pie tā, ar ko bija sākusis, un paskaidroja, ka vienīgais cilvēks, kas var šos sludinājumus uzrakstīt, ir Kristofers Robins.

— Tas bija viņš, kas uzrakstīja man abas zīmītes durvīm. Tu tās redzēji, Pūk?

Pukam nu jau labu laiku acis ciet vien lipa, un uz visu, ko Pūce sacīja, viņš pēc kārtas atbildēja tikai «jā» vai «nē». Tā kā pagājušo reizi viņš bija teicis «jā, jā», tad tagad nomurmināja —«nē, nepavisam», kaut gan nebija īsti sapratis, ko Pūce jautāja.

— Kā, patiešām tu neievēroji?— Pūce, mazliet izbrīnījusies, pārvaicāja.— Nu tad nāc un paskaties!

Viņi izgāja ārā. Pūks skatījās uz klauvējamo riņķi un zīmīti zem tā, viņš skatījās uz zvana auklu un zīmīti zem tās, un, jo ilgāk viņš skatījās uz zvana auklu, jo vairāk viņam likās, ka tā atgādina pavisam ko citu, iepriekš redzētu un pazīstamu.

— Glīta aukla, vai ne?—Pūce sacīja.

Pūks pamāja.

— Sī aukla man kaut ko atgādina,— viņš teica,— es tikai nevaru iedomāties, ko īsti. Kur tu to dabūji?

— Pavisam nejauši atradu mežā. Tā karājās krūmā, un sākumā es nodomāju, ka tur kāds dzīvo, un piezvanīju, bet neviens neatsaucās, un tad es zvanīju vēlreiz, no visa spēka, un aukla notrūka. Es nopratu, ka tā nevienam nav vajadzīga, atnesu to mājās un . . .

— Pūce, tu esi kļūdījusies,— Pūks svinīgi teica.— Ir viens, kam šī aukla ļoti vajadzīga.

— Kam?

— I ā. Manam dārgajam draugam I-ā. Viņš visai . . . Viņš visai to mīlēja.

— Mīlēja?

— Viņš bija tai ļoti pieķēries,— Vinnijs Pūks bēdīgi nopūtās. To pateicis, viņš noņēma zvana auklu un aiznesa atpakaļ ēzelītim

I-ā, un, kad Kristofers Robins bija atkal pienaglojis to īstajā vietā, I-ā sprīņģoja pa mežu, vicinādam savu asti tik laimīgi, ka Pūks no sirds izpriecājās viņam līdzī. Pavisam saguris no liksmības, viņš steidzās mājās, lai mazliet iestiprinātos. Pēc pusstundas, muti slaucīdams, viņš lepni nodziedāja:

Kas atrada asti?

— Es!— teica Pūks.

— Jums asti vajag? Lūk!

Es atradu to viens un divi

(kaut bija tikai vienpadsmit),

Es atradu asti!

PIEKTĀ NODAĻA,

kurā Sivēns satiek Milzu Lempi

Kādu dienu, kad Kristofers Robins, Vinnijs Pūks un Sivēns tērzēdami ieturēja kopīgu launagu, Kristofers Robins izēda muti tukšu un tāpat, starp citu, piebilda:— Es šodien redzēju Milzu Lempi, Sivēn.

— Ko viņš darīja?— Sivēns apjautājās.

— Tāpat vien aizlempoja,— teica Kristofers Robins.— Jādomā, viņš mani nepamanīja.

— Es arī reiz redzēju,— Sivēns sacīja.— Vismaz man likās, ka tas bija viņš. Bet varbūt nebija. Nezinu.

Es tāpat,— teica Pūks, domādams, kā tāds Milzu Lempis varētu izskatīties.

— Viņus nemaz tik bieži nedabū redzēt,— nevērīgi iebilda Kristofers Robins.

— Nav manīti,— teica Sivēns.

— Vismaz šajā gadalaikā ne,— Pūks sacīja.

Viņi pļāpāja par šo un par to, kamēr Pūkam un Sivēnam vajadzēja iet mājās. Čāpojot pa šauro taciņu gar Septiņjūdžu Mežu, viņi neko daudz nerunāja, bet, kad, pa akmeņiem laipodami un viens otru pieturēdami, bija tikuši pāri upītei un nonāca viršu laukos, kur varēja atkal draudzīgi iet blakus, viņi sāka runāties, un Sivēns teica:— Ja tu saproti, uz ko tas zīmējas . . .— Bet Pūks sacīja:— Es arī nupat par to domāju.— Un Sivēns sprieda:— Bet, no otras puses, Pūk, to vajag paturēt prātā.— Un Pūks piekrita:— Pareizi, Sivēn, kaut gan vienu brīdi es biju pavisam aizmirsis . . .

Kad viņi bija nonākuši pie Sešām Priedēm, Pūks paskatījās apkārt, vai kāds nenoklausās, un ļoti svinīgā balsī paziņoja:

— Sivēn, es esmu apņēmies!

— Ko tu esi apņēmies, Pūk?

— Es apņemos noķert Milzu Lempi.

To pateicis, Pūks vairākas reizes nopietni pamāja ar galvu un gaidīja, ka Sivēns iekliegsies: «Kā?»— vai: «Ko tu runā, Pūk?!»—vai kaut ko citu tikpat uzmundrinošu, bet Sivēns klusēja. Tas bija tāpēc, ka Sivēnam gribējās, kaut viņam pirmajam būtu ienācis prātā noķert Milzu Lempi.

— Es to izdarīšu,— veltīgi izgaidījies, turpināja Pūks,— ar Lamatām. Tām jābūt Ļoti Viltīgām Lamatām, tāpēc tev vajadzēs nākt man palīgā, Sivēn.

— Protams, Pūk,— Sivēns teica un jutās atkal laimīgs,— es palīdzēšu.— Tad viņš apvaicājās:— Kā mēs to izdarīsim?— Un Pūks sacīja:— Patiešām, kā?— Tad viņi abi apsēdās un sāka domāt.

Pūkam pirmā doma bija izrakt Ļoti Dziļu Bedri, un tad Milzu Lempis naks un iekritīs Bedre, un . . .

— Kāpēc?— Sivēns jautāja.

— Kas par kāpēc?— Pūks atjautāja.

— Kāpēc lai viņš iekristu?

Pūks paberzēja degunu ar ķepu un teica, ka Milzu Lempis varētu nākt, dungodams kādu dziesmiņu un skatīdamies gaisā, vai tikai netaisās uz lietu, un ka tā viņš nemaz nepamanīs Ļoti Dziļo Bedri, kamēr nebūs iekritis iekšā, un tad jau būs par vēlu.

Sivēns sacīja, ka tādas Lamatas esot gan ļoti labas, bet ja nu lietus jau līs?

Pūks bēdīgi paberzēja degunu un atzinās, ka par to viņš neesot padomājis. Bet tad viņš kļuva atkal priecīgs un teica — ja lietus jau līšot, Milzu Lempis varēšot skatīties gaisā, vai nesāk skaidroties, un nepamanīšot Ļoti Dziļo Bedri, kamēr nebūšot tur iekritis . . . Un tad jau, kā zināms, ir par vēlu.

Sivēns sacīja, ka nu viņam tā lieta ir skaidra un ka, pēc viņa domām, tādas Lamatas ir patiešām viltīgas.

Pūks bija ļoti lepns, dzirdēdams Sivēna uzslavu, un viņam sāka likties, ka Milzu Lempis ir jau gandrīz vai noķerts. Viņiem vēl vajadzēja izlemt tikai vienu: kur rakt Ļoti Dziļo Bedri?

Sivēns teica, ka vislabākā vieta būtu tur, kur tieši pirms iekrišanas stāvētu Milzu Lempis, tikai apmēram kādu metru nostāk.

— Bet tad jau viņš redzēs, ka mēs rokam,— iebilda Pūks.

— Ja viņš skatīsies gaisā, tad neredzēs vis.

— Bet, ja Milzu Lempis nejauši paskatīsies lejā,— Pūks teica,— viņam radīsies aizdomas.— Viņš ilgi domāja un beidzot skumji sacīja:— Tas nebūs tik viegli, kā man likās. Droši vien tāpēc Milzu Lempjus reti var noķert.

— Droši vien,— Sivēns piekrita.

Abi nopūtās un cēlās augšā. Viņi palīdzēja viens otram izvilkēt dzeloņus, kas bija iedūrušies, irbuleņu cerā sēžot, un apsēdās atkal, bet Pūks pie sevis prātoja: «Kaut jel es spētu ko izdomāt!» Viņš bija pārliecināts, ka ar Ļoti Gudru Prātu var noķert Milzu Lempī, vajag tikai zināt, kā to īsti dara.

— Pieņemsim,— viņš teica Sivēnam,— ka tu gribētu noķert mani. Ka tu rīkotos?

— Es? — prasīja Sivēns. — Es darītu tāpat. Vīspirms es izraktu Lamatas un ieliktu Lamatās medus podu. Tad tu saostu medu un ietu to meklēt, un tad . . .

— Un tad es ietu to meklet,- aizrautīgi turpināja Pūks,— bet es darītu to ļoti piesardzīgi, lai ar mani nekas nenotiek, un tad es paņemtu medus podu un aplaizītu maliņas, it ka pods būtu pavisam tukšs. Pec tam es ietu projām un domātu par medu, bet drīz es nāktu atkal atpakaļ un sāktu laizīt no paša vidus un tad . . .

— Tas nav svarīgi, Puk. Galvenais, ka tu būtu Lamatās un es tevi noķertu. Tagad mums, vīspirmām kārtām, vajag domāt, kas garšo Milzu Lempjiem. Droši vien zīles, kā tev šķiet? Mēs salasītu labi daudz zīļu . . . Mosties jel, Pūk!

Pūks, kas bija nogrimis laimīgos sapņos, saraudamies pamodās un teica, ka medus esot daudz lamatīgāka lamatu ēsma nekā zīles. Sivēns tā nedomāja, un viņi jau sāka strīdēties, kad Sivēns aptvēra, ka tad, ja lamatās liks zīles, viņam pašam būs šīs zīles jāsalasa, bet, ja medu, tad Pukam vajadzēs dot kādu no saviem podiņiem, tāpēc viņš sacīja:— Labi, lai būtu medus!— reizē ar Pūku, kas teica:— Labi, lai būtu zīles!— jo arī viņš to bija laikus sapratis.

— Medus, — domīgi noteica Sivēns, it ka šī lieta būtu pavisam izlemta.— Es sāksu rakt bedri, bet tu tikmēr aizej pec medus.

— Lai notiek, — sacīja Pūks un lāčoja projām.

Mājās pārnācis, viņš tūlīt gāja pie plauktiem un, pakāpies uz krēsla, nocēla vislielāko meduspodu no visaugstākā plaukta. Uz poda bija rakstīts —«MEC», bet, lai būtu pavisam drošs par to, Pūks noņēma papīru un paskatījās iekšā. Patiešām, tas arī izskatījās pēc medus. — Bet ar medu nekad neko nevar zināt,— prātoja Pūks.— Mans krusttēvs stāstīja, ka reiz redzējis sieru, kas bijis tieši tādā krāsā. — Tāpēc viņš izbāza mēli un ielaizīja krietnu malku.— Jā,— viņš teica.— Tas ir medus. Par to nav ne mazāko šaubu. Tīrs medus līdz pašam dibenam. Ja, protams, — viņš piebilda, — kāds nav joka pēc iesviedis podā gabalu siera. Var but man vajadzētu vēl mazlietiņ . . . papētīt . . . jo var izrādīties . . . var taču izrādīties, ka Mii zu Lempjiem negaršo siers . . . tāpat kā man . . . Uff! — Viņš dziļi nopūtās. — Man bija taisnība. Tīrs medus līdz pašai apakšai.

Pārliecinājies par to, viņš paņēma medus podu un gāja pie Sivēns. Sivēns paskatījās uz viņu no Ļoti Dziļās Bedres dibena un jautāja:

— Atnesi?— Pūks atbildēja:— Atnesu, tikai pods nav gluži pilns,— un nosvieda to Sivēnam, un Sivēns teica:—Jā, par pilnu to nevar saukt. Vai tas bija viss, kas tev palicis?— Pūks sacīja:

Jā.— Jo tas patiešām tā bija. Sivēns nolika podu bedres dibenā, izrāpās laukā, un viņi abi gāja uz mājām.

Arlabvakar, Pūk,— teica Sivēns, kad viņi bija nonākuši pie Pūka durvīm.— Satiksimies sešos no rīta pie Priedēm un iesim paskatīties, cik Milzu Lempju būs iekrituši mūsu lamatās.

— Labi, sešos no rīta, Siven. Vai tev atradīsies kāda aukliņa?

— Nē. Kam tev vajadzīga aukliņa?

— Ko vest viņus mājās.

A. . . Es domāju, ka Milzu Lempji nāk tāpat, ja tikai viņiem pasvilpj.

Daži nāk, daži nenāk. Ar Milzu Lempjiem nekad neko nevar zināt. Arlabunakti!

— Arlabunakti!

Un, kamēr Pūks taisījās uz gulētiešanu, Sivēns aizrikšoja uz savu māju, ko sauca vecteva vārdā «Aizliegts V».

Pēc vairākām stundām, jau krietni uz rīta pusi, Pūks pēkšņi pamodās ar tādu sajūtu, it kā viņš kristu. Tāda sajūta viņam negadījās pirmo reizi, un viņš zināja, ko tā nozīmē. Viņš bija izsalcis. Tāpēc viņš gāja uz pieliekamo kambari, pakāpās uz krēsla, pašaudīja ķepu pa augšējo plauktu un — neko neatrada.

— Jocīgi,— viņš nobrīnījās.— Man te bija viens medus pods. Vesels pods, vistūrākais medus līdz pašam dibenam, un virsū bija rakstīts MEC, lai es droši zinātu, ka tur ir medus. Patiešām jocīgi.

Viņš staigāja pa istabu, prātodams, kur tas medus varējis pazust, un rūca rūcīgu rūcam dziesmiņu, kas skanēja šādi:

Ja podam būtu kājas, Tas aizietu no mājas. Bet kāju nebij gan. Tad kāpēc pods nav mājas?

Ar medu pilns līdz malām Sis podiņš plaukta gala Bij glīti nolikts man. Un tagad pods nav mājas. . .

Kad Pūks bija norūcis savu rūcamdziesmiņu jau trešo reizi, viņš pēkšņi atcerējās. Pods bija nolikts Viltīgajās Lamatās, lai noķertu Milzu Lempī.

— Sasodīts!— šķendējās Pūks.— Tā iet, kad grib darīt kaut ko labu Milzu Lempjiem.— Un viņš likās atpakaļ gultā.

Bet aizmigt viņš nevarēja. Jo vairāk viņš pūlējās aizmigt, jo vairāk nevarēja. Viņš mēģināja skaitīt aitas, kas reizēm tīri labi uzdzina miegu, bet aitas nelīdzēja. Tad viņš sāka skaitīt Milzu Lempjus. Tas bija vel sliktāk. Jo katrs Milzu Lempis, ko viņš skaitīja, metās pie viņa medus poda un izēda to tukšu. Pūks gulēja un jutas ļoti nelaimīgs, bet, kad jau piecsimt astoņdesmit septītais Milzu Lempis, muti laižīdams, nočāpstinājās: — Ļoti labs medus, savu mūžu neesmu tadu ēdis, — Pūks vairs nevarēja izturēt. Viņš izlēca no gultas, metās laukā pa durvīm un skrēja, ko kājas nes, uz Sešām Priedēm.

Saule vel nebija cēlusies no gultas, bet debesīs par Septiņjūdžu Mežu jau bija manāms gaišums, kas lika saprast, ka saule mostas un drīz nosviedis segu. Mijkrēslī priedes izskatījās nedzīvas un vientuļas.

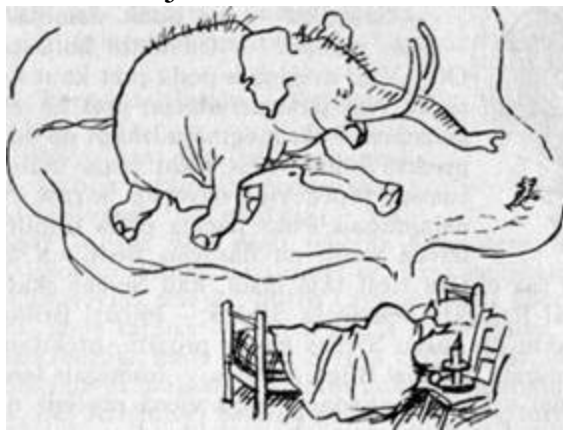
Ļoti Dziļā Bedre likās daudz dziļāka, nekā tā patiesībā bija, un tās dibenā Pūka medus pods rēgojās tikai ka noslēpumaina ēna, ne vairak. Tomēr, jo tuvāk lācītis nāca, jo skaidrāk viņa deguns sacīja, ka tur patiešām ir medus, bet mele jau pati izšāvās no mutes un aplaizīja purniņu, gatavodamās uz gardo maltīti.

— Sasodīts!— teica Pūks, iebāzis degunu podā.— Milzu Lempis izēdis visu!— Bet, brītiņu padomājis, viņš sacīja:— Ak nē, es pats izēdu. Es biju aizmirsis.

Protams, viņš bija gandrīz visu izēdis. Tomēr pašā dibenā vēl bija palicis mazliet medus, tāpēc viņš bāza vien galvu podā un sāka laizīt. . .

Pa to laiku pamodās Sivēns. Tikko pavēris acis, viņš sacīja:— O!— Tad apņēmīgi noteica:— Jā!— Un vel apņēmīgāk pabeidza:— Tieši tā!— Bet viņš nejutās ne apņēmīgs, ne drošs, jo patiesībā Sivēnu mocīja viens vienīgs vārds un tas bija — MILZU

LEMPIS.

Pēc kā Milzu Lempis varētu izskatīties? Vai viņš ir plēsīgs?

Vai viņš nak, kad viņam pasvilpj? Un, ja nāk, tad kā nāk?

Vai viņš ir kārs uz sivēniem? Un, ja ir, vai uz visiem, bez izņēmuma? Ja pieņemtu, ka viņš plēš un ēd sivēnus, vai viņš plēstu tādu sivēnu, kura vectētiņam bijis vārdā AIZLIEGTS VILJAMS?

Sivēns nespēja atbildēt ne uz vienu no šiem jautājumiem. . . un jau pēc stundas viņam vajadzēja satikt pirmo Milzu Lempī savā mūžā! Protams, viņam līdzī nāks Pūks, un divatā vienmēr ir drošāk. Bet ja nu Milzu Lempji ir nikni ne vien uz sivēniem, bet uz lāčiem arī? Vai labāk nebutu izlikties, ka viņam sap galva, un šorīt vispār neiet uz Sešām Priedēm? No otras puses, diena var izrādīties ļoti jauka, un Milzu Lempis arī varbūt nemaz nav bedrē iekritis, un tad Sivēnam gluži par neko vajadzētu

visu ritu palikt gultā. Ko darīt?

Un tad Sivēnam ienāca prātā Gudra Ideja. Viņš aizies uz Sešām Priedem tūlīt, ļoti piesardzīgi palūrēs Lamatās, lai uzzinātu, vai Milzu Lempis tur vispār ir. Ja būs, tad Sivēns ies atpakaļ un liksies gultā, bet, ja nebūs, tad ne.

Tā nospriedis, Sivēns devās ceļā. Brīžiem viņš bija cieši pārliecināts, ka Milzu Lempja bedrē nebūs, brīžiem atkal, ka noteikti būs, bet, jo tuvāk viņš nāca, jo skaidrāk zināja, ka lamatās kāds ir, tāpēc ka no bedres skanējā briesmīga milžošanās un lempjošanās.

— Vai dieniņ, vai dieniņ, vai dieniņ,— Sivēns klusītēm vaimanāja. Viņam gribējās bēgt, ko kājas nes. Un tomēr, ja reiz viņš bija pienācis tik tuvu bedrei, vajadzēja kaut ar vienu aci palūrēt, kā īsti tāds Milzu Lempis izskatās. Sivēns piezagās pie bedres malas un paraudzījās iekšā. . .

Visu šo laiku Vinnijs Pūks bija velīgi pūlējies izvilkēt galvu no meduspoda. Bet, jo vairāk viņš to purināja, jo ciešāk galva iesprūda.

— Sasodīts! — no poda skanēja Puka balss. — Vai, glābiet! — Un bieža kunkstēšana: — O! O! — Viņš mēģināja podu pret kaut ko sasist, bet, tā kā viņš pats neredzēja, pret ko sit, tad nekas neiznāca. Puks mēģināja izkāpt no bedres, bet acu priekšā viņam bija tikai poda mala un tā pati tumša, tāpēc viņš nevarēja atrast ceļu. Beidzot nelaimīgais Puks pacēla poda iespīlēto galvu un izrēca skaļu un dārdošu Bēdu un Izmisuma rēcienu. . . un tas notika tieši tajā brīdī, kad Sivēns skatījās lejā.

Palīgā! Palīgā! — iekviecās Sivēns. — Milzis! Briesmīgais Lempis! — Pa kaklu pa galvu Sivēns metās projām, brēkdams: — Palīgā, palīga! Lusmīgais Lempis! Blies. . . blies. . . iesmīgais lempis! Lem. . . lem. . . lempis! — Tā vaimanādam, viņš viena rāvienā noskrēja visu ceļu līdz Kristofera Robina majai un ieklupa pa durvīm istabā.

— Kaut kas noticis, Sivēn? — jautāja Kristofers Robins, kurš nupat tikai cēlās augšā.

— Smī! . . — nokviecās Sivēns, aizelsies tā, ka gandrīz nevarēja parunāt. — Lemzis! Milpis! Milzu Lempis! — viņš beidzot izdvesa.

— Kur?

— Tur. . . — Sivēns pamaja uz Priežu pusi.

— Pēc kā viņš izskatās?

Pēc. . . pēc. . . Tu nevari iedomāties, kas viņam par galvu, Kristofer Robin! Briesmīgi milzīgs nezinkas. Izskatās pēc milzonīgi briesmīga nezinka. . . Pec poda!

Labi, — teica Kristofers Robins, uzvilkdams kurpes. — Iešu un paskatīšos pats. Nāc līdzi.

Kopā ar Kristoferu Robinu Sivēnam nebija bail, un viņi devās ceļā.

— Es viņu jau dzirdu, — bažīgi sacīja Sivēns, kad viņi bija pienākuši tuvāk. — Un tu?

— Es arī kaut ko dzirdu, — Kristofers Robins atbildēja.

Tas bija Pūks, kas dauzīja galvu pret priedes sakni, ko bija uzaustījis bedres sānā.

— Redzi! — Sivēns nočukstēja. — Vai nav briesmīgs? — Un viņš cieši iekērās Kristofera Robina rokā.

Pēkšņi Kristofers Robins saka smieties. Viņš smējās un smējās, un smējās, un, kamēr viņš smējās, Milzu Lempja galva nobrakšķēja pret priedes sakni, pods saplīsa — un parādījās Pūka galva.

Tad Sivēns redzēja, kāds Muļķa Sivēns viņš ir bijis, un sakaunējās tā, ka tūlīt aizbēga uz mājām un nolikās gultā. Tagad viņam patiešām sāpēja galva. Bet Kristofers Robins ar Pūku devās ieturēt draudzīgas brokastis.

— Lāci, lāci,— teica Kristofers Robins,— kā es tevi mīlu!

— Es tevi arī,— Pūks sacīja.

SESTĀ NODAĻA,

kurā ēzelītim i-ā ir dzimšanas diena un viņš saņem divas dāvanas

I-ā, vecais, pelēkais ēzelis, stāvēja strautiņa malā un skatījās uz savu atspīdumu ūdenī.

Nožēlojami,— viņš teica.— Tā nu tas reiz ir. Nožēlojami.

Viņš pagriezās un lēnām pagājās pa strautmalu kādu gabaliņu uz leju, pārbrida strautam pāri un pa otru krastu atkal tikpat lēni atnāca atpakaļ. Tad viņš vēlreiz paskatījās ūdenī uz savu atspīdumu.

— Ta jau es domāju,— viņš teica.— Skaties, no kuras puses gribi, tas pats vien būs. Bet nevienam jau nav nekādas daļas. Kas tad viņiem? Bēdīgi. Ne vairāk, ne mazāk.

Ēzelītim aiz muguras nobriksķējās papardes, un no krūmiem parādījās Pūks.

— Labrīt, I-ā,— teica Pūks.

— Labrīt, lāci,— I-ā drūmi atsaucās.— Ja šo ritu var saukt par labu. Par ko es šaubos,— viņš īdzīgi piebilda.

— Kas noticis, I ā?

— Nekas, lāci, nekas. Visi jau nevar. Dažiem jau nepienākas. Un tur neko nevar darīt.

— Kas nepienākas? — Pūks apjucis paberzēja degunu.

— Līksmība. Visi tie «Tūdaliņ—tagadiņ» un «Zaļā dārzā bijām mēs».

—O!— teica Pūks. Viņš ilgi domāja un tad pajautāja:— Kas tas ir par dārzu?

— Labsirdība,— vēl drūmāk atbildēja I-ā.— Reti lietots svešvārds: «labsirdība». Es, protams, nežēlojos, bet tā nu tas reiz ir.

Pūks nosēdās uz liela akmens un pūlējās apdomāt, ko ēzelītis gribēja ar to sacīt. Tas izklausījās ļoti mīklaini, bet mīklas nebija Puka stiprā puse, jo viņš jau bija tikai lācītis ar zāgu skaidām galvā.

Tāpēc viņš nolēma uzdziedāt ēzelītim «Rabarberu rausi»:

Rabarberu — rabarberu — rabarberu rausisl

Kam baravikai kaja un medus podam ausis?

Es to miklu uzminēšu, ja tu minēt ļausi:

Rabarberu — rabarberu — rabarberu rausis!

Tā skanēja pirmais pants. Kad tas bija nodziedāts un I-ā savukārt nebija teicis, ka viņam šī dziesma nepatīk, Pūks visā sirsnībā nodziedāja ēzelī tim arī otru pantu:

Rabarberu — rabarberu — rabarberu rausis!

Kam karote grimst medu, bet peld pa virsu sausiņš?

Es to mīklu uzminēšu, ja vien tu man ļausi:

Rabarberu — rabarberu — rabarberu rausis!

Ezelītis vēl arvien neko neteica, un tāpēc Puks omulīgi nodungoja arī trešo pantu:

Rabarberu — rabarberu — rabarberu rausis!

Kamdēļ var lidot zivis, bet nevar lidot strausi?

Es to mīklu uzminēšu, ja tu minēt ļausi:

Rabarberu — rabarberu — rabarberu rausis!

— Pareizi,— I ā teica.— Dziedi vien. Trādi-rīdi-ral-la-lā, viss ir jauks vasarā. Dziedi un līksmojies.

— Es līksmojos,— sacīja Puks.

— Daži jau var.— Ezelītis nokāra galvu.

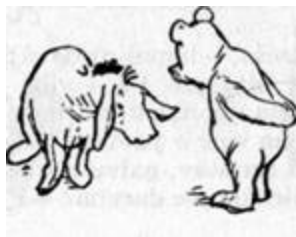
— Nē, patiešām, kas tev noticis?

— Vai tad kam būtu jānotiek?

— Tu izskaties tik bēdīgs, I-ā.

— Bēdīgs? Kāpēc lai es būtu bēdīgs savā dzimšanas dienā? Vai tad tā nav vislaimīgākā diena gadā?

— Tev ir dzimšanas diena?— Pūks, ārkārtīgi izbrīnījies, jautāja.

— Nu, protams, ka ir. Vai tad tu neredzi? Paskaties uz šīm dāvanām, ko esmu saņēmis.— Viņš pamāja ar priekškāju uz visām pusēm:— Paskaties uz dzimšanas dienas torti! Skaisti, vai ne,— ar svecēm un zemeņu glazūru!

Pūks skatījās pa labi un pa kreisi, pa kreisi un pa labi.

— Dāvanas?—jautāja Pūks.— Dzimšanas dienas torte? Kur tad?

— Tu tiešām neredzi?

— Nē,— Pūks sacīja.

— Es arī ne,— teica I-ā.— Tas bija tikai joks,— viņš paskaidroja.— Ha-ha!

Pūks kasīja pakausi un bija galīgi apjucis.

— Tev pa īstam ir dzimšanas diena?

— Pa īstam.

— O! Nu tad daudz laimes dzimšanas dienā, I-a!

— Daudz laimes tev ari, lācīt!

— Si jau nav mana dzimšanas diena.

— Nē, mana.

— Bet tu teici: daudz laimes. . .

— Kāpēc ne? Tu taču negribēsi būt nelaimīgs manā dzimšanas dienā?

— Nu es saprotu,— sacīja Pūks.

— Pietiek jau ar to,— tik tikko valdīdams asaras, runāja I-ā,— ka es pats esmu nelaimīgs, bez dāvanām, bez dzimšanas dienas tortes un svecēm, bez kādas ievērības no savu draugu puses. . . Lai arī citi vēl būtu nelaimīgi šajā dienā. . .

Tas nu bija vairāk, nekā Pūks varēja izturēt.

— Pagaidi tepat! — viņš uzsauca ēzelītīm un skrēja uz mājām, cik ātri vien varēdams, jo viņš juta, ka noteikti vajag atnest nabaga ēzelītīm kaut vai kādu dāvanu tūlīt, lai pēc tam viņam būtu laiks izdomāt īsti labu dāvanu.

Pie savas mājas durvīm viņš ieraudzīja Sivēnu, kas veltīgi lēkāja gar zvanu, pūledamies to aizsniegt.

— Sveiks, Sivēn!— viņš teica.

— Sveiks, Pūk!— sacīja Sivēns.

— Ko tu te lēkā?

— Es gribu aizsniegt zvanu,— Sivēns atbildēja.— Es tāpat garām ejot pienācu. . .

— Ļauj, es tev palīdzēšu,— laipni piedāvājās Pūks un piezvanīja pie durvīm.— Es nupat biju pie I ā,— viņš stāstīja,— un nabaga ēzelītīm ir ļoti bēdīgs prāts, jo viņam ir dzimšanas diena, bet neviens par to neliekas ne zinis, un viņš ir pavisam drūms — tu jau zini, kāds I ā vienmēr ir,— un viņš tur stāv, galvu nokāris, un . . . Kāds sliņķis te dzīvo, ka nevar vien pienākt pie durvīm?— Pūks piezvanīja vēlreiz.

— Bet, Pūk,— teica Sivēns,— šī taču ir tava māja!

— A! Patiešām!— Pūks attapās.— Nu tad iesim iekšā!

Viņi iegāja. Pūka pirmās rūpes bija pārmeklet savu pieliekamo, vai tur nav vēl paglabājies kāds medus podiņš. Viens podiņš tur tiešām atradās, un Pūks nocēla to no plaukta.— To es aiznesīšu ēzelītīm,— viņš teica,— un uzdāvināšu dzimšanas dienā. Ko tu viņam dāvināsi?

— Vai mēs nevarētu šo podiņu dāvināt kopīgi,— Sivēns jautāja, — no mums abiem?

— Nē,— atbildēja Pūks.— Tas nebūs gluži labi.

Nu ko, tad es uzdāvināšu viņam balonu. Man viens ir palicis pāri no viesībām. Es aizskriešu pakal, jā?

— Ļoti prātīga doma, Sivēn. Tā ir īstā dāvana, kas ēzelīti iepriecinās. Vai kāds vispār var justies neiepriecināts, ja viņam ir balons?

Tā viņi izšķīrās. Sivēns aizriņķoja uz vienu pusi, Pūks ar savu medus podiņu — uz otru.

Diena bija karsta un ceļš — tāls . . . Pūks vēl ne pusi nebija nogājis, kad viņu pārņēma ļoti savāda sajuta. Tā sākās ar deguna

galiņu, tad kņudēdama laidās arvien zemāk un zemāk, līdz arī pēdas sāka kņudēt.

Bija taisni tā, it kā iekšā viņam kāds sacītu: «Būtu laiks mazliet iestiprināties, Pūk . . .»

Vai dieniņ,— teica Pūks,— es nemaz nezināju, ka ir jau tik vēls! Viņš apsēdās un noņēma podiņam vāku.

— Kāda laime, ka man ir medus līdzi,— viņš prātoja.— Ne katrs lācis, iziedams karstā dienā pastaigāt, iedomājās paņemt kaut ko uzkožamu.— Tā nopriecājies, Pūks ķērās pie medus poda.

— Pagaidi, pagaidi, — viņš gudroja, kad bija izlaizījis podiņu pavisam sausu, — uz kuriem es taisījos iet? Ak jā, pie ēzelīša!

Pūks smagi piecēla savu pilno vederu.

Un tad pēkšņi viņš atcerējās. Viņš bija apēdis I-ā dzimšanas dienas dāvanu!

— Sasodīts!— bēdājās Pūks.— Ko nu lai dara? Man taču vajag viņam kaut ko uzdāvināt!

Labu laiku Pūks vispār nespēja domāt. Tad viņam ienāca prātā, ka galu galā tas ir ļoti glīts podiņš, pat ja tur iekšā nav medus, ka to var izmazgāt un vēl palūgt kādu, lai uzraksta uz podiņa «Daudz laimes dzimšanas dienā». I-ā varētu likt podiņā, ko vien gribētu, jo podiņš ir saimniecībā derīga manta.

Sī doma nomierināja Pūku. Viņš pašlaik bija netālu no Septiņjūdžu Meža un nolēma iegriezties pie Pūces, kas tepat dzīvoja.

— Labrīt, Pūce,— viņš sveicināja.

— Labrīt, Pūk,— viņa atbildēja.

— Daudz laimes ēzelīša dzimšanas dienā!— sacīja Pūks.

— Ak tad viņam ir dzimšanas diena?

— Ko tu viņam dāvināsi?

— Un tu, Pūk?

— Es dāvināšu viņam saimniecībā derīgu podiņu, kur ielikt visādas lietas, un es gribēju palūgt . . .

— So te?—Pūce izņēma podiņu no Pūka ķepām.

— Jā, un es gribēju palūgt, lai tu . . .

— Kādam tajā podiņā ir bijis medus,— sacīja Pūce.

— Bet tur var glabāt visu ko,— Pūks nopietni paskaidroja. — Tāda manta vienmēr noder. Un es gribēju tevi palūgt. . .

— Uz podiņa vajag uzrakstīt «Daudz laimes dzimšanas dienā».

— Taisni to es gribēju lūgt,— Pūks teica.— Es gan arī pats protu rakstīt, bet ar maniem burtiem vienmēr kaut kas notiek — tie lēkā un lēkā, kamēr salēkā nepareizās vietās. Vai tu varētu man te uzrakstīt «Daudz laimes dzimšanas dienā»?

Ļoti glīts podiņš,— sacīja Pūce, apskatījusi to no visām pu sēm.— Vai tā nevarētu būt kopīga dāvana? No mums abiem?

— Nē,— Puks atbildēja.— Tas nebūtu īsti labi. Es tagad podiņu izmazgāšu, un tad tu varēsi uzrakstīt.

Kamēr Pūks cītīgi mazgāja un slaucīja podiņu, Pūce laizīja zīmuļa galu un gudroja, kā īsti jāraksta «dzimšanas diena».

— Vai tu lasīt proti, Pūk?— viņa bažīgi apvaicājās.— Pie durvīm man ir klauvēšanas un zvanīšanas zīmītes, ko rakstīja Kristofers Robins. Vai tu varēji tas izlasīt?

— Kad Kristofers Robins man pateica, kas tur rakstīts, tad es varēju.

— Labi, tad es arī tev pateikšu, kas būs uzrakstīts uz podiņa, lai tu vari izlasīt.

Pūce sāka rakstīt un uzrakstīja tā:

DAUCT LAMU DZISINDIN DINAA

Pūks sajūsmā acis vien iepleta.

— Te ir sacīts: «Daudz laimes dzimšanas dienā,»— Pūce nevainīgi noteica.

— Cik brīnišķīgi garš uzraksts!— iesaucās Pūks, kas juta lielu bijību pret gariem vārdiem.

— Nu, protams, jo te ir sacīts: «Ļoti daudz laimes dzimšanas dienā no sirds vēle Puks.» Paskaties, cik daudz zīmuļa man izgājis, lai uzrakstītu tik garu novēlējumu.

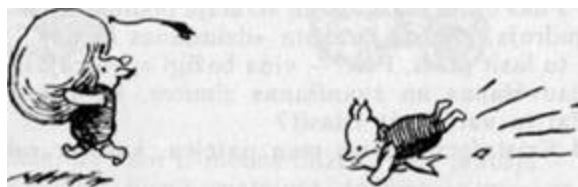
— O, patiešām,— teica Pūks.

Kamēr Pūces mājā tika sacerēts garais laimes vēlējums, Sivēns bija aizgājis uz savu māju un paņēmis balonu. Viņš nesa to, cieši piespiedis pie vēdera, lai balons neizspruktu un neaizlidotu projām. Sivēns ļoti steidzās, jo viņam gribējās nokļūt pie ēzelīša ātrāk par Pūku un pirmajam atnest dāvanu, it ka viņam neviens neko nebūtu teicis un dzimšanas dienu viņš būtu atcerējies pats no sevis.

Tā skriedams un iztēlodamies, cik priecīgs būs I ā, Sivēns nemaz neskatījās zemē un nepamanīja, ka ceļā ir truša ala, paklupa un nostiepās garšļaukus ar degunu smiltīs.

BLAUKS!!!

Sivēns gulēja smiltīs, nesaprazdams, kas noticis. No sākuma viņam likās, ka visa pasaule uzsprāgusi gaisā, tad — ka gaisā uz- sprādzis viņu Mežs, bet vēl pēc brīža — ka tikai viņš pats un ka nu viņš viens ir uzsviests kaut kur uz mēness un nekad vairs neredzes ne Kristoferu Robinu, ne Pūku, ne I-ā. Beidzot viņš nosprieda:— Ja arī es esmu uz mēness, tad tāpēc vien man nav jāguļ visu laiku ar degunu smiltīs.— Sivēns bailīgi piecēlās un paskatījās apkārt.

Viņš vēl arvien bija Mežā!

— Neiedomājami I—viņš prātoja.— Kas tas varēja būt par sprādzienu? Es taču nebūtu kritis ar tik briesmīgu troksni. Un kur ir mans balons? Un kas tā par nožēlojamu, slapju lupatiņu, kas te pinas man pa kājām?

Tas bija balons!

Ak vai!— noelsās Sivēns.— Ak vai manu, vaimanu, vaimandie- niņ, vai! Viss pagalam! Atpakaļ iet ir jau par vēlu, un cita balona man arī nav . . . Bet varbūt ēzelītīm ne sevišķi patīk baloni?

Un ta nu viņš bēdīgi rikšoja tālāk, līdz nonāca strautmala, kur vēl arvien, galvu nokāris, stāvēja ēzelītis I-ā.

— Labrīt, I-ā!— Sivēns uzsauca.

Labrīt, labrīt, Sivēntiņ,— sacīja I-ā.— Ja šis rīts vispār ir labs. Par ko es šaubos. Bet tam jau nav nekādas nozīmes,— viņš piebilda.

— Daudz laimes dzimšanas dienā!— tuvāk pienācis, novēlēja Sivēns.

I-ā pacēla acis no strauta, kurā bija tik sērīgi spoguļojies, un neizprotoši skatījās uz Sivēnu.

— Ko tu teici?— viņš jautāja.

— Daudz laimes . . .

— Vienu bridi!

Grīlodamies uz trim kājām, viņš pūlējās ceturto kāju pacelt pie auss.— Vakar es tā izdarīju,— viņš paskaidroja, kad bija nokritis zeme jau trešo reizi.— Tas ir pavisam viegli. Un tad es labāk dzirdu . . . Tā, gatavs ir! Nu, ko tu man gribēji sacīt, Sivēntiņ?— jau tā ja I-ā, paslējis ausi ar pakavu.

Daudz laimes dzimšanas dienā!— Sivēns atkārtoja.

— Tu man to saki?

— Nu protams, I-ā.

— Manā dzimšanas dienā?

Jā.

— Tātad man ir īsta dzimšanas diena — ka visiem?

— Jā, un es tev atnesu dāvanu.

I-ā atņēma labo pakavu no labās auss un ar lielām grūtībām pacēla kreiso pie kreisās auss.

— To man vajadzētu dzirdēt ar otru ausi arī,— viņš teica.— Atkārtu, lūdzu.

— Dāvanu!— kļiedza Sivēns.

— Arī man? -Jā.

— Mana dzimšanas dienā?

— Protams, I-ā.

— Un mana dzimšanas diena patiešām būs kā īsta?

— Jā. Es atnesu tev balonu.

— Balonu?— jautāja I-ā.— Tu teici: balonu? Tas ir tāds krāsains bumbulis, kas lido pa gaisu?

Prieks un gaviles, vai ne? Mēs dejojam un dejojam, un citus neievērojam . . .

Jā, bet es baidos . . . man ļoti žēl, I-ā . . . bet, kad es skrēju pie tevis ar balonu, es pakritu.

— Vai, Sivēntiņ, cik nelaimīgi tev tas atgadījies. Tu parak ātri skrēji, ko? Vai tu stipri sasities, Sivēntiņ?

— Nē. Bet es . . . bet man, I-ā . . . saplīsa balons.

Iestājās ilgs, nepatīkams klusums.

— Mans balons?— I-ā beidzot jautāja.

Sivēns pamāja ar galvu.

— Mans dzimšanas dienas balons?

— Jā,— Sivēns iešņukstējās.— Te nu tas ir. Daudz laimes dzimšanas dienā . . .— Viņš pastiepa

ēzelītim mitro lupatiņu.

— Tas ir balons?— I-ā izskatījās mazliet pārsteigts.

Sivēns pamāja ar galvu.

— Mana dāvana?

Sivēns atkal pamāja.

— Balons? Jā.

— Paldies, Siven,— teica I-a.— Neņem, ludzu, ļauna,— viņš turpināja,— bet kādā krāsā šis balons bija, kad tas vēl bija balons?

— Sarkanā.

— Es taisni tā domāju . . . Sarkans,— viņš pie sevis murmināja. — Mana mīļākā krāsa . . . Un cik liels tas bija?

— Gandrīz tikpat liels kā es.

Es jau domāju . . . Gandrīz tik liels kā Sivēns,— viņš bēdīgi runāja.— Mans mīļākais lielums. Jā, jā . . .

Sivēns jutās bezgala nelaimīgs un nezināja, ko teikt. Viņš jau pavēra muti, lai sacītu vismaz kaut ko, bet tūlīt iedomājās, ka nekas labs viņam no tādas sacīšanas neiznāks. Sajā brīdī strauta otrā krastā atskanēja priecīga balss. Tas bija Pūks.

— Daudz laimes dzimšanas dienā!— Pūks kļiedza, aizmirsis, ka ir to jau vienreiz teicis.

— Paldies, Pūk, man jau ir,— i-ā drūmi atbildēja.

— Es atnesu tev mazu dāvanu!— jautri paziņoja Pūks.

— Man jau ir,— teica I.-ā.

Pūks pašlaik brida pāri strautam pie ēzelīša, bet Sivēns, galvu priekšējās iespiedis, sēdēja maliņā un klusi šņukstēja.

Tas ir ļoti noderīgs podiņš,— Pūks sacīja.— Lūdzu! Un virsu ir rakstīts: «Ļoti daudz laimes dzimšanas dienā vēlē Pūks.» Tā tur ir rakstīts! Un iekšā vari likt, ko gribi! Paskaties!

Kad I-ā ieraudzīja podiņu, viņš apskurba no prieka.

— O!— viņš iesaucās.— Es tur varēšu ielikt savu balonu!

Nē jau, i-ā,— sacīja Pūks.— Baloni ir par lieliem, lai tos varētu glabāt podiņos. Balonu vajag turēt aiz aukliņas vai . . .

— Tikai ne manējo,— I ā lepni atbildēja.— Paskaties, Siven!— Un, kad Sivēns paskatījās uz viņu ar saraudātām acīm, i-ā paņēma zobos balona skrandiņu un rūpīgi ielika to podiņā, tad tikpat uzmanīgi izvilka to laukā un nolika zemē, tad atkal lika podiņā un atkal ņēma laukā . . .

— Patiešām!— iesaucās Pūks.— Iet gan iekšā!

— Patiešām!— iesaucās Sivēns.— Un nāk ārā!

— Redziet nu!— I-ā teica.— Iet iekšā un nāk ārā tik labi, ka labāk nevajag.

Es ļoti priecājos, ka man ienaca prata uzdāvināt tev noderīgu podiņu, kurā tu vari likt, ko gribi, — laimīgi sacīja Pūks.

— Un es atkal priecājos,— Sivēns tikpat laimīgi piebilda,— ka man ienāca prātā uzdāvināt kaut ko tādu, ko tu vari ielikt noderīgajā podiņā.

Bet I-ā neklausījās. Viņš ņēma balonu ārā, lika atkal iekšā un bija tik laimīgs, cik vien tas

iespējams.

— Un es viņam neko neuzdāvināju?— Kristofers Robins bēdīgi jautāja.

Ka tad ne,— es atbildēju,— tu ēzelītim uzdāvināji... man piemirsās . . . dažus . . .

— Es viņam iedevu krāsu kasti, lai viņš var krāsot.

— Pareizi.

— Bet kāpēc es viņam to neiedevu jau no paša rīta?

— Tev bija ļoti daudz darba, rīkojot viņam viesību galdu. Tur bija torte ar glazūru, trim svecēm un viņa vārdu, kas bija uzrakstīts uz tortes ar rožaina cukura burtiem, un . . .

— Jā, es atceros,— sacīja Kristofers Robins.

SEPTĪTĀ NODAĻA,

kurā parādās Kenga un Mazulītis Rū, bet Sivēnu ieliek vannā

Liekas, neviens nezina, no kurienes viņi uzklīda, bet klāt viņi bija. Pa Mežu staigāja Kenga un Mazulītis Rū. Kad Pūks jautāja Kristoferam Robinam, kā viņi te nokļuvuši, Kristofers Robins atbil dēja: — Vistaisnākajā ceļā, ja tu saproti, ko tas nozīmē, Pūk.— Un

Pūks, kas to nesaprata vis, izvairīgi norūca:— O!— Tad viņš divas reizes pakratīja galvu un piebilda: — Vistaisnākajā ceļā! Skaidrs!

Un Pūks gāja apciemot savu draugu Sivēnu, lai uzzinātu, ko Sivēns par to domā. Pie Sivēna viņš satika Trusīti. Tā nu viņi apsprieda jautājumu trijātā.

— Redziet, kas man visā šajā lietā sevišķi nepatīk,— teica Trusītis.— Mēs te dzīvojam Mežā: tu, Pūk, un tu, Sivēn, un es, un tad pēkšņi.. .

— Un I-ā,— sacīja Pūks.

— Un I-ā, un tad pēkšņi . . .

— Un Pūce,— piebilda Pūks.

— Un Pūce, un tad pavisam negaidot . . .

— Ak, un I ā,— teica Pūks.— Es biju viņu aizmirsis.

— Mēs te dzīvojam Mežā,— Trusītis ļoti lēni un svinīgi teica,— mes visi kopā, un tad mēs pēkšņi kādu rītu pamostamies, un ko mēs redzam? Mēs redzam starp mums Savādu Dzīvnieku. Dzīvnieku, par ko mums pat dzirdēt nav gadījies! Dzīvnieku, kas staiga apkārt ar savu ģimeni kabatā. Iedomājieties, ka es sāktu staigāt ar savu ģimeni kabatā! Cik kabatu man vajadzētu?

— Sešpadsmit!— teica Sivēns.

Septiņpadsmit, vai ne?—Trusītis piekrita.— Un vēl vienu mutautiņam, tā tad astoņpadsmit. Astoņpadsmit! Astoņpadsmit kabatu vienā uzvalkā! Galvu var pazaudēt!

Iestājās ilgs un domīgs klusums ... un tad Pūks, kurš jau labu bridi bija raucis pieri, sacīja:— Man iznāk piecpadsmit.

— Kas?— jautāja Trusītis.

— Piecpadsmit.

— Kas piecpadsmit?

— Tava ģimene.

— Nu un tad?

Pūks paberzeja degunu un teica, ka Trusītis taču nupat esot runājis par savu ģimeni.

— Patiešām?— Trusītis nicīgi apvaicājās.

— Jā, tu teici . . .

— Nē jel, Pūk,— Sivēns nepacietīgi sacīja.— Mēs runājam, ko mums darīt ar Ķengu?

— A, skaidrs,— saprata Pūks.

Vislabākais,— sacīja Trusītis,— būtu nozagt Mazulīti Rū, noslēpt viņu, un, kad Kenga prasītu: «Kur ir Mazulītis Rū?»— mēs teiktu:— AHA!

— AHA!— Pūks izmēģināja balsi.— AHA! AHA! . . . Protams, protams,— viņš turpināja,— bet mēs varētu sacīt AHA, pat ja nebūtu nozaguši Mazulīti Rū.

— Pūk,— Trusītis pacietīgi teica,— tev galvā ir tikai zāģu skaidas.

— Es zinu,— Pūks pazemīgi piekrita.

— AHA mēs sacīsim tā, lai Kenga saprastu, ka mēs gan zinām, kur ir Mazulītis Ru. AHA! nozīmēs: «Mēs varam tev pateikt, kur ir Mazulītis Rū, ja tu apsolies iet projām no mūsu Meža un

nekad vairs nenākt atpakaļ.» Un tagad neplāpājiet, ļaujiet man domāt.

Pūks nosēdās kaktiņā un pūlējās izsacīt AHA! nozīmīga balsi. Reizem viņam likās, ka iznāk tā, kā Trusītis domājis, un reizēm atkal — ka neiznāk. «Vajag tikai labi ievingrināties,» viņš domāja. «Bet vai Kenga bus ievingrinājusies saprast mūsu AHA?»

— Ir vēl viena lieta,— Sivēns diezgan nemierīgi iebilda.— Es runāju ar Kristoferu Robinu, un viņš teica, ka Kenga vispār ir no Plēsonīgo Zvēru Sugas. No parasta plēsīga zvēra es, protams, nebaidos, bet ir taču labi zināms, ka Viens Plēsonīgs Zvērs, Kam Nolaupīts Viņa Mazulis, ir niknāks nekā Divi Plēsonīgi Zvēri kopā. Un tādām sacīt AHA! varbūt nav prātīgi?

Sivēn,— teica Trusītis, izvilkdams zīmuli un aplaizīdams tā galiņu,— tu esi bailīgs.

— Grūti būt varonim,— Sivēns bēdīgi nošņaukājās,— ja tu esi tikai Ļoti Mazs Dzīvnieciņš.

Trusītis, kurš bija sācis kaut ko steidzīgi rakstīt, pacēla acis un sacīja:

— Taisni tāpēc, ka tu esi ļoti mazs dzīvnieciņš, tu būsi sevišķi noderīgs mūsu pasākumā.

Sivēnu tā iepriecināja doma, ka viņš būs noderīgs, ka viņš aizmirs visas savas bailes. Kad Trusītis jau stāstīja tālāk, ka Kengas ir plēsīgas vienīgi ziemas mēnešos un citos gadalaikos ir piemīlīgas dabas, Sivēns aiz nepacietības gandrīz vairs nevarēja nosēdēt uz vietas, tik ļoti viņam gribējās tūlīt būt noderīgam.

— Un es?— Pūks skumīgi jautāja.— Vai es arī nevarētu būt noderīgs?

— Nebēdājies, Pūk,— Sivēns mierināja,— varbūt kādu citu reizi.

— Bez Pūka,— Trusītis, zīmuli draudzams, svinīgi paziņoja,— pasākums būtu neiespējams.

O!— iesaucās Sivēns, pūledamies neizrādīt savu vilšanos. Bet Pūks aizgāja uz istabas otru galu un lepni nodomāja: «Neiespējams bez Manis! Tāds Lācis es esmu!»

— Un tagad klausieties!— sacīja Trusītis, kad bija beidzis rakstīt. Pūks un Sivēns apsēdās, klausīdamies tik uzmanīgi, ka pat muti aizmirs pievērt. Lūk, ko Trusītis nolasīja:

PLANS, KA NOĶERT MAZULĪTI RU

1. vispārīgas piezīmes. kenga skrien ātrāk par jebkuru no Mums, pat par Mani.

2. vēlreiz vispārīgas piezīmes. kenga nekad nenolaiž acis no mazulīša ru, ja vien Rū nav droši iepogāts viņas kabatā.

3. tāpat. ja mēs gribam aizbēgt ar Rū, mums jābūt Tālu Priekšā, jo Kenga skrien ātrāk par jebkuru no Mums, pat par Mani (skat. 1.).

4. ideja. Ja Rū izlektu no kabatas ārā, bet Sivēns ielēktu iekšā, Kenga nemanītu nekādas starpības, jo Sivēns ir Ļoti Mazs Dzīvnieciņš.

5. kā rū.

6. bet kengai vajadzētu skatīties kaut kur projām, lai viņa neredz, ka ielēcis Sivēns.

7. skat. 2.

8. atkal ideja. bet, ja pūks viņai kaut ko aizraujošu stāstītu, viņa varētu kādu laiciņu paskatīties uz citu pusi.

9. un tikmēr es aizbēgtu ar rū.

10. atri.

11. Un Kenga nepamanītu starpību līdz Vēlākam Laikam.

Tātad Trusītis lepni nolasīja savu plānu, un neviens vēl labu brīdi pēc lasīšanas neko neteica.

Un tad Sivēns, kurš bija bez nevienas skaņas vārstījis muti vaļā un ciet, aizsmakušā balsī izgrūda:

— Un vēlākā laikā?

— Ko tu nesaproti?

— Kad Kenga pamanīs starpību?

— Tad mēs visi teiksim: AHA!

— Visi trīs?

-Jā.

— Ka tad . . .

— Es nesaprotu, ko tu uztraucies, Sivēn?

— Neko,— sacīja Sivēns.— Ja tikai mēs visi trīs teiktu. Kamēr mēs to sakām visi trīs, es neiebilstu. Bet es negribētu sacīt AHA! viens pats. Tas neskanēs ne pustik labi. Starp citu,— viņš piebilda,— tu esi drošs, ka tas par ziemas mēnešiem ir patiesība?

— Par ziemas mēnešiem?

— Ja, ka plēsīga tikai ziemas mēnešos.

— Protams, protams, vari nebaidīties. Ko tu teiksi, Pūk? Tu saprati, kas tev jādara?

Nē,— atzinās Pūks.— Vēl ne. Kas man būtu jādara?

— Tev jārunā ar Ķengu tik aizrautīgi, ka viņa vairs neko citu nepamana.

— A! Un ko lai es runāju?

— Ko vien gribi.

— Tu domā, es varētu noskaitīt viņai kādu dzejoli vai kaut ko tamlīdzīgu?

— Kaut vai dzejoli,— sacīja Trusītis.— Lieliski! Ejam!

Un tā viņi devās meklēt Ķengu.

Kenga un Ru jauko pēcpusdienas laiku pavadīja Meža smiltiņās. Mazulītis Rū vingrinājās ķengurlēcienos, krizdams kurmju alās un rāpdamies atkal ārā, bet Kenga uztraukti skraidīja viņam pakaļ un runāja:—Tikai vēl vienu lēcieni, dārgumiņ, un tad mums jāiet mājās!— Un kas gan šajā brīdī lāčoja pāri smilšu kalniņam, ja ne Pūks?

— Labdien, Kenga!

— Labdien, Pūk!

— Paskaties, kā es lekaju,— spiedza Rū un iekrita nākamajā kurmjā alā.

— Sveiks, Mazulīti Rū!

— Mes nupat taisījamies iet mājās,— sacīja Kenga.— Labdien, Trusīt! Labdien, Sivēn!

Trusītis ar Sivēnu, pienākuši no smilšu kalniņa otras puses,

teica —«Labdien!» un «Sveiks, Rū!», un Rū gribēja, lai viņi paskatās, cik vareni viņš lekā. Trusītis ar Sivēnu stāvēja un skatījās. Un Kenga arī stāvēja un skatījās.

— Kenga,— ieminējās Pūks, kad Trusītis jau divas reizes bija pamirkšķinājis viņam ar aci,— saki: vai tev patīk dzejoļi?

— Ne visai,— atbildēja Kenga.

— A,— teica Pūks.

Rū, dārgumiņ, tikai vēl vienu lecienu, un tad mums jāiet mājās. Uz brīdi visi apklusa, jo Rū atkal bija iekritis kurmja ala.

— Sāc!— Trusītis, ķepu mutei priekšā aizlicis, skaļi nočukstēja.

— Ja mēs runājam par dzejoļiem,— teica Pūks,— es nupat, šurp nakdams, vienu sacerēju. Tas skan tā. E . . . pagaidi, tūlīt atcerēšos . . .

Iedomājieties tikai, dzejoli!—sacīja Kenga.— Rū, dārgumiņ, nu gan mums . . .

— Tev šis dzejolis patīks!— iesaucās Trusītis.

— Ļoti, ļoti patīks!— uztraucās Sivēns.

— Bet tev jāklausa uzmanīgi,— teica Trusītis.

— Lai tu neko nepalaid garām,— piebilda Sivēns.

Jā, jā,— sacīja Kenga, bet nenolaida acis no Mazulīša Rū.

— Kā tas skanēja, Puk?— jautāja Trusītis. Pūks nokrekšķinājās un sāka:

DZEJISKAS PĀRDOMĀS, KAS RADUŠAS LĀCIM AR ZĀĢU SKAIDINĀM GALVA

Kad pirmdien spoža saule viz, Es sēžu domās nogrimis, Jo īsti nevar zināt vis, Vai šis ir tas, ja tas ir šis?

Bet otrdien, kad vēji šņāc,

Ak, smagas šaubas mani māt:

Vai to ir pierādījis kads,

Ka šads nav tāds, bet tāds ir šāds?

Gan trešdien vēji neauro,

Bet nesaprotu vairs neko,

Es bēdīgs galvu laužu: jo —

Kur starpība starp šo un to?

Vai ceturtdien man vieglāk tiks?

Pār visām peļķēm ledus plīks.

Es gribu uzminēt, kad snigs.

Un, ja reiz snigs, tad cik vai tik?

Bet piektdien . . .

Jauks dzejolītis, vai ne?— sacīja Kenga, netaisīdamās klausīties, kas notika piektdien.— Vēl vienu Iecienu, Rū, bērniņ, un tad mums patiešām jāiet.

Trusītis ieģrūda Pūkam dunku sēnā, lai viņš pasteigtos.

— Ja mēs runājam par dzeju,— ātri nobēra Pūks,— vai tu esi kādreiz ieskatījusies tajā kokā?

Kurā?—pavirši apjautājās Kenga.— Nu, bērniņ . . . Kas tur aug,— sacīja Pūks, rādīdams uz koku Kengai aiz muguras.

— Nē,— teica Kenga.— Rū, dārgumiņ, lec nu kabatā, mēs ejam mājās.

— Tev noteikti jāpaskatās uz to koku,— teica Trusītis.— Gribi, Rū, es tevi pacelšu?— Un viņš cieši saņēma ķepās Mazulīti Rū.

Es redzu, ka tur sēž putns,— sacīja Pūks.— Jeb vai tā būtu zivs?

— Protams, putnu no šejienes tu labi redzēsi,— teica Trusītis. — Ja tā nav zivs.

— Tā nav zivs, tas ir putns,— kvieca Sivēns.

— Nu jā, ka putns,— sacīja Trusītis.

— Tas būtu pelēkais strazds vai melnais?— Pūks prātoja.

— Patiešām sarežģīts jautājums,— teica Trusītis.

— Pelēkais vai melnais?

Tad arī Kenga beidzot pagrieza galvu, lai paskatītos. Un, kad viņa bija galvu pagriežusi, Trusītis skaļi iesaucās:— Kāp iekšā, Ru!— Sivēns ielēca Kēngas kabatā, bet Trusītis ar Ru ķepās šāvās

prom, cik ātri vien varēdams.

Kur tad Trusītis?— nobrīnījās Kenga, kad bija apskatījusi koku un griezās atpakaļ.— Rū, bērniņ, tev ir labi?

Sivēns no Ķengas kabatas iepīkstējās Mazulīša Rū balsī.

— Trusītim bija jāsteidzas,— sacīja Pūks.— Man liekas, viņš atce- rējas, kur viņam pēkšņi bijis jāiet un kas jādara.

— Un Sivēns?

Man liekas, Sivēns arī uzreiz kaut ko tādu iedomājās. Pēkšņi iedomājās — un viss.

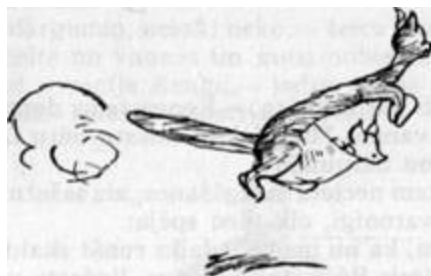
— Labi, mums beidzot jātiek mājās,— teica Kenga.— Uz redzēšanos, Pūk!— Un trīs lielos lēcienos viņa bija projām.

Pūks noskatījās pakaļ, kā viņa aizlēca.

«Kaut es varētu lēkt tā kā Kenga,» viņš nodomāja. «Bet citi var — un citi atkal nevar. Tā nu tas reiz ir.»

«Ja . nekad nevarēšu

Toties Sivēnam bija brīži, kad viņš gribēja, kaut jel Kenga to nevarētu. Bieži vien, no tāla ceļa pa Mežu mājās atgrieždamies, Sivēns vēlējās kļūt par putniņu, bet nu — Ķengas kabatas dibenā — viņa domas lēkāja apmēram tā:

ši pie tas
lidošana, es
pierast

Uzrauts gaisā, viņš teica: «Oooooo!»—un, gāzdamies lejā, viņš sacīja: «Ūu!» Tā viņš kunkstēja: «Ooooooūū! Ooooooūū! Ooooooūū!»—visu ceļu līdz Ķengas mājai.

Protams, tikko Kenga bija atpogājusi savu kabatu, viņa redzēja, kas noticis. Pirmajā brīdī viņa izbijās, bet tad saprata, ka nav ko baidīties, jo viņa bija droša, ka Kristofers Robins nekad nepieļaus, lai ar Mazulīti Rū notiktu kaut kas ļauns. Tāpēc Kenga pie sevis nodomāja: «Ja viņi ir izjokojuši mani, tad es viņus arī izjokošu.»

— Un tagad, Ru, manu dārgumiņ,— viņa teica, izņemdama Sivēnu no kabatas,— laiks gulēt dienasvidu.

Aha!—teica Sivēns, cik zīmīgi vien spēdams pēc tik Sausmi noša Ceļojuma. liet tas nebija nekāds labais «aha!», un Kenga, liekas, nesaprata, ko tas nozīmē.

Vispirms nomazgāsimies,— Kenga mundra balsī sacīja.

Aha!— Sivēns atkārtoja, bažīgi meklēdams ar acīm pārējos. Bet pārējo nebija. Trusītis savā majā rotaļājās ar Mazulīti Ru, un jaunais draugs Trusītim patika ar katru brīdi vairāk, bet Pūks, nolēmis kļūt par Ķenguru, Meža smiltiņas vēl arvien mēģinājās lēkšanā.

— Es neesmu gluži pārliecināta,— Kenga teica domīgā balsī,— ka šovakar derētu silta vanna. Man liekas, auksta būtu labāka. Kā tev tas patīktu, Rū, manu dārgumiņ?

Sivēns, kas palaikam necieta mazgāšanos, aiz sašutuma nodrebinajās un paziņoja tik varonīgi, cik vien spēja:

— Kenga, es redzu, ka nu mums ir laiks runāt skaidri un gaiši!

— Mazais jokupēteris Rū!— teica Kenga, liedama vanniņā aukstu ūdeni.

— Es neesmu Rū!— Sivēns iebrēcās.— Es esmu Sivēns!

— Jā, dārgumiņ, jā!—Kenga mierinadama sacīja.— Sivēna balss tev arī labi padodas. Kas par gudru bērnu!—viņa turpināja, paņemdama no skapja lielu, dzeltenu ziepju gabalu.— Kādus jokus viņš vēl rādīs?

— Vai tad tu neredzi?—kiedza Sivēns.—Tev nemaz nav acu pierē? Paskaties uz mani!

— Es skatos, dārgumiņ,— Kenga diezgan bargi atbildēja.—Tu labāk atceries, ko es tev vakar teicu par mēdišanos. Ja tu sāksi izmedīt Sivēnu un vaibstīties viņam pakal, tu sāksi patiešām izskatīties pēc Sivēna, kad izaugsi liels, un iedomājies vien, kā tad tu to nožēlosi. Bet tagad ej vannā un neliec man to atkārtot vēlreiz.

Nepaspējis vēl īsti atjēgties, Sivēns jau bija vannā, un Kenga no visa spēka berza viņu ar lielu, saziepētu lupatu.

— Vī-ī!— kvieta Sivēns.— Laid mani vaļā! Es esmu Sivēns!

Dārgumiņ, netaisi muti vaļā" tu sarīsies ziepes,— sacīja

Kenga.— Nu redzi! Vai es tev neteicu?

— Tu ... tu ... tu ... izdarīji to tīšām,— sprauslāja Sivēns, tikko atkal bija spējīgs runāt ... un pavisam nejauši ziepjainā lupata atkal nokļuva viņam mutē.

Pareizi, dārgumiņ, nesaki neko,— teica Kenga, un jau pēc brīža Sivēns bija izcelts no vannas un sausi noberzts ar divi.

— Un tagad,— sacīja Kenga,— iedzer savas zāles un ej gultā.

— K k-k-kādas zāles?—stostījās Sivēns.

— Lai tu izaugtu liels un stiprs, dārgumiņ. Tu taču negribesi izaugt tik sīciņš un vārgs ka Sivēns, vai ne? Dzer nu!

Sajā brīdī pie durvīm kāds pieklausēja.

— Iekšā!— sacīja Kenga, un ienaca Kristofers Robins.

— Kristofer Robin! Kristofer Robin!— vaimanāja Sivēns. — Pasaki Kengai, kas es esmu! Viņa

domā un domā, ka es esmu Rū! Es taču neesmu Rū, vai ne?

Kristofers Robins apskatīja viņu ļoti uzmanīgi un pakratīja galvu.

— Tu nevari būt Ru,— viņš teica,— jo nupat es redzēju Rū Trusīša mājā, viņš tur spēlējās.

— Lai nu viens padomā!— iesaucās Kenga.— Sita pārskatīties!

Nu redzi!— sacīja Sivēns.— Vai es tev neteicu? Es esmu Sivēns.

Kristofers Robins atkal pakratīja galvu.

— Sivēns gan tu neesi,— viņš sacīja.— Sivēnu es labi pazīstu. Sivēns ir pavisam citā krāsā.

Sivēns taisījās paskaidrot, ka tas ir tāpēc, ka viņš nupat bijis vannā, bet tad iedomājās, ka labāk to nesacīs vis, un jau atvēra muti, lai sacītu kaut ko citu, kad Kenga iegrūda viņam mutē zāļu karoti, paplišķināja pa muguru un teica, ka šīs zāles nemaz negaršo tik slikti, ja pie tām pierod.

— Tagad es zinu, ka tas nebija arī Sivēns,— sacīja Kenga.— Es tikai nesaprotu, kas tas varētu būt.

Iespējams, kāds no Pūka radiniekiem,— prātoja Kristofers Robins.— Brālēns, krusttēvs vai vēl kaut kas tamlīdzīgs?

Kenga piekrita, ka tā laikam patiešām būs, un sacīja, ka viņiem vajadzētu dot jaunatnākušajam radiniekam kādu vārdu.

— Sauksim viņu par Pūteli,— ierosināja Kristofers Robins.— Īsi un skaidri: Henrijs Pūtelis.

Tikko tas bija nolemts, Henrijs Pūtelis izrāvās no Ķengas ķepām un nolēca uz grīdas. Durvis, viņam par lielu atvieglojumu, Kristofers Robins bija atstājis vajā. Nekad savā mūžā Henrijs Pūtelis Sivēns nebija tik ātri skrējis, viņš apstājās un atvilka elpu, nonācis gandrīz jau pie savas mājas.

Kādus simt jardus* no tās viņš nolikās zeme un velšus vēlās līdz pašām durvīm, lai atkal būtu patīkami pierastā Sivēna krāsā . . .

Tā Kenga un Ru palika Mežā. Un katru otrdienu Rū pavadīja ar savu sirdsdraugu Trusīti, katru otrdienu Kenga pavadīja ar savu sirdsdraugu Pūku, macidama viņu lekat ķenguru mode, un katru otrdienu Sivēns pavadīja ar savu sirdsdraugu Kristoferu Robinu. Tā viņi visi atkal bija laimīgi.

ASTOTĀ NODAĻA,

kurā Kristofers Robins vada Ekspotīciju uz Ziemeļpolu

Kādā jaukā dienā Pūks čāpoja uz Meža vidu, lai paskatītos, vai viņa draugs Kristofers Robins vēl lāčus arī atceras. Sīrita brokastis ēdot (pieticīga, maza uzskoda ar marmelādi, uztrieptu vienam vai diviem medus šunu gabaliņiem), viņam pēkšņi bija iešāvusies prātā jauna dziesma. Tā sākās šādi:

Lai dzīvo Lācis! Lai dzīvo sveiks!

So rindu izdomājis, Pūks pakasīja pakausi un pie sevis noprātoja: «Tas ir ļoti labs sākums dziesmai, bet kas nāks tālāk?» Viņš divas vai trīs reizes mēģināja nodziedāt: «Lai dzīvo sveiksi»—bet tas neko nelīdzēja. «Varbūt labāk izklausītos, ja es dziedātu: «Sveiks lai dzīvo Lācis. . .»» Pūks domāja. Viņš dziedāja tā, bet labāk nebija. «Nu ko,» viņš nolēma, «es dziedāšu pirmo rindu divreiz, un, ja dziedāšu to ļoti ātri, varbūt izrādīsies, ka es jau esmu sācis dziedāt arī trešo un ceturto rindu, nepaspēdams ne padomāt, un tad tā būs Laba Dziesma. Tātad:

Lai dzīvo Lācis! Lai dzīvo sveiks!

Lai dzīvo Lācis! Lai dzīvo sveiks! Kas daļas man, lietus vai sniegi snieg, Ja medus uz mēles man brokastīs tiek? Var plosīties vēji un putenis brāzt, Ja medū drīkst ķepu un degunu bāzt!

Lai dzīvo Lācis! Lai dzīvo Pūks!

Lai dzīvo Lācis! Lai dzīvo sveiks! Kad vēders būs pilns, tad viņš brokastis beigs!»

Pūkam tik ļoti bija iepatikusies šī dziesma, ka viņš to dziedāja gandrīz visu ceļu, bet tad attapās. «Ja es to dziedāšu vēl ilgāk,» viņš domāja, «tad vēders būs tukšs un pēdējā rinda vairs neskanēs pareizi.» Tāpēc viņš pēdējo rindu sāka dungot tāpat vien, bez vārdiem.

Kristofers Robins sēdēja ārā pie savas mājas durvīm un vilka kājās Lielos Zābakus. Tikko Pūks bija ieraudzījis Lielos Zābakus, viņš saprata, ka nu jānotiek Piedzīvojumam, tāpēc viņš noslaucīja medaino degunu ar ķepas virspusi un sakopās, cik glīti vien varēdams, lai izskatītos gatavs uz visu.

— Labrīt, Kristofer Robin!— viņš braši uzsauca.

— Sveiks, Lāci Pūk! Es nevaru dabūt šos zābakus kājās.

— Tas ir slikti,— teica Pūks.

— Vai tu nevarētu būt tik laipns un atspiesties man pret muguru? Es velku tik stipri, ka citādi krītu atpakaļ.

Pūks nosēdās, ieurba kājas zemē un cieši atspiedās pret Kristofera Robina muguru. Kristofers Robins savukārt cieši atspiedās pret Pūka muguru un vilka, un vilka, kamēr uzvilka zābaku.

— Tas nu ir nodarīts,— sacīja Pūks.— Ko mēs darīsim tālāk?

— Mēs visi dosimies Ekspedīcijā,— teica Kristofers Robins, kad bija piecēlies un nopurinājis putekļus no drānām.— Paldies, Pūk.

— Iesim Ekspotlciijā?— Pūks dedzīgi jautāja.— Man liekas, es vēl nekad tur neesmu bijis. Kur tā Ekspotīcija ir?

— Ekspedīcija, vecais, dumjais Lāci! Tur ir iekšā «ks» saproti?

— Jā,— teica Pūks,— zinu.— Bet viņš nezināja vis.

— Mēs iesim atklāt Ziemeļpolu.

— A!— sacīja Pūks.— Un kas ir Ziemeļpols?— viņš vaicāja.

— Tā ir tāda lieta, ko atklāj,— nevērīgi paskaidroja Kristofers Robins, lai gan viņam pašam tas nebūt nebija īsti skaidrs.

— A! Es saprotu,— teica Pūks.— Lāči arī var to atklāt?

— Protams, ka var. Un citi arī var — Trusītis, Kenga, visi. Jo tā ir Ekspedīcija. Tāpēc jau to sauc par Ekspedīciju, ka visi iet garā rindā. Tu labāk pasaki citiem, lai viņi sataisās, kamēr es apskatos, vai mana šautene ir kārtībā. Un katram jāņem līdzī Provīzija.

— Kas jāņem?

— Edamlietas.

— A!— Pūks nopriecājās.— Man izklausījās, ka tu teici Provīzija. Es iešu un viņiem pasacīšu.
— Un viņš lāčoja projām.

Pirmo viņš satika Trusīti.

— Sveiks, Trusīti— viņš iesaucās.— Tas esi tu?

— Izliksimies, ka ne,— atbildēja Trusītis,— un paskatīsimies, kas no tā iznāk.

— Man jānodod tev ziņa.

— Es Trusītim pasacīšu.

— Mēs visi ejam Ekspotīcijā ar Kristoferu Robinu!

— Kas tā tāda ir?

— Man liekas, kaut kas laivai līdzīgs,— teica Pūks.

— A! Laivai līdzīgs . . .

— Jā. Un ar to mums vajadzēs atklāt Polu vai ko citu. Jeb varbūt Olu? Sā vai tā, bet mēs ejam to atklāt.

— Tu domā — mēs patiešām atklāsim?— jautāja Trusītis.

— Ja. Un vel katram jāņem līdzī Pro — lietas, ko ēst. Gadījuma, ja mēs gribēsim tās ēst. Es tagad iešu pie Sivēna. Kengai tu pateiksi, jā?

Viņš atstāja Trusīti un steidzas uz Sivēna māju. Sivēns sēdēja mauriņā pie savām durvīm un laimīgi pūta uz pienenes galviņu, zīlēdams: šogad — nakošgad — citugad — nekad . . . Nupat viņš bija uzzinājis, ka «nekad», un nu mēģināja atcerēties, ko īsti viņš bija vēlējies, cerēdams, ka tā nebūs bijusi pārāk skaista vēlēšanās. Tajā brīdī parādījās Pūks.

— Klausies, Siven!— uztraukti paziņoja Pūks.— Mēs ejam Ekspotīcijā, visi, visi, ar lietām, ko var ēst. Kaut ko atklāt!

— Ko atklāt?— Sivēns bažīgi apvaicājās.

— Tāpat vien kaut ko.

— Neko plēsīgu?

Kristofers Robins par plēsīgumu neko neteica. Viņš tikai sacīja, ka tur iekšā ir «ks».

— Ja kis-kis, tad nekas,— nopietni teica Sivēns.— Ka tikai nekož un neskrāpē. Bet, ja mēs ejam kopā ar Kristoferu Robinu, man vispār nekas nav pretim.

Nepagāja ilgs laiks, kad visi bija gatavi, sapulcējušies Meža vidū, un Ekspotīcija varēja sākties. Pa priekšu gāja Kristofers Robins ar Trusīti, tad Sivēns ar Pūku, tad Kenga ar Mazulīti Ru kabatā, tad Pūce, I-ā un, beidzot, garā virtenē visi Trusīša radi un draugi.

— Es viņus neesmu aicinājis,— Trusītis nicīgi nosprauslojās. — Viņi paši atnāca. Viņi vienmēr tā dara. Lai viņi iet Ekspotīcijas galā aiz I-ā

galā aiz I-ā.

— Ja kads grib zināt,— iebilda I-ā,— tad tas krīt uz nerviem. Man nav nekāda prieka iet tajā Ekspo, vai kā nu Pūks to nosauca. Es atnācu tikai pienākuma pēc. Bet klāt es esmu, un, ja man jābūt Ekspogalā, vai kā nu to sauc, tad ļaujiet man būt galā. Ja katru reizi, kad man iegribēsies drusciņ apsēsties un atpūsties, man vispirms vajadzēs izslaucīt no zāles duci Trusīša mazāko radu un draugu, tad tas vairs nav nekāds Ekspo — vai kā nu to sauc —, bet Spiedzieni un Kviecieni. Pieminiet manus vārdus!

— Es saprotu, ko i-ā ar to ir domājis,— sacīja Pūce.— Ja man kāds jautātu . . .

Es nevienam neko nejautāju,— atcirta I ā.— Es saku un saku to visiem. Mēs varam meklēt Ziemeļpolu, varam spēlēt «Ādamam bij' septiņ' dēli» un sēsties skudru pūznī, kad sacīs «Visi dara tā!». Nu man reiz ir viss vienalga.

Tad rindas sākumā atskanēja sauciens.

— Uz priekšu!— kiedza Kristofers Robins.

— Uz priekšu!— kiedza Pūks un Sivēns.

— Uz priekšu!— kiedza Pūce.

— Sākas!— teica Trusītis.— Man jāiet!— Un viņš aizcilpoja uz Ekspotīcijas priekšgalu pie Kristofera Robina.

— Lai notiek,— sacīja I ā.— Ejam. Tikai nesakiet, ka es biju vainīgs.

Tā nu viņi visi gāja atklāt Ziemeļpolu. Ceļš bija garš, laiku viņi kavēja pļāpādami par šo un par to. Neplāpāja tikai Pūks, jo viņš domāja jaunu dziesmu.

— Tas ir pirmais pants,— viņš teica Sivēnam, kad bija izdomājis.

- Kam pirmais?
- Manai dziesmai.
- Kā dai dziesmai?
- Sai te.
- Kurai te?
- Ja tu klausīsies, Sivēn, tu dzirdēsi.
- Kā tu zini, ka es neklausos?

Uz to nu Pūkam nebija ko atbildēt, tāpēc viņš sāka dziedāt:

Kā izskatās Ziemeļpols — kas to lai zin?

To Pūce un Sivēns, un Trusītis min.

Tā ir Lieta, ko Atklāt ikviens no mums var:

Pūce un Sivēns, un Trusītis ar'.

Nāk Kristofers Robins, nāk Pūks un I-ā,

Visi Trusīša radi un paziņas nāk.

Kur Ziemeļpols atrodams — kas mums to teiks?

Pūce, Trusītis, Sivēns lai dzīvo sveiks!

— Kuš!— teica Kristofers Robins, atskatīdamies uz Pūku,— mēs tuvojamies Bīstamai Vietai!

— Kuš!— Pūks pačukstēja atpakaļ Sivēnam.

— Kuš!— uzsauca Sivēns Kengai.

— Kuš!— sacīja Kenga Pūcei, bet Rū klusītēm pateica «kuš!» pats sev, toties vairākas reizes pēc kārtas.

— Kuš!— uzšņāca Pūce ēzelītim I-ā.

— Kuš!— I-ā briesmīgā balsī uzbļāva visiem Trusīša radiem un draugiem.— Kuš! Kuš! Kuš!
—steidzīgi nočukstēja visa garā virtene, līdz nonāca pie paša pēdējā. Pēdējais un vismazākais rads un paziņa

tā pārbijās, dzirdot, ka visa Ekspotīcija saka «kuš!» viņam, ka viņš šausmās ierakās ar galvu zemē un nelīda laukā divas dienas, kamēr briesmas bija pāri. Pēc divām dienām viņš pa galvu pa kaklu aizskrēja mājās pie savas krustmātes un palika tur uz visiem laikiem. Viņa vārds bija Pēterītis Cikuzitis.

Ekspotīcija bija nonākusi pie strautiņa, kas vijās un kūleņoja starp krūmainām klintīm, un Kristofers Robins vienā acu uzmetienā pamanīja, cik tas ir bīstami.

— šajos krūmos,— viņš paskaidroja,— var būt Slēpnis!

— Ko viņš teica, kas var būt krūmos?— Pūks čukstus apvaicājās Sivēnam.— Ērkšķi?

— Mīļo Pūk,— pārākuma pilnā balsī sacīja Pūce,— tu nezini, kas ir Slēpnis?

— Pūce!— teica Sivēns, bargi paskatīdamies uz Pūci.— Pūka čukstiens bija personīgi slepens čukstiens, un nepiederošām personām . . .

— Slēpnis,— turpināja Pūce,— ir zināmā mērā Pārsteigums.

— Ērkšķu krūmi arī,— teica Pūks.

— Kā es jau nupat gribēju paskaidrot Pūkam,— teica Sivēns, — Slēpnis ir sava veida Pārsteigums.

— Ja paslēpjas un negaidot uzbrūk, tas ir Slēpnis,— sacīja Pūce.

— Tātad Slēpnis, Pūk, ir, kad tev negaidot uzbrūk,— paziņoja Sivēns.

Pūkam tagad bija skaidrs, kas ir Slēpnis, un viņš teica, ka todien, kad viņš kritis no bišu koka, ērkšķi paslēpušies krūmā un tad negaidot uzbrukuši, un viņam veselu nedēļu vajadzējis vilkt tos laukā no ādas.

— Mēs te nerunājam par ērkšķiem,— īgni sacīja Pūce.

— Bet es runāju,— Pūks atbildēja.

Ekspotīcija piesardzīgi kāpa gar strautmalu uz augšu, rāpdamās no klints uz klinti, līdz beidzot nonāca vietā, kur klintis pašķīrās uz abām pusēm, atstājot gar strauta malām gludu, zaļu mauriņu, kur viņi varēja apsēsties un atpūsties. Ieraudzījis šo vietu, Kristofers Robins nokliedza: «Stāt!» Un visi apmetās zālē.

— Es domāju,— teica Kristofers Robins,— ka tagad mums vajag apēst visu savu Provīziju, lai mums nebūtu tik daudz nesamā.

— Ko visu savu apēst?— jautāja Pūks.

— Visu, kas mums nesams,— Sivēns atbildēja un ķērās pie darba.

— Tā ir laba doma,— piekrita Pūks un arī ķērās pie darba.

— Vai katram ir kaut kas līdzīgs?— ar pilnu muti apvaicājās Kristofers Robins.

— Katram, izņemot mani,— teica I-ā.— Kā parasti.— Viņš bēdīgi paskatījās uz Ekspotīcijas dalībniekiem.— Es ceru, neviens no jums nav netīšām iesēdies kādā dadžu pudurā?

— Liekas, ka es,— sacīja Pūks.— O!— Viņš piecēlās un apskatīja savu mugurpusi.— Jā, patiešām. Man jau bija tāda sajūta.

— Paldies, Pūk, ja tu esi diezgan tur izsēdējies.— I-ā atnāca pie vietas, no kuras Pūks bija piecēlies, un sāka ēst.

— Virsū sēdēšana nenāk dadžiem pa labu,— I-ā gremodams murmināja.— Tas atņem garšai Asumu. Atcerieties to uz priekšdienām — jūs visi. Mazliet Smalkjūtības, mazliet Uzmanības pret Citiem, vairāk no jums neviens neprasa.

Ticis galā ar savām sviestmaizītēm, Kristofers Robins kaut ko iečukstēja Trusītim. Trusītis atbildēja:—Jā, jā, protams!—un viņi abi pagājās mazliet augšup pa krastmalu.

— Es negribētu, lai citi to dzird,— sacīja Kristofers Robins.

— Es tāpat,— ļoti nozīmīgi atbildēja Trusītis.

— Redzi, Trusīt... Es tikai domāju . . . Un tad man ienāca prātā, ka arī tu varbūt nezināsi, pēc kā tas Ziemeļpols varētu izskatīties?

— Hm!— Trusītis nobraucīja ūsas.— Un tu tikai tagad man to prasi?

— Es jau zināju pats, bet man tagad ir piemirsies,— mierīgi atbildēja Kristofers Robins.

— Jocīgi,— sacīja Trusītis,— man arī. Zināju, bet esmu aizmirsis.

— Ja Ziemeļpols ir zemes ass, tad taču tam jābūt iespraustam zemē, vai ne?

— Protams,— Trusītis piekrita,— jo kas tā citādi būtu par zemes asi? Nekur citur kā zemē to nevarēja iespraust.

— Jā, es arī tieši tā domāju.

— Tātad mums jāmeklē kāds zemē iesprausts ass koks, pulķis vai miets,— nosprieda Trusītis.

— Tikai kur tas varētu būt iesprausts?

— Taisni to jau mūsu Ekpedīcija meklē,— Kristofers Robins teica.

Viņi atgriezās pie pārējiem. Sivēns, vēderu pret sauli pagriezis, snauda. Rū mazgāja strautā purniņu un ķepas, un Kenga lepni stāstīja visiem, ka šī ir pirmā reize, kad viņš pats mazgā muti. Pūce stāstīja Kengai Interesantu Anekdoti, pilnu ar tik jauki gariem vārdiem kā Enciklopēdija un Rododendrons, bet Kenga neklausījās.

— Es neatzīstu šito jauno modi ar mazgašanos,— ņurdēja I ā,— berzēšanu aiz ausim un citas blēņas. Kā tu domā, Puk?

Bet mes nekad neuzzināsim, ko par to domāja Pūks, jo pēkšņi atskanēja Mazulīša Rū spiedziens, plunkšķis ūdenī un Ķengas izbiļa brēcieni.

— Pie tā noved mazgāšanās,— teica I ā.

— Rū iekrita ūdenī!— iekliedzās Trusītis, un viņi abi ar Kristoferu Robinu skrēja palīgā.

— Paskatieties, kā es peldu!— spiedza Rū, griezdamies atvara vidū, līdz iekļuva ūdenskritumā un novēlās vienu atvaru zemāk.

— Rū, bērniņ, tu esi dzīvs?— Kenga izbijusies sauca no krasta.

— Jā!— atsaucās Rū.— Paskatieties, kā es . . .— Un atkal novēlās pa ūdenskritumu zemāk.

Katrs centas kaut kā palīdzēt. Sivēns, pēkšņi pamodies, lēkāja augšā un lejā, kviēkdams:— Vai — dieniņ — vai — dieniņ!— Pūce skaidroja, cik Svarīgi ir Pēkšņas un Īslaicīgas Iekrišanas Gadījumā

Turēt Galvu Virs Ūdens. Kenga skraidīja pa krastu, taujādama: — Vai tu tiešām vēl esi dzīvs, Rū?— bet Rū no katra atvara spiedza:— Paskatieties, kā es peldu!— I-ā piegāja pie strauta, iemērcā asti pirmajā atvarā, kurā Mazulītis Rū bija iekritis, un, pagriezis visu uztraukumu vietai muguru, pie sevis murmināja:— Viss no muļķīgās mazgāšanās! Nekas, Rū, ķeries pie manas astes, un es tevi izvilkšu.— Kristofers Robins un Trusītis paskrēja viņam garām, sasaukdamies ar pārējiem, kas jau bija tālu viņiem priekšā.

Turies, Rū! Es jau naku!— kļiedza Kristofers Robins.

Ei, jūs tur lejā, pārmetiet kaut ko pāri strautam!— sauca Trusītis.

Pūks taisni kaut ko tādu bija dabūjis. Divus atvarus lejāk viņš pārsvieda ūdenim pāri garu kārti, Kenga to satvēra aiz otra gala, un viņi turēja to, cik zemu vien varēdami. Rū, burbuļus laizdams, vēl arvien lepni gaviļēja:— Paskatieties, kā es peldu!— Viņš uzpeldēja uz kārts un izrāpās no ūdens.

— Jūs redzējāt, kā es peldēju? Rū nevarēja vien nomierināties, kamēr Kenga viņu rāja un slaucīja.— Pūk, tu redzēji, kā es peldēju? To, ko es darīju, sauc par peldēšanu. Trusīt, tu redzēji, ko es darīju? Peldeju! Ei, Sivēn! Dzirdi, Sivēn! Kā tu domā, ko es darīju? Es peldēju! Kristofer Robin, vai tu redzēji . . .

Bet Kristofers Robins neklausījās. Viņš skatījās uz Puku.

— Puk,— viņš jautāja.— Kur tu atradi šo kārti?

Puks paskatījās uz kārti, ko vēl arvien turēja ķepās.

Tepat bija iesprausta zemē,— viņš atbildēja.— Es iedomājos, ka laba vien būs, un izrāvu.

— Pūk!— Kristofers Robins svinīgi paziņoja.— Ekspedīcija ir galā. Tu esi atradis Ziemeļpolu!

— O!— noelsās Pūks.

Atpakaļceļā viņi nonāca pie I ā, kas sēdēja ar asti ūdeni.

— Pasakiet kāds Mazulītim Rū, lai viņš ķeras ātrāk,—I ā teica.— Man salst aste. Man negribējās par to runāt, bet reiz tāpat jārunā. Es, protams, nežēlojos, bet nav arī ko slēpt. Man salst aste!

— Te es esmu!— spiedza Rū.

— Ak te tu esi?

— Tu redzēji, kā es peldēju?

I-ā izvilka asti no ūdens un pavicināja.

— Es jau domāju,— viņš teica.— Nekā vairs nejūt.— Nejūtīga. Neko citu, zināms, nevarēja gaidīt. Nejūtīga. Protams, ja nevienam nav gar to nekādas daļas, tad uzskatīsim, ka viss kārtībā.

— Nabaga vecais I ā! Ļauj, es tev palīdzēšu,— iesaucās Kristofers Robins. Viņš izvilka mutautiņu un sāka berzt I-ā asti.

— Paldies, Kristofer Robin. Tu esi te vienīgais, kas kaut ko saprot no astēm. Citi vispār nav spējīgi domāt. Nē, tas viņiem nav pa spēkam. Viņiem nav iztēles. Kas viņiem aste? Pušķītis muguras galā — un cauri . . .

— Nebēdā neko, I ā,— mierināja Kristofers Robins, berzdam, cik stipri vien iespējams.— Vai nu ir labāk?

— Jā, nu tā sāk atkal justies pēc astes. Tā atkal ir piederīga, ja tu saproti, ko es ar to gribu teikt.

— Hallo, I ā!— uzsauca Pūks, nākdams pie viņiem ar Ziemeļpolu ķepās.

— Hallo, Pūk! Paldies par apvaicāšanos, bet īsti lietot es to gan laikam nevarēšu ātrāk kā pēc dienas vai divām.

— Ko lietot?—Pūks nesaprata.

— To, par ko mēs runājām.

— Es ne par ko neesmu runājis,— apjucis sacīja Pūks.

— Piedod manu kļūdīšanos. Man izklausījās, ka tu teici, cik ļoti tev žēl manas astes, kas sastingusi pavisam nejūtīga, un ka tu gribēji zināt, vai nevari man palīdzēt.

— Nē,— atzinās Pūks.— Tas nebiju es.— Viņš brīdi padomāja un ar cerību balsī ieminejās:— Varbūt tas bija kāds cits?

— Kad satiksi, pateicies viņam manā vārdā.

Pūks nelaimīgi paskatījās uz Kristoferu Robinu.

— Pūks atrada Ziemeļpolu,— Kristofers Robins teica.— Vai tas nav vareni?

Pūks kautrīgi nolaida acis.

— So te mietu?—jautāja I-ā.

— Jā,— atbildēja Kristofers Robins.

— Un tas ir tas, ko mēs meklējām?

— Jā,— teica Pūks.

— A!— sacīja ēzelītis.— Bija vērts. Nekas. Labi vismaz, ka lietuss nelija . . .

Viņi iesprauda kārti zemē, un Kristofers Robins piesēja tai uzrakstu:

ZIEMEĻPOLS ATKLAJIS PUKS PŪKS TO ATRADA.

Pēc tam viņi visi gāja mājās. Un es domāju, kaut gan cieši apgalvot neņemos, ka Mazulīti Rū Kenga tūlīt ielika karstā vannā un sūtīja gulēt. Bet Pūks gāja pats uz savu māju un, ļoti lepodamies ar savu atklājumu, mazliet iestiprinājās.

DEVITA NODAĻA,

kurā Sivēnam Visriņķī un Visapkārt ir Ūdens

Lietus lija un lija, un lija. Sivēns pie sevis noprātoja, ka nekad savā mūžā — un viņš bija neiedomājami vecs: trīs vai varbūt pat četrus gadus,— viņš nav piedzīvojis tādu bezgalīgu līšanu. Dienām un naktīm, naktīm un dienām.

«Kaut jel tad, kad lietus sākās,» viņš domāja, skatīdamies pa logu, «es būtu bijis ciemos pie Pūka vai pie Kristofera Robina, vai Trusīša. Tad es visu šo laiku būtu pavadījis Kompānijā, nevis sēdētu te viens pats un laužītu galvu, kad tas reiz beigsies, tāpēc ka nekā cita man nav ko darīt.» Un Sivēns iztēlojās, kā viņš sēž Pūka istabā un saka:— Vai tu kādreiz esi redzējis tādu lietu?— bet Pūks saka: — Patiešām, vai nav briesmīgi, Sivēn?— un Sivēns saka:— Es gribētu zināt, kas tagad notiek ar ceļu uz Kristofera Robina māju,— un Pūks savukārt saka:— Man liekas, nabaga Trusīti plūdi jau izskalojuši no alas.— Cik patīkami būtu prātīgi aprunāties ar draugu, jo kāds gan labums no tik uztraucoša notikuma kā plūdi, ja nav neviena, ar ko savā uztraukumā dalīties!

Un patiešām bija par ko uztraukties! Mazie, sausie grāvīši, kuros Sivēns tik bieži bija rakņājis, tagad pārvērtās strautos, sīkie strauti, kuriem viņš agrāk viegli brida pāri, nu kļuva par upēm, bet upe, kuras stāvajos krastos viņi bija tik bezrūpīgi rotaļājušies, nu bija atstājusi savu parasto gultni un meklēja arvien jaunu un jaunu, līdz Sivēnam sāka likties, ka drīz upe iegulsies viņa gultā arī.

— Ir diezgan bīstami,— viņš prātoja,— kad Ļoti Mazam Dzīvnieciņam Visriņķī un Visapkārt ir Ūdens. Kristofers Robins un Pūks var glābties, Uzkāpdami Kokā. Kenga var glābties ar Lēcieniem. Trusītis var glābties, Ierakdamies zemē. Pūce var glābties Lidojot. I-ā var glābties, Brēcot Skaļa Balsī, Kamēr būs Izglābts. Bet es te sēžu, visapkārt man ūdens, un neko nevaru darīt.

Lietus nerimās. Ūdens ar katru dienu kāpa mazliet augstāk, kamēr uzkāpa jau gandrīz līdz pašai Sivēna palodzei. Bet viņš vēl arvien neko nebija izdarījis.

— Ņemsim kaut vai Pūku,— Sivēns pie sevis sprieda.— Galvā viņam Zāgu Skaidas, bet vai tāpēc viņam notiek kas ļauns? Viņš var izdarīt jebkuru muļķību, bet beigās izrādīsies, ka tieši tā ir bijis pareizi. Ņemsim Puči. Viņai arī galvā nav nekā sevišķa, bet Pūce Visu Saprot. Viņa saprastu, ko darīt, kad Visriņķī un Visapkārt Ūdens. Ņemsim Trusīti. Viņš nav Gājis Skolā, bet vienmēr var izdomāt Gudru Plānu. Ņemsim Ķengu. Viņa nav gudra, nepavisam ne, bet viņa vienmēr tā uztraucas par savu Ru, ka izdarīs īsto Lietu īstā Brīdī, nemaz nedomājot. Un tad vēl ņemsim I-ā. Viņš arī bez kādiem plūdiem ir tik bezgala nožēlojams, ka tur nav vērts galvu lauzīt. Bet vienu gan es gribētu zināt — ko manā vietā būtu darījis Kristofers Robins?

Tad Sivēns pēkšņi atcerējās kādu Kristofera Robina stāstītu gadījumu par vīru uz neapdzīvotas salas, kurš bija uzrakstījis zīmīti, ielicis to pudelē un iemetis jūrā. Sivēns iedomājās, ka viņš arī varētu iemest ūdeni tādu pudeli, varbūt tad kāds ierastos un izglābtu viņu.

Viņš nokāpa no palodzes un sāka meklēties pa tām savam mantām, kas vēl nebija zem ūdens. Beidzot viņš atrada zīmuli, gabaliņu sausa papīra un pudeli ar krietnu aizbāzni. Uz papīra vienas puses viņš uzrakstīja:

PALĪGA!

SIVNS (ES)

uz otras puses:

TAS ESMU ES, SIVNS, PALĪGA, PALĪGA!

Tad viņš iebāza zīmīti pudelē, iesprauda aizbāzni, cik stingri vien varēja, izliecās pa logu, cik tālu vien varēja, lai neizkristu laukā, un iesvieda pudeli ūdenī — atkal, cik tālu vien varēja izsviest. Plunkš!— pudele nogrima un pēc brīža atkal parādījās virs ūdens. Sivēns skatījās pakaļ, kā pudele lēni aizpeld pa straumi, līdz kamēr

viņam acis sāka sāpēt no skatīšanās un reizēm likās, ka viņš redz pudeli, reizēm — ka tikai ūdens burbuli, bet beidzot — ka viņš pudeli vairs neredz un nekad vairs neredzēs un ka viss, ko viņš varējis darīt savas dzīvības glābšanai, ir izdarīts.

«Un tagad,» Sivēns nolēma, «laiks citiem kaut ko darīt. Es ceru, ka viņi to darīs drīz, jo, ja viņi to nedarīs, man vajadzēs peldēt, un peldēt es neprotu. Cerēsim, ka viņi to darīs drīz.» Tad viņš dzīji nopūtās un piebilda:

— Kaut jel Pūks būtu te! Diviem ir daudz drošāk.

Kad lietus sākās, Pūks gulēja. Lietus lija un lija, un lija, Pūks gulēja un gulēja, un gulēja. Vakardien viņš bija ļoti noguris. Jūs atceraties, kā viņš atklāja Ziemeļpolu un cik viņš bija lepns, un kā viņš jautāja Kristoferam Robinam, vai ir arī citi Poli, ko Lāči ar Zāgu Skaidām Galvā varētu atklāt.

— Vēl ir Dienvidpols,— atbildēja Kristofers Robins.— Jādomā, ka ir arī Austrumpols un Rietumpols, kaut gan par to neviens īpaši nerunā.

Pūku tāda iespēja visai satrauca, un viņš sacīja, ka vajadzētu tūlīt taisīt Ekspotīciju uz Austrumpolu, bet Kristofers Robins bija kaut ko jau sarunājis ar Ķengu, tāpēc Pūks gāja atklāt Austrumpolu viens pats. Esmu aizmirsis, vai viņš to atklāja vai neatklāja, bet viņš pārnāca mājās tik ļoti noguris, ka vakariņu vidū, kad viņš bija tikai kādu pusstundu vai mazliet ilgāk ēdis, viņš aizmiga turpat krēslā pie galda un gulēja, gulēja, gulēja . . .

Un tad viņam sāka rādīties sapnis. Viņš bija Austrumpolā, un tas bija ļoti auksts pols, viscaur

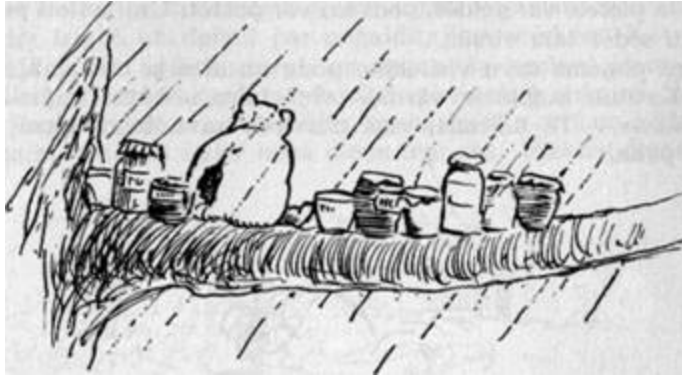
pašā aukstākajā sniegā un ledū. Pūks bija atradis bišustropu, kur pārgulēt, bet kājām nepietika vietas, un viņš atstāja tās ārpusē. Un Mežonīgie Bubuļi, kas apdzīvoja Austrumpolu, nāca un plūca spalvu no Pūka ķepām, lai izklātu Midzeņus saviem Mazajiem Bubuļiem. Un, jo ilgāk viņi plūca, jo briesmīgāk sala kājas, līdz beidzot ar skaļu au\ Pūks pamodās un ieraudzīja, ka viņš gan sēž savā krēslā, bet kājas mirst ūdenī un arī istaba pilna ar ūdeni.

Pūks aizbrida līdz durvīm un paskatījās ārā.

— Lietas kļūst nopietnas!—viņš teica.— Jāmēģina glābties.

Viņš paņēma lielāko medus podu un glābās sava koka visplatākajā zarā, krietnu gabalu virs ūdens. Tad viņš nokāpa lejā un glābās ar nākošo medus podu . . . un, kad visa Glābšanās bija galā, Pūks, kājas šūpodams, sēdēja uz zara — un blakus viņam bija desmit medus podi...

Pēc divām dienām Pūks, kājas šūpodams, sēdēja uz zara — un blakus viņam bija četri medus podi.

Pēc trim dienām Pūks, kājas šūpodams, sēdēja uz zara — un blakus viņam bija viens medus pods.

Pēc četrām dienām uz zara, kājas šūpodams, sēdēja Pūks viens pats . . .

Un šis ceturtais dienas rītā kokam garām peldēja Sivēna pudele.

— Medus!—uzgavilēja Pūks, metās ūdenī, sagrāba pudeli un rāpās atpakaļ kokā.

— Sasodīts!—nošķendējās Pūks, kad bija izvilcis aizbāzni.

— Samirkt no galvas līdz kājām gluži par neko! Un kas tā par papīra strēmeli?

Pūks izvilka zīmīti un apskatīja to.

— Tas ir Paziņojums,—viņš nosprieda,—citādi nemaz nevar būt. Sis burts ir «P», šis arī un vēl šis arī. «P» nozīmē Pūkam, tāpat tas ir ļoti svarīgs Paziņojums man. Zēl, ka es nevaru to izlasīt. Man jāuzmeklē Kristofers Robins, Pūce vai Sivēns. Viņi ir Lieli Lasītāji un varēs man pateikt, ko šis Paziņojums nozīmē. Bet es neprotu peldēt. Sasodīta būšana!

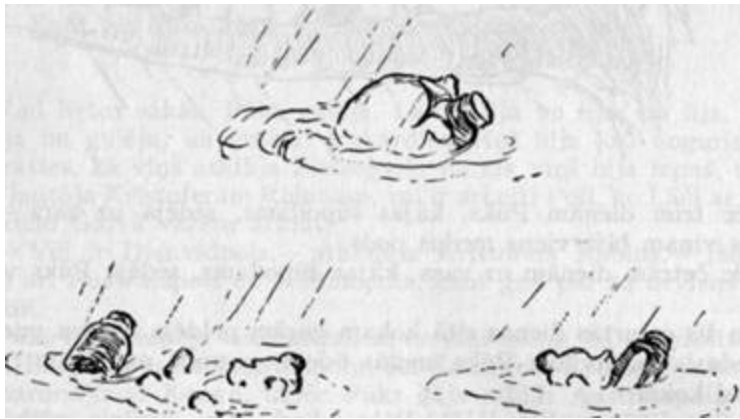
Un tad viņam ienāca prātā doma, un man liekas, ka no Lāča ar Zāģu Skaidām Galvā varenāku domu vispār neviens nav sagaidījis. Pūks nosprieda:

— Ja pudele var peldēt, pods arī var peldēt. Un, ja liels pods peld, es varu sēdēt tam virsū.

Viņš paņēma savu vislielāko podu un aizsēja tam galu.

— Katram kuģim ir vārds,—viņš teica.—Mans kuģis sauksies «Peldlācis».—Tā nolēmis, viņš nosvieda savu kuģi ūdenī un pats metās pakāļ.

Kādu laiku ne Pūkam, ne «Peldlācim» nebija īsti skaidrs, kuram īsti jābūt virspusē, bet pēc Īsa cīņiņa, vienāda un otrāda, viņi laidās lejā pa straumi ar «Peldlāci» apakšā un Pūku tam virsū, un Pūks — uzvarētāja izskatā — dūšīgi airējās ar kājām uz priekšu.

Kristofers Robins dzīvoja pašā Meža vidū, kalna galā. Lietus lija un lija, un lija, bet ūdens netika un netika, un netika viņa mājai klāt. Kristoferam Robinam patika skatīties no kalna lejā un redzēt tikai ūdeni, bet lietus lija tik briesmīgi, ka viņam vajadzēja gandrīz visu laiku sēdēt istabā un domāt par negaidītajiem plūdiem. Katru rītu viņš izgāja laukā ar lietussargu un iesprauda kociņu ūdens malā. Katrā nākamajā rītā vakardienas kociņš vairs nebija redzams, un viņš sprauda jaunu kociņu un gāja mājās, un katru rītu ceļš no mājas līdz ūdens malai izrādījās īsāks nekā dienu iepriekš. Piektās dienas rītā

ūdens bija visapkārt Kristofera Robina mājai, un viņš pirmo reizi mūžā dzīvoja uz īstas salas. Tas jau bija piedzīvojums!

Torīt pāri ūdeņiem atlidoja Pūce, lai apsveicinātos ar savu draugu Kristoferu Robinu un uzzinātu, kā viņam klājas.

- Iedomājies, Pūce,— teica Kristofers Robins,— es dzīvoju uz salas. Vai tas nav jocīgi?
- Atmosfēriskie apstākli ir bijuši ļoti nelabvēlīgi pēdējā laikā,— sacīja Pūce.
- Kas?
- Lietus ir lijis,— paskaidroja Pūce.
- Ir gan,— piekrita Kristofers Robins.
- Ūdenslīmenis ir sasniedzis nepieredzētu augstumu.
- Kas, kas sasniedzis?

— Ļoti daudz ūdens visapkārt,— Pūce paskaidroja.

— Daudz gan,— teica Kristofers Robins.

— Tomēr izredzes drīzumā būs labvēlīgas. Pašreizējā momentā . . .

— Vai tu Pūku neredzēji?

— Nē. Pašreizējā momentā . . .

— Es ceru, ka viņam nekas ļauns nav noticis,— sacīja Kristofers Robins.— Es visu laiku par viņu domāju. Jādomā, ka Sivēns ir pie viņa. Kā tev liekas, Pūce, viņi ir drošībā?

— Ceru, ka jā. Redzi, pašreizējā momentā . . .

— Aizlido un paskaties, Pūce. Jo Pūks ar savām zāģu skaidām galvā var izdarīt kādu muļķību, un es viņu tik ļoti mīlu. Tu saproti mani, Pūce?

— Lai notiek,— teica Pūce,— aizlidošu. Drīz būšu atpakaļ.— Un Pūce aizlaidās.

Pēc īsa brīža viņa atgriezās.

— Pūka tur nav,— viņa sacīja.

— Pavisam nav?

— Viņš tur ir bijis. Viņš ir sēdējis savā kokā uz zara līdzās deviņiem medus podiem. Bet tagad viņa tur nav.

— Pūk, Pūk!— iešņukstējās Kristofers Robins.— Kur tu esi?

— Tepat!— viņam aiz muguras atskanēja brašs rūciens.

— Pūk!

Viņi no priekiem apkampās.

— Kā tu tiki šurp, Pūk?— jautāja Kristofers Robins, kad bija atkal atguvis valodu.

— Ar savu kuģi,— Pūks lepnī atbildēja.— Man atsūtīts Ļoti Svarīgs Paziņojums pudelē, bet man bija ticis ūdens acīs, un es nevarēju izlasīt, tāpēc es atvedu to tev. Pats savā kuģī.

Ar šiem lepnajiem vārdiem viņš pasniedza Kristoferam Robinam zīmīti.

— Tā ir no Sivēna,— Kristofers Robins iesaucās, kad bija izlasījis.

— Vai tur nav nekas sacīts par Pūku? — lācis jautāja, skatīdamies viņam pār plecu.

Kristofers Robins nolasīja zīmīti balsī.

— A, tad tie «P» ir bijuši Palīgā. Un man izlikās, ka tie bija Pūki.

— Mums vajag viņu glābt bez kavēšanās. Es visu laiku domāju, ka viņš ir pie tevis, Pūk. Vai tu vari glābt Sivēnu uz muguras, Pūce?

— Nevarēšu vis,— pēc ilgām un nopietnām pārdomām atbildēja Pūce.— Ļoti apšaubāmi, vai nepieciešamā muguras muskulatūra . . .

— Tad aizlido tūlīt pie Sivēna un pasaki, ka Palīdzība būs Atra. Mēs ar Pūku izdomāsim Palīdzību un ieradīsimies, cik drīz vien varēsim. Tikai nesāc atkal runāt, Pūce, pasteidzies!

Pūce, vēl arvien domādama par to, ko būtu varējusi pasacīt, aizlidoja.

— Un tagad, Pūk,— teica Kristofers Robins,— kur ir tavš kuģis?

— Man gan jāsaka,— paskaidroja Pūks, kad viņš gāja uz salas krastu,— ka tas nav gluži parasts kuģis. Reizēm tas ir Kuģis, reizēm Avārija. Tas viss atkarājas.

— No kā atkarājas?

— Vai es esmu augšā vai apakšā.

— Tiešām? Kur ir tas kuģis?

— Te!— Pūks lepni parādīja «Peldlāci».

Tas neizskatījās gluži tā, kā Kristofers Robins bija gaidījis, bet, jo ilgāk viņš aplūkoja kuģi, jo skaidraks viņam kļuva, cik Gudrs un Varonīgs Lācis ir Puks, un, jo ilgāk Kristofers Robins tā domāja, jo kautrīgāk Pūks skatījās zeme un mēģināja izlikties, ka tā nemaz nav.

Bet mums diviem tas ir par mazu,— Kristofers Robins bēdīgi sacīja.

— Ar Sivēnu trijiem.

Tātad vēl un vel par mazu. Ak vai, Pūk,— ko lai mes darām?

Un tad šis Nesalīdzināmais Lācis, šis Vinnijs Pūks, Sivēna Draugs, Trusīša Kompanjons, Ziemeļpola Atklājējs, I a Mierinātājs un Astes Atradējs — īsi sakot, Pūks — pateica kaut ko tik gudru, ka Kristoferam Robinam mute bija vaļa un acis apaļas no brīnumiem. Likās gandrīz vai neticami, ka tas ir viņa mīlais, bet dumjais lācis ar zāģu skaidiņām galvā.

Mēs varam braukt tavā lietussargā,— teica Pūks.

—?

Mēs varam braukt tava lietussargā,— teica Puks.

—??

— Mes varam braukt tava lietussarga,— teica Puks.

— !!!!!

Jo Kristofers Robins bija pēkšņi sapratis, ka tiešām var. Viņš atvēra lietussargu un ielika to ūdenī ar kātu gaisā. Lietussargs peldeja gan, bet ļoti valstījās. Pūks iekāpa. Viņš jau gribēja teikt, ka viss ir kārtībā, bet nebija vis, un, sarijies vairāk ūdens, nekā būtu gribējis, viņš brida atpakaļ pie Kristofera Robina. Tad viņi kāpa abi reizē — un lietussargs vairs nevalstījās.

— So kuģi mēs sauksim «Pūka Gudrība»,— teica Kristofers Robins, un «Pūka Gudrība» pilnās burās aizpeldēja dienvidrietumu virzienā, skaisti griezdamās ap savu kātu.

Jūs varat iedomāties, cik priecīgs bija Sivēns, kad kuģis parādījās pie apvāršņa. Vēl pēc gadiem viņam patika atcerēties, ka viņš ir bijis

Ļoti Lielās Briesmās Lielo Plūdu laikā, bet patiesībā viņš bija dzīvības briesmās tikai pēdējo pusstundu, kad atlidoja Pūce, nosēdās uz zara aiz viņa loga un, lai mierinātu Sivēnu nelaimē, sāka stāstīt garu stāstu par savu krustmāti, kas aiz pārskatīšanās reiz bija izdējusi kaijas olu, un stāsts stiepās un stiepās bezgalīgs kā šis teikums, kamēr Sivēns, kas, uz stāsta beigām pat vairs necerot, sēdēja un klausīdamies aizmiga; un miegā viņš sāka slīdēt pāri palodzei, arvien tuvāk ūdenim, un būtu jau izkritis, kad Pūce skaļi ieķercās, kas arī piederējās pie stāsta, jo tā bija teikusi minētā krustmāte, bet Sivēns paspēja pamosties, noturēties uz palodzes un pateikt:— Cik interesanti! Viņa tiešām ta sacīja?— un tad . . . Jā, jūs paši varat iedomāties Sivēna prieku, kad viņš ieraudzīja krietno kuģi «Pūka Gudrība» (kapteinis K. Robins; stūrmanis V. Puks) nākam pāri jūrai viņam palīgā. . .

Un, tā kā šeit ir arī stāsta gals un esmu ļoti noguris no garā, pēdējā teikuma, es domāju, ka ar šo varu beigt.

kurā Kristofers Robins rīko viesības par godu Pūkam un mēs atvadāmies

Un tad kādu dienu par Mežu atkal parādījās saule, nesdama sev līdzīgu pirmā pavasara zaļuma smaržu, visi Meža strautiņi laimīgi burbuļoja, atgriezušies savu skaisto krastu izlokos, sīkas peļķes sapņaini atcerējās aizgājušās dienas un lielos darbus, ko bija toreiz darījušas, dzeguze Meža mierā un klusumā piesardzīgi mēģināja balsi un pati klausījās, kā tas Mežam paticis, baloži, slinki dūdodami, pie sevis žēlojas un taisnojās, ka vainīgi citi, bet viņi gan ne, un nav jau arī svarīgi, kas vainīgs . . . Tāda bija šī diena, kad Kristofers Robins nosvilpa savu īpašo aicinājuma svilpienu Pūcei un Pūce aizlidoja no Septiņjudžu Meža uzzināt, ko no viņas vēlas.

— Pūce,— Kristofers Robins paziņoja,— es rīkošu viesības.

— Patiešām?— brīnījās Pūce.

Un tās būs pavisam sevišķas viesības tāpēc, ka ir tāpēc, ka Pūks izdarīja, ko viņš izdarīja, kad viņš izglāba Sivēnu no plūdiem.

— Ak tāpēc tas ir tāpēc?— teica Pūce.

— Jā, un to nu steidzīgi vajag paziņot Pūkam un citiem arī, jo viesības būs rīt.

— Patiešām rīt?— sacīja Pūce — tikpat izdarīgi kā iepriekš.

— Tātad tu viņus apziņosi, Pūce?

Pūce mēģināja izdomāt kādu ļoti gudru sakāmo, bet nekas nenāca prātā, un viņa aizlidoja aicināt visus uz viesībām. Viņa sāka ar Pūku.

— Pūks,— viņa teica,— Kristofers Robins rīko viesības.

— A,— sacīja Pūks. Redzēdams, ka Pūce gaida, lai viņš sacītu vel kaut ko, Pūks piebilda:— Vai kūkas ar zemeņu glazūru būs?

Pūce juta, ka būtu zem viņas goda runāt par kaut kādām kūkām ar zemeņu glazuru, tāpēc atkātoja tikai Kristofera Robina vārdus un aizlidoja pie I-ā.

Viesības Manis dēļ!— Pūks pie sevis prātoja.— Cik lieliski!— Viņš sāka gudrot, vai citiem zvēriem arī ir zināms, ka tās būs Puka Viesības, un vai Kristofers Robins ir viņiem pastāstījis par «Pel dl aci» un «Puka Gudrību», un citiem kuģiem, ko viņš bija izgudrojis un stūrējis, un domāja, cik netaisni būtu, ja citi to butu jau aizmirsuši un neviens nezinātu, kādiem varoņdarbiem par godu viesības sarīkotas. Jo vairāk viņš par to domāja, jo neskaidrāk viss kļuva, un viesības likās līdzīgas sapnim, kurā viss notika ačgārnī. Jocīgais sapnis Pūka galva sāka pats no sevis dziedat, kamēr izrādījās, ka jauna dziesma ir gatava. Tas bija

PŪKA SUMINAJUMS

Pūkam slava!

Pūkam gods!

Par ko

Gan gods

Ir Lācim dots?

Kad ūdeņi no krastiem kāpa,

Viņš Sivēnu no plūdiem glāba.

Lācis Pūks lai dzīvo sveiks!

(Kas veikts,

Lai sveiks

Ir Lācim teikts?)

Viņš peldēt neprata, bet tas

Nav drošam glābējam nekas!

Un tatad — ko ir glābis Pūks?

Jūs nezināt?

Tad lūk

Sis Pūks

Nav vis no tiem, kas bailēs mūk, Kad brūk . . .

(Ak ne, man kaut kas jūk!)

Jūs sacīsi, kas to lai gaida

No galvas, kurā zāģu skaidas?

Bet Pūkam galvā varens prāts.

Tad kāds Ir galvā Pūkam prāts?

Gan runā — ēdot viņš bez sāta

Un peldēt neprotot.

Bet kā tad Viņš glābis Sivēnu? Ar prātu!

Peld kuģis,

Pūka izgudrots.

Kam prāta nav,

Tam pods Ir pods,

Bet Pūks ar podu kuģot prot,

Un lietussargs ir jurā braucams.

Lai trīskārt sveikas Pūkam saucam!

Pūks lai dzīvo! Pūks lai dzīvo!

Lai dzīvo Pūks! Un vēlreiz Pūks! Un vēlreiz Pūks!

Lai dzīvo Pū-ū-ūks! LAI DZĪVO PūKS!

Kamēr Pūka galvā radās suminājuma dziesma, Pūce runāja ar I ā.

— I-ā,— sacīja Pūce.— Kristofers Robins rīko viesības.

— Patīkami dzirdēt,— I-ā atbildēja.— Ceru, viņš man pēc tam atsūtīs pārpalikumus, kas bus nokrituši pagaldē un samīdīti ar kājām. Laipni un Rūpīgi. Nodod manus sveicienus un vissirsnīgāko pateicību!

— Es nododu tev Ielugumu.

- Kas tas ir?
- Ielūgums!
- Tiktāl es pats dzirdēju. Kāds nav varējis to pats apēst?

- Ielūgums nav ēdams. Tas nozīmē, ka tevi lūdz uz viesībām. Rīt.

310

I ā lēni pašūpoja galvu.

— Tu būsi mani sajaukusi ar Sivēnu. Zini, to mazo zelli ar drebelīgajām ausīm. Es viņam pateikšu, ja velies.

— Nē, nē!— Pūce sacīja jau diezgan niknā balsī.— Tas domāts tev.

— Tu esi par to pārliecināta?

Nu, protams, ka esmu. Kristofers Robins teica, lai es aicinot visus un pasakot visiem.

— Visiem, izņemot I ā?

— Visiem,— Pūce īgni atcirta.

A,— sacīja ēzelītis.— Lai nu gan tā ir acīm redzama pārskatīšanās, es tomēr atnākšu. Tikai nevainojiet mani, ja būs lietus.

Bet lietus nelija. No dažiem gariem dēļiem Kristofers Robins bija iztaisījis garu galdu, un visi sasēdās tam apkārt. Kristofers Robins sēdēja vienā galda galā, Pūks sēdēja otrā, bet starp viņiem pa labo pusi Pūce, I-ā un Sivēns, bet pa kreiso — Trusītis, Rū un Kenga. Visi Trusīša radi un draugi sēdēja zālītē un ar cerību gaidīja, ka arī viņiem kāds kaut ko pateiks, kaut ko nometīs vai vismaz pajautās, cik pulkstenis.

Mazulīša Rū mūžā tās bija pirmās viesības, un viņš ļoti uztraucās. Tikko visi bija apsedušies, Ru uzsāka saviesīgu sarunu.

— Sveiks, Pūk!— viņš iespiedzās.

— Sveiks, Rū!— atsaucās Pūks.

Rū bija tik ļoti sajūsmināts, ka viņam vajadzēja labu brīdi lēkāt pa savu sēdekli augšā lejā, kamēr viņš varēja runāt talak.

— Sveiks, Sivēn!— viņš spiedza.

Sivēns, būdams pārāk aizņemts, lai atbildētu, tikai pamāja viņam ar priekškāju.

— Sveiks, I-ā!— Sauca Rū.

I ā drūmi palocīja galvu.— Drīz būs lietus, jus redzēsiet. Tas vēl neko nenozīme, ka pašlaik nelīst.

Rū pacēla galvu, redzēja, ka nelīst, ka nekas neko nenozīmē un viņš var mierīgi uzsaukt Pūcei:— Sveika, Pūce!— Un Pūce mīli atņēma:— Sveiks, mazais draudziņ!— Tad viņa turpināja stāstīt Kristoferam Robinam par nelaimes gadījumu, kas gandrīz noticis ar kādu viņas draudzeni, ko Kristofers Robins nepazīna. Un Kenga teica

Mazulītim Rū:— Izdzer savu pienu, bērniņ, tad tu varēsi runāt tālāk.— Tad Rū, dzerdams savu pienu, mēģināja iebilst, ka to visu var darīt reizē ... un vēl ilgu laiku pēc tam viņu vajadzēja slaucīt un plikšķināt viņam pa muguru.

Kad visi jau bija tikpat kā paēduši, Kristofers Robins padauzīja karoti pret galdu, neviens vairs nerunāja un klusi gaidīja, izņemot Rū, kas nupat bija skaļi nožagojies un mēģināja izlikties, ka to izdarījis kāds no Trusīša radiem un draugiem.

— Sis viesības,— runāja Kristofers Robins,— ir par godu vienam no mums, ko mēs visi zinām un kurš ir izdarījis to, ko mēs visi zinām. Un tās ir viņa viesības tāpēc, ka viņš to ir izdarījis, un es viņam uzdāvināšu dāvanu, ko jus šeit redzat!— Viņš apmulsis paskatījās apkārt un nočukstēja:— Jūs neredzējāt, kur tā palika?

Kamēr viņš meklēja, I-ā cienīgi atklepojās un sāka runāt.

— Draugi,— viņš teica,— pat nelūgtos viesus ieskaitot, man ir liels prieks vai, pareizāk sakot, līdz pat šim brīdim ir bijis liels prieks redzēt jūs pie manu viesību galda. Tas, ko esmu izdarījis, nav nekas. Katrs no jums, izņemot Trusīti, Pūci un Kengu, manā vietā arī būtu to izdarījis. Jā, un vēl izņemot Puku. Mana piezīme, dabīgi, ncattie cas uz Sivēnu un Rū, jo viņi ir pārāk maziņi. Ikviens no jums būtu

rīkojies tāpat. Tikai gadījuma pēc tas izrādījies Es. Man nevajadzēs jums teikt, ka es nedarīju to tāpēc, lai saņemtu lietu, ko Kristofers Robins pašlaik meklē.— I-ā, pacēlis pakavu pie mutes, skaļi nočukstēja:— Paskaties zem galda!— Tad viņš turpināja:— Ko es izdarīju, to izdarīju vienīgi tāpēc, ka jutu — ikviens no mums butu izdarījis visu, kas viņa spēkos. Es jutu, ka mēs visi. . .

— I-k!— pēkšņi nožagojās Rū.

— Rū, bērniņ!— Kenga pārmetoši teica.

— Vai tad tas biju es?— mazliet izbrīnīti atsaucās Rū.

— Ko I-ā te tik savādi runā?— Sivēns čukstus apvaicājās Pūkam.

— Es nezinu,— diezgan bēdīgi atbildēja Pūks.

— Es biju domājis, ka šīs ir tavas viesības.

Es arī kādreiz tā domāju. Bet acīmredzot nav vis manas.

— Man labāk patiktu, ka viesības būtu tavas, nevis viņa.

— Man tāpat,— Pūks nopūtās.

— Ik!— Rū atkal nožagojās.

— KA ES JAU TEICU,— I ā skaļi un bargi sacīja,— kā es jau teicu, pirms mani pārtrauca Nepieklājīgas Skaņas, es jutu, ka . . .

— Atradu!— Kristofers Robins uzgavilēja.— Padodiet to tālāk vecajam lāga Pūkam. Dāvana Pūkam!

— Pūkam?— jautāja I-ā.

— Nu protams! Viņš ir labākais lācis pasaulē.

Man vajadzēja to zināt,— teica I-ā.— Protams, es arī nevaru žēloties. Man ir tik jauki draugi. Vēl vakar mani viens uzrunāja. Bet pagājušā vai varbūt aizpagājušā nedēļā Trusītis lekdams ietriecās man sānos un sacīja: «Sasodīts!» Jauka Sabiedrība. Par garlaicību nevar sūdzēties.

Neviens neklausījās, jo visi skubināja Pūku:— Taisi vaļa, Pūk! . . . — Kas tur ir iekšā, Pūk? . . . — Es zinu, kas tur ir! . . . — Neko tu nezini! . . .

Tādas un līdzīgas piezīmes skanēja no visām pusēm, un Pūks, protams, arī pats ļoti steidzās atraisīt sainīti, bet viņš to darīja

uzmanīgi, lai nesarautu aukliņu, jo ar aukliņu nekad neko nevar zināt, tā var izrādīties Noderīga Saimniecībā. Beidzot dāvana bija attīta.

Kad Pūks to ieraudzīja, viņam no laimes apreiba galva tā, ka viņš gandrīz nokrita. Tā bija Sevišķa Zīmuļu Kaste. Tajā bija zīmuļi ar burtu «L»— Lācim un zīmuļi ar burtiem «GL»— Glābējam Lācim, un ar burtiem «DL»— Drošsirdīgajam Lācim. Vēl tur bija nazītis zīmuļu asināšanai un dzēšgumija, ar ko izdzēst visu, kas nepareizi uzrakstīts, bija lineāls, ar ko novilkt līnijas, pa kurām vārdiem jāiet, un uz lineāla bija centimetru svītriņas, lai var izmērīt, cik centimetru gara ir jebkura lieta, un Zili Zīmuļi, un Sarkani Zīmuļi, un Zaļi Zīmuļi, ar ko rakstīt īpaši zilus, sarkanus vai zaļus vārdus. Katrai no šīm brīnišķīgajām lietām bija sava kabatiņa Sevišķajā Kastē, kas vērās vaļā un ciet ar jauku knikšķi. Un tas viss nu piederēja Pūkam!

- O!— nodvesās Pūks.
- O, Pūk!— nodvesās visi, izņemot I-ā.
- Paldies!— Lāča balsī ierēcās Pūks.

Bet I-ā pie sevis noņurdēja:— Atkal šī rakstīšanas mode. Zīmuļi un citi krāmi. Ja kāds grib zināt manas domas, tad rakstīšana nav nekāda lielā gudrība. Tukša blēņošana. Nekas vairāk.

Vēlāk, kad zeltainā saulrieta stundā visi bija pateikuši Kristoferam Robinam «paldies!» un «uz redzēšanos!», Pūks ar Sivēnu klusi un domīgi gāja mājās.

— Kad tu no rīta pamosties, Pūk,— Sivēns pēc ilga klusuma ierunājās,— par ko tu iedomājies vispirms?

- Kas bus brokastīs,— Pūks atbildēja.— Un tu, Sivēn? Par ko tu iedomājies?
- Es domāju, kas šodien notiks neparasts un aizraujošs,— Sivēns teica.
- Pūks domīgi paklanīja galvu.
- Tas ir viens un tas pats,— viņš teica.

- Un kas notika?— jautāja Kristofers Robins.
- Kad?
- Nākamajā rītā.
- Es nezinu.
- Vai tu nevarētu padomāt un izstāstīt to mums ar Pūku citreiz?
- Ja jūs ļoti gribat, lūdzu.
- Pūks grib,— teica Kristofers Robins.

Viņš dziļi nopūtās, paņēma savu lāci aiz kājas un gāja uz durvīm, vilkdams Vinniju Pūku sev pakāļ. Pie durvīm viņš pagriežās pret mani un jautāja:— Tu nāksi paskatīties, kā es mazgajos?

- To var,— es piekritu.

— Vai Pūka zīmuļu kaste bija labāka par manējo?

— Tā bija tieši tāda pati,— es atbildēju.

Viņš pamāja un izgāja no istabas. Pēc brīža es dzirdēju, kā Vinnijs Pūks — bum! bum! bum! — bumsījās pa kāpnēm augšā.

VELTĪJUMS

No tevis man Kristofērs Robins — mans dēls —
Un Lācis, kas dzejo un dzied.
It viss, kas te rakstīts, no tevis nāk
Un pie tevis atpakaļ iet.
Tā radusies grāmata.
Tava balss Ik rindiņai cauri skan.
Es varētu tev to kā dāvanu sniegt,
Ja tā nebūtu dāvana man.

ATPAZĪŠANĀS

Iepazīšanās ir, kad cilvēkus iepazīstina, bet Kristofers Robins un viņa draugi, kas ar jums ir jau iepazīstināti, taisās teikt:— Ardievu!— Un tas nu ir kaut kas gluži pretējs. Kad mēs jautājām Pūkam, kads vārds ir gluži pretējs vārdam Iepazīšanas, viņš iepleta acis:— Pretejs pret ko?— Tāpēc viņa atbilde nedeļa mums to skaidrību, uz kuru mēs bijām cerējuši. Par laimi, Pūce prātīgi piešķieba galvu un teica, ka vārdam Iepazīšanās, mīlo lācīt, Pretējs Vārds ir Atpazīšanas, un gari vārdi, kā zināms, bija Pūces stiprā puse, tādēļ mēs varam but droši, ka tā patiešām ir.

JAUNA MAJA PŪKA PRIEDITES

Bet Atpazīties mums vajadzēs tāpēc, ka pirms nedēļas, kad Kristofers Robins jautāja, kas būšot ar to stāstu, ko es esot taisījis

viņam pastāstīt par Pūku, un Pūkam atgadījies ... es laikā paspēju iesaukties:— Cik ir deviņreiz simt septiņi?— Tikuši galā ar šo uzdevumu, mēs ķērāmies pie otra — par govīm, kas nāca sētā, ik minūti divas govis, bet aiz vārtiem bija trīs simti govju, un cik tur vēl bija palicis pēc pusotras stundas? Mēs ļoti uztraucāmies par nelaimīgajām govīm, kas palika aiz vārtiem, un, kad mēs jau bijām pavisam saguruši no ilgiem uztraukumiem, mēs saritinājāmies zem segas un aizmigām . . . Pūks vēl kādu brīdi sēdēja nomodā pie musu pagalvja un domāja Sevišķu Domu par Neko Sevišķu, kamēr arī viņa acis aizvērās, galva sāka klanīties, un viņš uz pirkstu galiņiem sekoja mums Mežā . . . Un tur mēs piedzīvojām brīnumainas lietas, daudz brīnumainākas, nekā es jums spētu izstāstīt, bet no rīta, kad mēs modāmies, viss pagaisa kā nebijis. Mēs ne attapties nepaspējām. Patiešām, ka sākās pēdējais piedzīvojums? «Kādu dienu, kad Pūks staigāja pa Mežu, pie vārtiem stāvēja simt septiņas govis ...» Nē, jus paši redzat, ka mums aizmirsies. Un tas, ja nemaldos, bija mūsu visskaistākais piedzīvojums. Neko darīt, stāstīsim citus, kurus mes tomēr atceramies. Bet par Atpazīšanos nebēdāji, tā nav nekāda īsta Atpazīšanās, jo Mežs ir bijis un paliks savā vietā un katrs, kas Draugos ar Lāčiem, var to atrast.

A. A. M.

PIRMĀ NODAĻA,

kurā ēzelītis I-ā dabū jaunu māju

Pūka Piedītēs

Kadu dienu, kad lācītim Pūkam nebija nekā cita, ko darīt, viņš sēdēja un gudroja, ka viņam vajadzētu kaut ko darīt, un tāpēc viņš cēlās un gāja pie Sivēna, lai paskatītos, ko Sivēns dara. Sniegs vēl arvien sniga, un, brizdams pa baltu meža taku, Pūks domāja, ka atradis Sivēnu, sēžot pie uguns un sildot kājas. Sev par lielu brīnumu, Pūks ieraudzīja, ka Sivēna durvis pamestas vaļā, un, jo vairāk viņš skatījās pa durvīm iekšā, jo vairāk Sivēna nebija mājās.

— Viņš ir aizgājis,— Pūks bēdīgi teica.— Aizgājis citur. Nav mājās. Sasodīts! Vajadzēs apmest kādu ātru Domāšanas Riksi.

Bet vispirms viņš tomēr nolēma ļoti skaļi piekļaut, lai tā lieta būtu pavisam droša. Klausīdamies, ka Sivēns neatsaucas, viņš lēkāja augšā lejā, lai mazliet sasildītos. Lēkājot Pūkam gluži nejauši ienaca prāta maza dungā dziesmiņa, un šī dungā-dziesmiņa viņam likās tik Laba, ka Cerams, tā Patiks Citiem Arī.

Jo vairak snieg

— tidlī-bums —, Jo vairāk tiek

— tidlī-bums —, Jo vairak tiek

— tidlī-bums — Mums sniega!

Kas zin to gan

— tidlī bums —, Cik ļoti man

— tidlī-bums —, Cik ļoti man

— tidlī-bums — Salst kājas! /

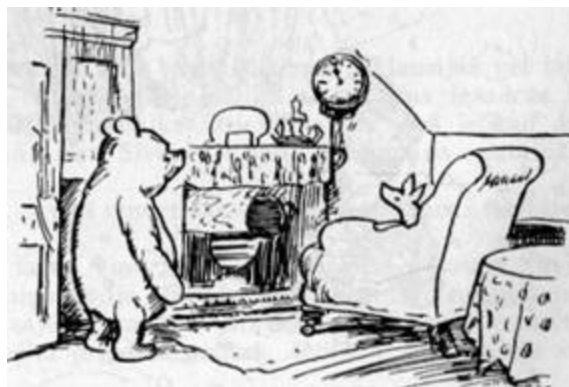
— Nu es zinu gan, ko darīšu,— Sacīja Pūks.— Es iešu tūlīt mājās un paskatīšos, cik pulkstenis. Tad varbūt es aplikšu kaklautu, aiziešu ciemos pie I-ā un nodziedāšu viņam savu dungā-dziesmiņu.

Pūks steidzās atpakaļ uz mājām un bija tik ļoti sadomājies par dungā-dziesmiņu, ko gatavoja ēzelītim I ā, ka, ieraudzījis Sivēnu sēžam savā vismīkstākajā krēslā, viņš varēja tikai stāvēt, kasīt pakausi un nesaprast, kurā majā viņš īsti atrodas.

— Sveiks, Sivēn,— viņš teica.— Man likās, ka tu nebiji mājās.

— Nē,— atbildēja Sivēns.— Tas esi tu, kas nebija mājās, Puk.

/ Izmantots vecs atdzejojums.

— Pareizi,— piekrita Pūks.— Viens no mums nebija mājās.

Viņš pacēla acis uz pulksteni, kas bija apstājies jau pirms nedēļas, rādot bez piecām minūtēm vienpadsmit.

— Tūlīt būs vienpadsmit,— Pūks laimīgi teica.— Tu esi atnācis pašā laikā, Sivēn. Mēs drusciņ iestiprināsimies,— viņš iebāza galvu skapī,— un tad mēs iesim pie I-ā nodziedāt manu dziesmiņu.

— Kuru dziesmiņu, Pūk?

— To, kuru mēs dziedāsim viņam,— Pūks paskaidroja.

Pulkstenis vēl arvien rādīja bez piecām vienpadsmit, kad Pūks ar Sivēnu pēc pusotras stundas devās ceļā. Vējš vairs nepūta, un sniegs, kam bija apnicis griezties riņķī un ķert savu asti, tagad krita vien mierīgi lejā, līdz atradās kada vieta, kur nosēsties. Reizem šī vieta bija Pūka deguns, reizem atkal ne, un drīz Sivēnam ap kaklu uzauga balts, auksts kaklauts — un viņš juta aiz ausīm tādu sniegainību, kādu vēl nekad nebija jutis.

— Puk,— viņš beidzot nedroši ieminējās, jo negribēja, lai Pūks domātu, ka viņš padodas.— Zini, ko es nupat izdomāju? Kā butu, ja mēs tagad ietu mājās, labi samēģinātu tavu dziesmiņu un tad pa īstam to nodziedātu rīt vai citu reizi, kad mēs satiksim I-ā?

— Ļoti prātīga doma,— Pūks sacīja.— Bet mums vajadzēs to mēģināt pa ceļam. Nav nekādas nozīmes mēģināt istabā Tikai Ara Dziesmu, kas Noteikti Jādzied Sniegā.

— Tu domā?— Sivēns šaubīgi prasīja.

— Klausies — un tu pats sapratīsi. Tāpēc ka dziesma tā sākas. Jo vairāk snieg, tidlī-bums . . .

— Tidlī kas?— jautāja Sivēns.

— BumsI—atbildēja Pūks.—To es tur ieliku, lai labāk dungojas.— Jo vairāk tiek, tidlī bums, jo vairāk . . .

— Vai tad tu neteici — snieg?

— Jā, bet tas bija iepriekš.

— Iepriekš tidlī buma?

— Tas bija pavisam cits tidlī-bums,— sacīja Pūks un pēkšņi pats vairs nesaprata, pie kura tidlī-buma palicis.— Es nodziedāšu visu pēc kārtas, un tad tu redzēsi.

Pūks sāka atkal no gala.

Jo vairāk

SNIEG — tidlī bums —, Jo vairāk

TIEK — tidlī bums —,

Jo vairāk

TIEK — tidlī-bums

Mums

Sniega.

Kas zin to

GAN tidlī bums—, Cik ļoti

Man — tidlī bums —, Cik ļoti

MAN — tidlī bums —

Salst Kājas.'

No jauna un šādā veida dziesma izklausījās vēl labāk, un, kad Pūks bija beidzis, viņš gaidīja, lai Sivēns iesaucas, ka no visām Ara un Sniegaina Laika Dziesmām, ko viņš jebkad dzirdējis, šī ir visskaistākā. Bet Sivēns, krietni padomājis, pateica pavisam ko citu.

— Pūk,— viņš nopietni sacīja,— kājas nemaz tik briesmīgi nesalst kā ausis.

Pa to laiku viņi jau bija nonākuši pavisam tuvu Drūmajam Kaktam, kur dzīvoja I-ā. Sivēnam aiz ausīm nu bija sakrājusies tik sniegaina sajūta, ka to vairs nemaz nevarēja izturēt, tāpēc viņi nogriezās sīku priedīšu pudurī. Priekšā bija redeļu vārti, un viņi apsēdās uz tiem. No sniega te varēja patverties, bet no aukstuma ne, un viņi, lai sasildītos, nodziedāja Pūka dziesmu sešas reizes pēc kartas. Sivēns dungoja tidlī-bums, Pūks visu pārējo, un katras rindas gala viņi vēl uzsita ar sprunguļiem pa vārtu redelēm. Īsā laikā viņi bija tik krietni atsiluši, ka atkal varēja parunāt.

— Es domāju,— teica Pūks.— Un zini, par ko es domāju? Es domāju par I-ā.

— Kas tur ko domāt?

— Nabaga ēzelītim nav kur dzīvot.

— Nav gan,— Sivēns piekrita.

— Tev ir māja, Sivēn, un man ir māja. Mums ir labas mājas. Kristoferam Robinam ir māja, Pūcei, Kengai un Trusītim ir mājas, un pat Trusīša radiem un draugiem ir mājas vai kaut kas tamlīdzīgs, un tikai nabaga ēzelītim nav nekā. Es domāju, ka mums vajag uzcelt viņam māju.

— Tā ir Varena Doma!— iekviecās Sivēns.— Kur mēs būvēsimies?

— Būvēsimies tepat,— sacīja Pūks,— Meža malā, jo te ir aizvējš, un te es izdomāju, ko mums vajag darīt. Mēs nosauksim šo vietu par Pūka Priedītēm un uzcelsim no sprunguļiem Ezeļmāju Pūka Priedītēs.

Turpat otrā pusē bija vesela kaudze sprunguļu,— teica Sivēns.— Es redzēju. Milzums sprunguļu. Un visi vienā čupā.

— Paldies, Sivēn,— sacīja Pūks.— Tas, ko tu nupat teici, mums būs tik ļoti Palīdzīgs, ka es nosauktu šo vietu par Pūkunsivēna Priedītēm, ja Pūka Priedītes neskanētu labāk, jo tad vārds ir īsāks un vairāk izklausās pēc mazām priedītēm. Ejam!

Viņi norāpās no vārtiem un gāja uz priežu puduriņa otru pusi pēc sprunguļiem.

Kristofers Robins visu rītu bija pavadījis istabā, ceļodams uz Āfriku un atpakaļ. Viņš tikko bija izkāpis no kuģa un jau sāka domāt, kāds laiks varētu būt ārā, kad pie durvīm kāds pieklauvēja,— un kas gan tas bija cits, ja ne ēzelītis I a?

— Sveiks, I ā!— sacīja Kristofers Robins, atvērdams durvis un iznākdams ārā.— Ka tev iet?

— Snieg un snieg,— I-ā drūmi atsaucās.

— Snieg gan.

— Un nejauki auksts.

— Patiešām?

— Jā,— teica I ā.— Kaut gan toties,—viņš piebilda jau mazliet priecīgāk,— pēdējā laika nav bijusi neviena zemestrīce.

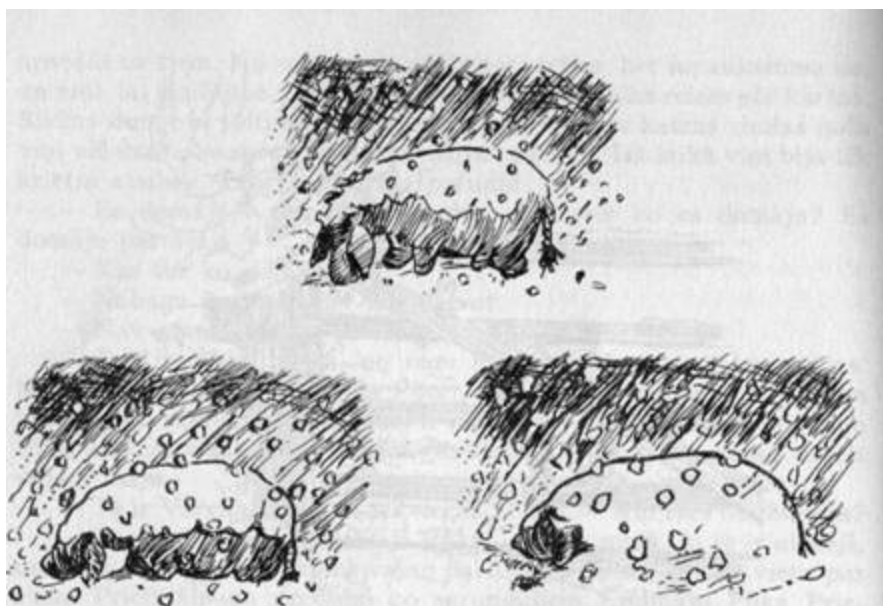
— Kas noticis, I-ā?

— Nekas, Kristofer Robin. Nekas sevišķs. Tu jau droši vien nebūsi redzējis kādu māju vai vismaz kaut ko mājai līdzīgu . . .

— Kādu māju?

— Parastu māju.

— Un kas tur dzīvo?

— Es. Tas ir, man likās, ka es tur dzīvoju. Bet izrādās, ka ne. Galu galā — kāpēc lai kaut kādam ēzelim arī būtu māja? Kuram katram jau nepienākas.

— Bet, I-ā, es taču nezināju! Es vienmēr domāju . . .

— Es arī nezinu, Kristofer Robin, tikai ja snieg, salst un puteņo, par lāstekām un citām nepatīkšanām nemaz nerunājot, tad manā kaktā ap trijiem no rīta nav tik Karsts, kā daži varbūt iedomājas. Protams, plašuma pietiek. Neteiksim, ka nav kur Apgriezties. Svaiga Gaisa arī papildnam. Bet, taisnību sakot,— I-ā tagad čukstēja,— cieši starp mums, un nesaki nevienam: tur ir Auksts!

— Ak, nabaga I-ā!

— Un tad es nodomāju: citiem būs žēl, ja es nosalšu. Lai arī nevienam no viņiem nav Smadzeņu galvā, labi, ja kāda zāģu skaida — un tā pati aiz pārskatīšanās tur nokļuvusi, un Domāt viņi nav spējīgi, tad tomēr, ja snigs un puteņos vēl sešas nedēļas, kāds no viņiem var netīšām ieminēties, ka ēzelītim I ā gan laikam nav sevišķi Karsti viņa kaktā, īpaši ap trijiem 110 rīta. Bet tad būtu jau Par Vēlu. Un tad viņiem būtu žēl.

— Nabaga I ā!— iesaucās Kristofers Robins, kuram jau tagad bija ļoti žēl.

— Uz tevi tas neattiecas, Kristofer Robin. Tu neesi tāds. Bet, lai nevienam nebūtu jāraud, es uzcēlu māju savā Mežīnā.

— Ko tu saki? Brīnišķīgi!

— Būs vēl brīnišķīgāk!— I ā sāpīgi teica.— Šorīt, kad es gāju laukā, man bija māja. Kad es pārnācu, man mājas vairs nebija. Un kas par to? . . . Ļoti dabīgi. Kaut kāda ēzeļa māja . . . Viss skaidrs. Es jau tikai tāpat vien ieminējos . . .

Toties Kristofers Robins nu vairs netērēja laiku nekādai minēšanai. Viņš ieskrēja savā mājā un, cik vien ātri varēdams, ieģrūda kājas gumijas zābakos, apvilka lietusmēteli un uzsvieda galvā cepuri.

— Tūlīt mēs noskaidrosim, kas tur noticis,— viņš ģērbdamies izkiedza pa logu.

— Reizēm,— teica I-ā,— kad ļaudis ir pievākuši cita māju, paliek pari viens otrs sprungulis, kas viņiem nav bijis vajadzīgs, un viņi pat ir priecīgi, ja mājas saimnieks to sprunguli paņem atpakaļ. Nu, tu jau pats sapratīsi, ko es ar to gribēju sacīt. Es domāju, ja mēs tagad pasteigtos . . .

— Ejam!— uzsauca Kristofers Robins. Viņi tecinūs vien devās ceļā un pēc īsa brīža nonāca klajuma stūrī pie priežu puduriņa, kur vairs nebija ēzelīša mājas.

— Seit!— sacīja I-ā.— Ne sprunguļa galiņa nav atstājuši. Protams, man te ir palicis viss sniegs, ar ko es varu darīt, ko vien gribu. Nav ko žēloties.

Bet Kristofers Robins neklausījās ēzelīša vaimanās, viņš klausījās tālākās skaņās.

— Tu dzirdi?—Kristofers Robins jautāja.

— Kas tur ir? Kāds smejas?

— Klausies!

Viņi abi klausījās un dzirdēja dobru, resnu balsi dziedam par sniegu, kas, jo vairāk snieg, ja vairāk tiek, un sīku, smalku balstiņu, kas tidlībumojās resnajai pa vidu.

— Tas ir Puks!— priecīgi teica Kristofers Robins.

— Iespējams,— drūmi norūca I-ā.

— Un Sivēns!— vēl priecīgāk iesaucās Kristofers Robins.

Ļoti var būt,— vēl drūmāk piekrita I ā.— Pašlaik mums gan labāk derētu kāds asinssuns pēdu dzīšanai. Dziesmas vārdi pēkšņi mainījās.

- Ir pabeigts NAMS!— gaviļēja rupjā balss.
- Tidlī-bums!— nokviecās smalka balstiņa.
- Cik varens NAMS!
- Tidlī bums!
- Kaut tas būtu MANS!
- Tidlī bums!
- Puk!— iekliedzās Kristofers Robins. Dziedātāji uz vārtiem pēkšņi apklusā.
- Tas ir Kristofers Robins!— jūsmīgi nodvesās Pūks.
- Viņš ir tajā puse, no kuras mēs nesām sprunguļus,— teica Sivēns.
- Ejām!— sacīja Pūks.

Viņi nokāpa no vārtiem un skrēja apkart piedītēm. Pūks aiz priekiem elsa vien.

— Skaties, I-ā arī ir te!— iesaucās Pūks, kad bija apmīlojis Kristoferu Robinu. Viņš iegrūda dunku Sivēnam, un Sivēns iegrūda dunku viņam, un abi klusībā nodomāja, cik jauku pārsteigumu sagādājuši ēzelītim.

— Sveiks, I-ā!

— Sveiks tu arī, Lāci Puk, un pa Ceturtdienām divreiz,— ēzelītis drūmi atbildēja.

Pirms Pūks paguva apvaicāties, kāpēc pa ceturtdienām divreiz, Kristofers Robins jau sāka Nozudušās Mājas Bēdu Stāstu. Pūks ar Sivēnu klausījās, un viņu acis pletās arvien platākas.

— Kur, jūs teicāt, šī māja stāvēja?— Pūks jautāja.

— Taisni te, atbildēja I-ā.

— Celta no sprunguļiem?

—Jā.

— Ak!— iekunkstējās Sivēns.

— Ko?—I ā jautāja.

— Es tikai teicu: ak!— Sivēns nervozi atcirta. Un, lai izliktos pavisam nevainīgs, viņš nodungoja dažus Tidlībumus, kas gan izklau sījās drīzāk pēc: ak ko-nu-lai mēs-tagad-darām? . . .

— Vai tu esi pārliecināts, ka tā bija māja,— bažīgi apprasījās Pūks.— Es gribēju teikt, vai tu esi pārliecināts, ka māja bija tieši te?

— Nu, protams, ka esmu,— sacīja ēzelītis. Tad viņš pie sevis nomurmināja:— Patiešām, ko var gaidīt no tādiem, kam tikai zāģu skaidas galvā . . .

— Kas noticis, Pūk? Tu izskaties tik savāds,— jautāja Kristofers Robins.

— Nemaz,— teica Pūks.— Patiesību sakot,— viņš stomījās.— Nu, pareizāk sakot . . . redziet... tā ir ļoti līdzīga ... — Pūks apklusa, nojauzdams, ka viņa paskaidrojums nav īsti sakarīgs, un atkal iebrūda elkoni Sivēnam sānā.

— Ļoti līdzīga šai,— Sivēns steidzīgi nokvieca.— Tikai daudz siltāka,— viņš piebilda, krietnu brīdi padomājis.

— Kas ir siltāka?

— Meža otra puse, kur stāv ēzelīša māja.

— Mana māja?— brīnījās I-ā.— Mana māja bija šeit.

— Ne,— Sivēns jau pavisam noteikti atbildēja.— Otrā pusē.

— Jo tur ir siltāks aizvējš,— apstiprināja Pūks.

— It kā es nezinātu labāki

Nāc un paskaties pats,— sacīja Sivēns un gāja pa priekšu, ceļu rādīdams.

— Divas mājas te nekādi nevar but,— teica Pūks.— Vismaz ne tik tuvu blakus. .

Viņi apgāja apkārt priedītēm. Tur nu stāvēja ēzelīša māja un izskatījās tik mājīga, cik mājīga vien māja var būt.

— Re, kur ir!— sacīja Sivēns.

— Un no iekšpuses tikpat glīta kā no ārpusēs,— Pūks lepni piebilda.

I ā iegāja iekšā un iznāca atkal āra.

— Taisni brīnums,— viņš teica,— tā ir mana māja, bet tomēr es to uzbūvēju tur, kur pirmīt sacīju, droši vien to te atpūties vējš. Vējš ir pūtis māju pāri priedēm, nopūtis to atkal lejā, un majai nekas nav noticis. Bet vieta patiešām ir labāka.

— Daudz labāka,— vienbalsīgi apstiprināja Pūks un Sivēns.

Tas lieku reizi pierada, ko var panākt, ja vien drusciņ piestrādā,— I-ā pamācoši teica.— Redzi, Puk? Redzi, Siven? Mazliet smadzeņu galva un labu tiesu Centīga Darba. Paskatieties un iegaumējiet! Tā vajag būvēt mājas!— ēzelītis lepni nobeidza.

Atstājis ezelīti viņa jaunajā mājā, Kristofers Robins ar saviem draugiem Pūku un Sivēnu devās ieturēt pusdienas, un pa ceļam viņi pastāstīja, kādu Drausmīgu Kļudu izdarījuši. Un, kad viņi bija atelsušies no lieliem smiekliem, tad visi kopā dziedāja Ara Dziesmu Sniegainam Laikam, kamēr nonāca līdz Kristofera Robina mājai. Sivēns, nebūdams gluži drošs par savu balsi, gan kvieca tikai kārtējos tidli-bumus.

«Tas, protams, izklausas viegli,» pie sevis nodomāja Sivēns, «bet ne jau katrs to var izdziedāt.»

kurā parādās Tīģeris un ēd brokastis

Nakts vidū Vinnijs Pūks pēkšņi pamodās un ieklausījās. Tad viņš izkāpa no gultas, iededzināja sveci un gāja pāri istabai uz pieliekamo kambari paskatīties, vai tur kāds nenašķojas ap viņa medus podiem. Neviena nebija, tāpēc Pūks varēja mierīgi čāpot atpakaļ, nodzēst sveci un likties gultā. Bet skaņa tūlīt atkartojās.

— Tas esi tu, Sivēn?— viņš jautāja.

Tas nebija Sivēns.

— Nāc iekšā, Kristofer Robin,— viņš aicināja.

Kristofers Robins nenāca.

— To tu man pastāstīsi rīt, I-ā,— Pūks miegaini norūca.

Bet skaņa neapklusā.

Vorrāvorrāvorrāvorrāvorrā,— sacīja Sis-Nezin Kas, un Pūks juta, ka miegs nu ir kā ar roku noņemts.

— Kas tas varētu būt?— viņš prātoja.— Mežā gadās dzirdēt visādus trokšņus, bet šis ir gluži svešs. Tas nav reciens, un tas nav murrājiens, tas nav rējiens, un tā nav murmināšana, ar ko, piemēram, es sāktu sacerēt jaunu dziesmiņu, bet pavisam cits troksnis, ko taisha nezināms zvērs. Atradis, kur taisīt troksni! Pie manām durvīm! Jāiet un japasaka, lai viņš tā nedara.

Pūks izkāpa no gultas un gāja atvērt durvis.

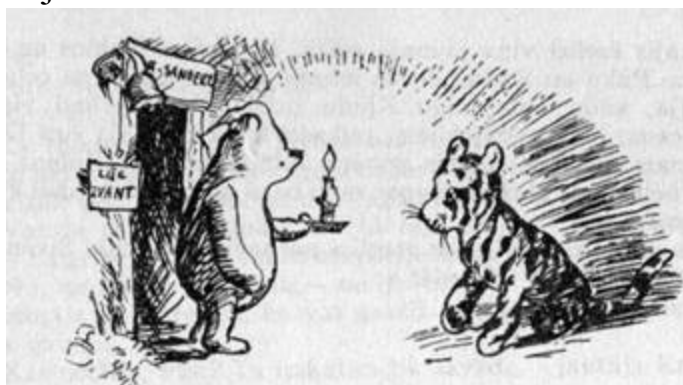
— Hallo!— katram gadījumam, ja tur ārā kāds butu, uzsauca Pūks.

— Hallo!—atbildēja Sis Nezin-Kas.

— A!— teica Pūks.— Hallo!

— Hallo!

— Ak tad te tu esi,— sacīja Pūks.— Hallo!

— Hallo! atkārtoja Nezināmais Zvērs, nesaprazdams, cik ilgi lai tā turpina.

Pūks jau gribēja ceturto reizi sacīt «hallo», bet laikus nolēma to nedarīt un tāpēc jautāja:— Kas tur ir?

— Es!— atbildēja balss.

— Ā, tu?—teica Pūks.— Nu tad nāc iekšā!

Sis Nezin Kas ienāca iekšā, un sveces gaisma viņi abi skatījās viens uz otru.

— Es esmu Pūks,— sacīja Pūks.

— Es esmu Tīģeris,— sacīja Tīģeris.

— Ā!— novilka Pūks, jo viņš vēl nekad nebija tādu zvēru redzējis. Vai Kristofers Robins tevi pazīst?

— Protams, ka pazīst,— atbildēja Tīģeris.

— Nu labi,— teica Pūks— Tagad ir vēlā nakts un vajag gulēt. Bet rīt norīta mēs ēdīsim brokastīs medu. Ka Tīģeriem patīk medus?

Viņiem viss patīk,— Tīģeris dzīvespriecīgi atbildēja.

— Tad viņiem droši vien patīk arī gulēt uz grīdas — un es varu likties gultā,— sacīja Pūks.— Rīt redzēsim, ko tālāk darīt. Ar labunakti!

Pūks nolikās atpakaļ gultā un tūlīt aizmiga.

Pirmais, ko viņš, no rīta pamodies, ieraudzīja, bija Tīģeris, kas sēdēja pie spoguļa un skatījās sev acīs.

— Labrīt!— teica Pūks.

— Labrīt!— atsaucās Tīģeris.— Te ir vēl tāds kā es. Un es domāju, ka esmu vienīgais.

Pūks izkāpa no gultas un sāka skaidrot, kas ir spogulis, bet, kad viņš bija nonācis visinteresantākajā vietā, Tīģeris iesaucās:

— Atvaino, te viens kāpj uz tava galda!— Un ar skaļu vorravorra- vorrāvorrā viņš metās virsu galda stūrim, norāva to zeme, rūkdams iepinās tajā un pārvēlās pāri istabai. Pec ilgas un briesmīgas cīņas Tīģera galva beidzot parādījās dienas gaismā, un viņš priecīgi jautāja:— Es uzvarēju?

— Tas ir mans galdausts,— teica Pūks un sāka tīt Tīģeri vaļā.

— Un es atkal domāju: kas tas varētu būt?— brīnījās Tīģeris.

— To klāj uz galda un tam liek virsū ēdienus.

— Kāpēc tad viņš gribēja man iekost, kad es neskatījos?

— Nedomāju gan, ka viņš gribēja.

— Viņš mēģināja,— teica Tīģeris,— tikai viņam nekas neiznāca. Pūks uzklāja galdaustu atpakaļ, nolika uz galdaustu lielu medus

podu, un viņi sēdās pie brokastīm. Bet, tikko viņi bija piesēdušies un Tīģeris bija pakampis pilnu muti medus, viņš piešķieba galvu, saka skatīties griestos un čāpstināt muti. Tas izklausījās pēc

«vai-tas man garšo» un pec «vai-es to-gri bu», un pēc «kas-man- ir mutē?». Beidzot viņš noteikti paziņoja:

— Tīģeriem negaršo medus.

— OI— teica Pūks un mēģināja izlikties Apbēdināts un Nožēlojošs.— Es domāju, ka viņiem

viss garšo.

— Viss, izņemot medu,— atbildēja Tīģeris.

Pūks klusībā nopriecājas un teica, ka, tikko viņš būs paēdis pats savas brokastis, viņš aizvedis Tīģeri pie Sivēna un Tīģeris varēs nogaršot Sivēna zīles.

— Paldies, Pūk,— sacīja Tīģeris.— Zīles Tīģeriem garšo vairak par visu.

Tā nu pēc brokastīm viņi devās apciemot Sivēnu, un Pūks pa ceļam brīdināja, ka Sivēns ir Loti Mazs Dzīvnieciņš un ka viņam nepatīk tāda lēkāšana, un tāpēc lai Tīģeris vismaz no sākuma nav pārāk Lecīgs. Bet Tīģeris, kas uzjautrinājās, slēpdamies aiz kokiem un lekdams virsū Puka ēnai, kad Pūks uz viņu neskatījās, teica, ka Tīģeri ir lecīgi tikai pirms brokastīm. Toties, apēduši dažas zīles, viņi uzreiz kļūst Mierīgi un Uzvedas Ļoti Smalki.

Drīz viņi jau klauvēja pie Sivēna durvīm.

— Sveiks, Pūk!— sacīja Sivēns.

— Sveiks, Sivēn! Tas ir Tīģeris.

— Tiešām?— teica Sivēns un aizspruka galda otrā pusē.— Es domāju, ka Tīģeri ir mazāki.

— Tikai ne lielie,— atbildēja Tīģeris.

— Viņiem garšo zīles,— Pūks sacīja,— un tāpēc mēs atnācām pie tevis, jo nabaga Tīģeris vēl neko nav ēdis brokastīs.

Sivēns piestūma Tīģerim zīļu blodiņu un laipni teica:

— Uzcienājies!— Tad viņš apsēdas blakus Pūkam un, juzdamies jau krietni, drošāk, bezrūpīgā balsī sacīja:— Ak tad tu esi Tīģeris? Ļoti patīkami!

Tīģeris neteica neko, jo viņa mute bija pilna ar zīlēm. Pēc krietna brīža viņš nočāpstināja:

— I-e-ie, e-a-o, ī-e . . .

Kad Pūks un Sivēns reizē iesaucās:— Ko?— viņš atbildēja:— A-a o-o!— un izskrēja no istabas.

Atgriezies viņš apņēmīgi noteica:

— Tīģeriem negaršo zīles.

— Tu taču teici, ka viņiem garšo viss, izņemot medu,— brīnījās Pūks.

— Viss, izņemot medu un zīles,— paskaidroja Tīģeris.

To dzirdējis, Pūks palocīja galvu:— A, saprotu.— Sivēns, kurš drīzāk gan bija priecīgs, ka Tīģerim zīles negaršo, apvaicājās:— Var but tu gribētu dadžus?

— Uz dadžiem tīģeri ir briesmīgi kāri!— Tīģeris paziņoja.

— Nu tad iesim ciemos pie I-ā,— sacīja Sivēns.

Visi trīs devās ceļā. Viņi gāja, gāja un gāja, kamēr nonāca Meža stūrī, kur ganījās I ā.

— Labrīt, I-ā!— uzsauca Pūks.— Tas ir Tīģeris.

— Kurš?— vaicāja I ā.

— Sis te!—vienā balsī paskaidroja Pūks un Sivēns. Tīģeris laimīgi smaidīja un neteica neko.

I-ā apgāja Tīģerim apkārt no vienas puses, tad pagriezās un apgāja apkārt no otras puses.

— Kas, tu teici, tas ir?—viņš jautāja.

— Tīģeris.

— A,— teica ēzelītis.

— Viņš nupat kā atnāca,— paskaidroja Sivēns.

— A,— ēzelītis teica vēlreiz.

Tad viņš brīdi padomāja un prasīja:

— Un kad tas Tīģeris ies projām?

Pūks paskaidroja ēzelītim, ka Tīģeris ir Kristofera Robina tuvs draugs un paliks Mežā uz visiem laikiem. Sivēns savukārt paskaidroja Tīģerim, ka nevajag apvainoties par ēzelīša vārdiem, jo I-ā vienmēr ir ļoti drūms. I-ā paskaidroja Sivēnam, ka, taisni otrādi, šorīt viņš ir sevišķi priecīgs, un Tīģeris paskaidroja viņiem visiem, ka šorīt vēl neko nav ēdis.

Es zināju, ka tev kaut kas būs krājumā,— teica Pūks.— Tīģeri parasti ēd dadžus, un tāpēc mēs atnācām pie tevis, I-ā.

— Skaidrs, ka tikai tāpēc, Pūk.

— Atkal tu apvainojies. Vai tad es teicu, ka bez brokastīm es negribētu tevi redzēt

— Lai nu paliek. Bet jūsu jaunais, strīpainais draugs noteikti grib ēst. Kā, tu teici, viņu sauc?

— Tīģeris.

— Nāc šurp, Tīģeri!

Ēzelītis aizveda Tīģeri uz tik dadžainu vietu, cik nu kāda dadžu vieta vispār var būt, un pamāja ar pakavu.

— So mazo pļaviņu es gan taupīju savai dzimšanas dienai,— viņš teica,— bet galu galā — kas ir dzimšanas diena? Šodien tā ir, bet rītu vairs nav. Uzcienājies, Tīģeri!

Tīģeris pateicās un diezgan šaubīgi paskatījās uz Pūku.

— Vai tie patiešām ir īsti dadži?—viņš čukstus jautāja.

— Jā,— teica Pūks.

— Kas Tīģeriem garšo par visu vairāk?

— Tie paši,— Pūks apstiprināja.

— Skaidrs,— sacīja Tīģeris.

Viņš sagrauba pilnu muti un skaļi sacirta zobus.

— Vā-ā!— Tīģeris iebrēcās.

Viņš nosēdās zemē un iegrūda ķepu mutē.

— Kas noticis?— jautāja Pūks.

— Karsts — novaidējās Tīģeris.

— Tavs draugs laikam ir uzkodis bitei,— I-ā sacīja.

Pūka draugs pārstāja purināt galvu un, dzeloņus no mutes braucīdams, paskaidroja, ka Tīģeriem negaršo dadži.

— Kāpēc tad vajadzēja izbradāt pašus labākos?—dusmojās I a.

— Bet tu sacīji,— iebilda Pūks,— ka Tīģeriem garšo viss, izņemot medu un zīles.

— Un dadžus! atsaucās Tīģeris, skriedams apkārt un apkārt klajumam ar izkārtu mēli.

Pūks bēdīgi skatījās uz viņu.

— Ko nu mēs lai darām?— viņš jautāja Sivēnam.

Sivēns zināja, ko darīt. Viņš teica, ka vajag tūlīt doties pie Kristofera Robina.

— Viņš pašlaik ir pie Ķengas,— I ā sacīja. Viņš pabāza purnu pie Pūka auss un dusmīgi čukstēja:

— Vai tu nepalūgtu savu draugu, lai viņš lēkā pa kādu citu vietu? Drīz man tur vajadzēs ēst pusdienas, un es negribu, ka viņš tās galīgi nolēkā. Tas varbūt ir sākums, un varbūt es neuzvedos pieklājīgi, bet katram taču ir savi paradumi.

Pūks nopietni pamāja ar galvu un pasauca Tīģeri.

— Iesim labāk pie Ķengas. Viņai noteikti ir daudz un dažādu lietu, kas tev derēs brokastīs.

Tīģeris apmeta pēdējo līkumu un metās pie Pūka un Sivēna. — Karsts!— viņš sacīja ar platu un draudzīgu smaidu.— Ejam!— Un viņš iebrāzās Mežā.

Pūks un Sivēns lēni gāja Tīģerim pakal. Viņi gāja klusēdami. Sivēns neko neteica tāpēc, ka nevarēja neko izdomāt, un Pūks neko neteica tāpēc, ka domāja. Līdz galam savu domu izdomājis, viņš nodziedāja Bedu Dziesmu par Tīģeri:

Kur brokastis ņemt Tīģerim?

Kas tādās bēdās darāms?

Viņš neaugs liels, ja neēdis.

Viņš nepieņemsies svara.

Ne ēzelīša dadžu krūms, ne medus viņam netīk,

Jo šis dur mutē dzeloņus un tas pēc garšas pretīgs.

Viņš ari zīles negrib, tam negaršo nekas,

Ko citi zvēri apēd un saldi nolaizās.

— Viņš tāpat ir pietiekami liels,— teica Sivēns.

— Patiesībā viņš nemaz tik liels nav.

— Vienalga, viņš izskatās.

Si atbilde uzvedināja Puku uz jaunam rindām, un viņš atkal saka murmināt:

Kaut mārciņās un šiliņos ir niecīgs viņa svars,

Viņš liels un dūšīgs izskatās, jo augstu lēkāt var.

— Nu dzejolis ir galā,— viņš teica.— Kā tev patīk, Sivēn?

— Man tikai tie šiliņi nepatīk,— sacīja Sivēns.— Man liekas, šiliņi ir nauda, nevis svars.

— Šiliņiem gribējās ienākt dzejolī kopā ar mārciņām,— paskaidroja Pūks,— un es viņus ielaidu. Jo — kā raksta dzejolus? Ļauj tikai vārdiem, lai nāk paši.

— A, es nezināju. . . — teica Sivēns.

Tīģeris visu laiku lēkāja pa priekšu un skrēja atkal atpakaļ, lai pavaicātu, vai tas ir pareizais ceļš, līdz kamēr viņi nonāca pie Ķengas mājiņas, un tur pašlaik tiešām bija Kristofers Robins. Tīģeris metās viņam klāt.

— Ak te tu esi, Tīģeri,— sacīja Kristofers Robins.— Es zināju, ka tu kaut kur esi.

— Es izpētīju Mežu un atradu visādas lietas,— Tīģeris cienīgi paziņoja.— Es atradu pūkus, sivēnus un ēzeļus. Visu ko, tikai ne brokastis.

Pūks un Sivēns arī pienāca klāt, apkampa Kristoferu Robinu un izsūdzēja savas bēdas.

— Vai tu nezini, kas garšo tīģeriem?—jautāja Pūks.

— Man liekas, es zinātu gan, ja vien kārtīgi padomātu,— sacīja Kristofers Robins,— bet, manuprāt, Tīģerim pašam vajadzētu to zināt.

— Es zinu,— sacīja Tīģeris.— Man garšo viss, kas vien pasaulē ir, izņemot medu, zīles un. . . kā sauca tos karstos?

— Dadži.

— Jā, un tos arī.

— Nekas, gan jau Kenga sameklēs tev kaut ko brokastīm.

Viņi iegāja Ķengas istabā, un, kad Mazulītis Rū bija pateicis pa

vienai reizei «Sveiks, Pūk!» un «Sveiks, Sivēn!» un veselas divas reizes «Sveiks, Tīģeri!», jo nekad vēl nebija sacījis tādu vārdu un tas skanēja tik jocīgi, draugi pateica, kas viņiem uz sirds. Un Kenga ļoti laipni sacīja:— Tīģeri, bērniņ, paskaties manā bufetē un paņem pats, kas tev labāk garšol — Jo viņa uzreiz redzēja, ka Tīģeris tikai izliekas liels un ka ar viņu vajag apieties tikpat mīli kā ar Mazulīti Rū.

— Es arī paskatīšos, drīkst?— jautāja Pūks, kas jau bija sācis justies mazliet pulkstenvienpadsmitīgi. Viņš atrada mazu kārbiņu kondensētā piena, un kāda iekšēja balss viņam pačukstēja, ka Tīģeriem tas noteikti negaršo, tāpēc Pūks noslēpās kaktiņā, kur viņu neviens nevaretu iztraucēt, un izlaižāja kārbiņu līdz dibenam.

Tīģeris bāza degunu vienā traukā, bāza ķepu otrā traukā, un pamazām atklājās, ka Tīģeriem negaršo ļoti daudzas un dažādas lietas. Kad viņš bija pārmeklējis visu bufeti un neko sev ēdamu nebija atradis, viņš izmisis jautāja Kengai:— Kas nu ar mani būs?

Tikmēr Kenga, Kristofers Robins un Sivēns stāvēja apkārt Mazulītim Rū un skatījās, kā viņš izēdis karoti Iesala Ekstrakta. Rū činkstēja:— Vai man tas jaed?— Un Kenga teica:— Bet, Rū, bērniņ, atceries, ko tu man solīji?

— Kas tas ir?— Tīģeris čukstus jautāja Sivēnam.

— Viņa Stiprumzāles,— Sivēns atbildēja.— Rū tās necieš ne acu galā.

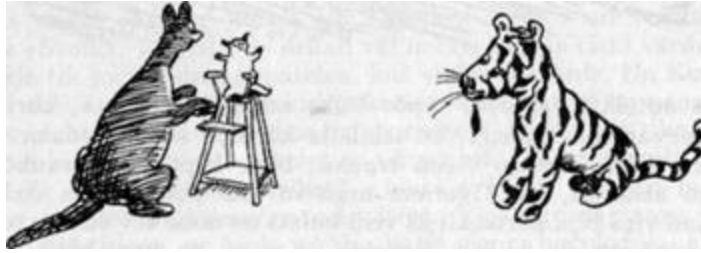
Tīģeris naca tuvāk un tuvāk, viņš noliecas pār Mazulīša Ru krēsla atzveltni, pēkšņi pašāva garu mēli — un karote ar skalu klunkšķi pazuda.

— OI— Kenga salēcās no pārbīļa, tomēr paspēja vēl saķert karotes kātu un laikus izraut to no Tīģera mutes. Bet Iesala Ekstrakta karotē vairs nebija.

— Tīģeri, bērniņi—iesaucās Kenga.

— Viņš aprija manas zāles, viņš aprija manas zāles, viņš aprija manas zāles!— gaviļēja Mazulītis Ru par šo vareno joku.

Tad Tīģeris paskatījās griestos, svētlaimīgi aizvēra acis — un viņa mele zibēdama griezās ap purnu, meklējot vēl kādu lāsīti Iesala Ekstrakta. Beidzot viņš atviegloti uzsmaidīja un teica:— Tad šī ir tā lieta, kas garšo tīģeriem!

Līdz ar to mums ir skaidrs, kāpēc Tīģeris apmetās uz dzīvi Ķengas mājā un ēda Iesala Ekstraktu brokastīs, pusdienās un pie tējas. Reizēm Kengai likās, ka Tīģerim vajag Stiprumzāļu, un tad viņš pēc ēšanas zāju tiesai dabūja karoti vai divas no Mazulīša Rū brokastīm.

— Man gan liekas,— Sivēns teica Pukam,— ka viņš bez visam stiprumzālēm ir pārāk uzstiprinājies.

TREŠA NODAĻA,

kurā tiek organizēta meklēšana un Sivēns atkal satiek Mīlzu Lempi

Kādu dienu Pūks sēdēja istabas vidū, skaitīdams savus medus podiņus, kad pie durvīm kāds klauvēja.

— Četrpadsmit!—teica Pūks.— Iekšā! Četrpadsmit. Vai tomēr piecpadsmit? Sasodīts. Man jau galva griežas.

— Sveiks, Pūk!—teica Trusītis.

— Sveiks, Trusīti Četrpadsmit, vai ne?

— Kas četrpadsmit?

— Mani medus podi, ko es skaitīju.

— Skaidrs, ka četrpadsmit.

— Tu esi par to pārliecināts?

— Nē,— teica Trusītis.— Vai nav vienalga?

— Es tikai gribēju zināt,— Pūks bēdīgi atbildēja.— Lai es varētu sev atgādināt: nu ir atlikuši četrpadsmit podiņi. Vai piecpadsmit, ja būtu piecpadsmit. Tā tomēr ir drošāk.

— Pieņemsim, ka tagad tev ir sešpadsmit,— sacīja Trusītis.— Es nācu pajautāt, vai tu neesi kaut kur manījis Sīku?

— Nedomāju vis,— atteica Pūks. Tad, brīdi padomājis, viņš apvaicājās:— Kas ir Sīks?

— Viens no maniem radiem un draugiem,— Trusītis bezrūpīgi sacīja.

It kā Pūks no tā tiktu gudrāks! Trusītim bija tik daudz radu un draugu, tie bija tik dažādi pēc sugām un lielumiem, ka Pūks nezinātu, vai meklēt Sīku ozola galotnē vai purenes ziedlapiņā.

— Šodien es nevienu neesmu redzējis,— teica Pūks.— Pat ne tik īsu mirkli, lai uzsauktu «sveiks, Sīk!». Vai tev no viņa ko vajadzēja?

— Neko man nevajadzēja,— teica Trusītis,— tomēr labāk, ja zini, kur tavš draugs un rads atrodas, vai nu tev no viņa ko vajag, vai nevajag.

— Skaidrs,— sacīja Pūks.— Viņš ir pazudis?

— Laikam gan, jo neviens viņu jau ilgu laiku nav redzējis. Sā vai tā,— Trusītis ļoti svarīgi paziņoja,— es apsolišu Kristoferam Robiņam, ka Organizēšu Meklēšanu. Ejam!

Pūks sirsnīgi atvadījās no saviem četrpadsmit medus podiem, klusībā cerēdams, ka tomēr ir piecpadsmit, un viņi ar Trusīti izgāja Mežā.

— Tā,— teica Trusītis.— Sī ir Meklēšana, un es to esmu Orgāni zējis.

— Ko tu viņai esi izdarījis?

— Organizējis. Tas ir tas, ko vajag darīt ar Meklēšanu, lai visi nemeklē vienā vietā. Tāpēc es gribu, lai tu, Pūk, meklē Sīku vispirms pie Sešām Priedēm, tad meklēdams virzies uz Pūces Māju un tur uzmeklē mani. Saproti?

— Nē,— sacīja Pūks.— Ko lai. . .

— Nu tad apmēram pēc stundas mēs satiksimies pie Pūces Mājas!

— Vai Sivēns arī ir organdizēts?

— Visi, visi,— atsaucās Trusītis un projām bija.

Tikko Trusītis bija nozudis, Pūks atcerējās, ka viņš aizmirsis pajautāt, kas ir Sīks un vai viņš ir no tiem Trusīša draugiem un radiem, kas dīkdami sēstas uz deguna, vai arī no tiem, kam gadās netīšām uzmt virsū — un tad ir Jau Par Veļu? Tāpēc Pūks nolēma, ka vispirms viņš labāk uzmeklēs Sivēnu un apvaicāsies, ko viņi īsti meklē, un tikai tad sāks Meklēšanu.

— Nav nozīmes meklēt Sivēnu pie Sešām Priedēm,— Pūks nosprieda,— jo viņš ir organdizēts kādā īpašā Sivēna Vietā. Tāpēc īpašo Sivēna Vietu vajag atrast vispirms. Nez kur tā varētu būt?

Domās Pūks sastādīja tādu plānu:

PAZUDUŠO MEKLESANAS KARTĪBA

1. Īpašā Vietā. (Lai atrastu Sivēnu.)
2. Sivēns. (Lai uzzinātu, kas ir Sīks.)

3. Sīks. (Lai atrastu Sīku.)
4. Trusītis. (Lai pateiktu viņam, ka esmu atradis Sīku.)
5. Atkal Sīks. (Lai pateiktu viņam, ka esmu atradis Trusīti.)

«Sāk izskatīties, ka šī būs traka diena,» Pūks domāja, čāpodams pa taku.

Jau nākošajā brīdī diena patiešām kļuva traka, jo Pūks bija tā nogrimis meklēšanā, ka nemaz neskatījās sev zem kājām, un viņš

uzkāpa uz zemes tādā vietā, kur zemes nezināmu iemeslu dēļ vispār nebija. Viņš vēl paspēja nodomāt: «Es lidoju. Kā Pūce. Nez kā lai apstājos?»— un ar skaļu bummt viņš apstājās.

— Kvīl— kaut kas iekviecās.

«Savādi,» nodomāja Pūks. «Es teicu «kvīl», kaut gan nemaz nekvīkstēju.»

— Palīgā!— iespiedzās smalka, vārga balstiņa.

«Atkal es spiedzu,» domāja Pūks. «Ir noticis Nelaiimes Gadījums. Gāžoties bedrē, mana balss kļuvusi spiedzīga un runā pati par sevi. Man laikam no šī kritiena kaut kas iekšā samaitājies. Sasodīts!»

— Palīgā! Palīgā!

«Ko tu neteiksi! Es kliežu, kad man ne prātā nenāk kliegt. Tas laikam ir ļoti smags Nelaiimes Gadījums.»

Pūks pēkšņi nobijās, ka, gribēdams kaut ko sacīt, viņš varbūt, taisni otrādi, nevarēs. Lai to pārbaudītu, viņš skaļi teica:— Ļoti Smags Nelaiimes Gadījums ar Lāci Puku!

— Puk!— iekviecās balstiņa.

— Tas ir Sivēns!— Pūks priecīgi atsaucās.— Kur tu esi?

— Apakšā,— atbildēja Sivēns visai apakšīgā balsī.

— Kam apakšā?

— Tev!— klieca Sivēns.— Kāp nost!

— Vai dienī!— Pūks iesaucās un uzslējās kājās, cik ātri vien spēja.— Es tev uzkritu virsū, Sivēn?

— Tu uzkriti man virsū,— apstiprināja Sivēns, berzēdams sānus.

— Tas bija netīšām,— Pūks nožēlas pilnā balsī teica.

— Es jau ari netīšām biju apakšā,— Sivēns bēdīgi atbildēja.— Bet nu viss ir kārtībā — un es priecājos tevi redzēt, Pūk.

— Kas noticis?— jautāja Pūks.— Kur mēs esam?

— Man liekas, kaut kādā Bedre. Es gāju un meklēju Sīku, un pēkšņi manis vairs nebija, un, kad es atkal biju un cēlos kājās, lai paskatītos, kur es esmu, man kaut kas uzkrita virsū. Un tas biji tu.

— Tas biju es,— Pūks nopūtās.

— Jā,— teica Sivēns.— Pūk,— viņš satraukti iečukstējās, pievirzīdamies Pūkam tuvāk,— vai

tu nedomā, ka mēs esam Lamatās?

Pūks ne brīdi nebija tā domājis, tomēr pamāja ar galvu, jo pēkšņi atcerējās, kā viņi abi ar Sivēnu bija rakuši Viltīgās Pūka Lamatas Milzu Lempjiem, un tūlīt aptvēra, kas noticis. Viņi ar Sivēnu bija iekrituši Viltīgajās Milzu Lempju Lamatās Pūkiem! Tas nu bija skaidrs!

— Kas būs, ja Milzu Lempis atnāks?— drebēdams jautāja Sivēns, kad Pūks bija apstiprinājis viņa bažas.

— Var but, ka viņš tevi nemaz nepamanīs,— drošināja Pūks,— jo tu esi Ļoti Mazs Sivēntiņš.

— Bet tevi, Pūk, viņš pamanīs!

— Viņš pamanīs mani, un es pamanīšu viņu,—brīdi padomājis, sacīja Pūks.— Mēs ilgu laiku pamanīsim viens otru, un tad viņš teiks: ho-ho!

Sivēns nodrebēja, iedomādamies šo drausmīgo «ho-ho!», un ausis viņam sāka raustīties no bailēm.

— Un k-ko t-teiksi tu?

Pūks mēģināja izdomāt, ko lai viņš saka, bet, jo vairāk domāja, jo skaidrāk redzēja, ka nav iespējama nekāda prātīga atbilde uz «ho ho!», ko Milzu Lempis teiks tādā balsī, kādā Milzu Lempji mēdz to sacīt.

— Es neteikšu neko,— Pūks beidzot nolēma.— Es tikai savā nodabā dungošu, it kā es kādu gaidītu.

— Un ja nu viņš tad vēlreiz saka: «Ho-ho!»—Sivēns bažīgi ieminējās.

— Noteikti sacīs,— atbildēja Pūks.

Sivēna ausis raustījās tik neganti, ka vigam vajadzēja atspiest tās pret Lamatu sienu, lai noturētu mierā.

— Viņš sacīs to vēlreiz,— Pūks turpināja,— bet es tikai dungošu. Un tad viņš vairs Nezinās, ko iesākt. Jo, redzi, ja tu esi divas reizes tik briesmīgā balsī sacījis —«ho-ho!»-, bet otrs dungo, tad, gribēdams sacīt trešo reizi, tu pēkšņi jūti, ka tu . . . vārdu sakot, tu jūti.

— Ko?

— Ka tas nav tas,— teica Pūks.

— Kas nav tas?

Pūks zināja, ko bija gribējis teikt, bet nevarēja atrast īstos vārdus, jo galu galā viņš bija tikai Lācis ar Zāgu Skaidām Galvā.

— Vienkārši nav tas,— viņš atkārtoja.

— Tu domā, Milzu Lempis sapratis, ka tas vairs nav nekāds «ho-ho»?— Sivēns ar cerību jautāja.

Pūks pateicīgā sajūsmā paskatījās uz savu draugu un teica, ka taisni tā viņš domājis,— ja kāds dungo vien talak, tu nevari brēkt «ho-ho!» visu laiku.

— Bet viņš var pateikt kaut ko citu,— iebilda Sivēns.

— Jo sliktāk viņam pašam! Viņš sacīs: «Kas tad tas?!» Un tad es sacīšu . . . Nē, tu tikai paklausies, Sivēn, cik spoža ideja man nupat iešāvēs prātā! Es tad viņam sacīšu: «Tās ir Lamatas, ko es izraku Milzu Lempjiem, un es te sēžu un gaidu, kad Milzu Lempis iekritīs.» Un atkal dungošu tālāk savu dziesmiņu. Tad viņš vairs Nezinās, ko darīt.

— Pūk!— iekviecās Sivēns, un tagad bija viņa reize pateicīgā sajūsmā skatīties uz draugu.— Tu

esi mūs glābis!

— Vai tad jau?— Pūks šaubījās, jo nebija par to īsti drošs.

Bet Sivēns bija par to drošs. Viņš jau iztēlojās, kā Pūks runās ar

Milzu Lempī, bet tad pēkšņi viņš diezgan bēdīgi nodomāja, ka daudz jaukāk būtu, ja šī lieliskā saruna ar Milzu Lempī būtu Sivēnam, nevis Pūkam, jo, lai kā viņš Pūku mīlēja, viņš, protams, bija gudrāks par lāci, kam tikai zāģu skaidas galvā. O, tā būtu pavisam cita saruna, ja Pūka vieta būtu Sivēns! Un ar kādu labpatiku viņš pēc tam pa vakariem varētu atcerēties ievērojamo dienu, kad viņš atbildējis Milzu Lempim tik varonīgi, it kā nekāda Milzu Lempja tur nebūtu bijis. Tas likās bezgala viegli. Viņš jau iepriekš zināja, ko sacīs.

Milzu Lempis (ar ļaunu prieku). Ho-ho!

Sivēns (bezzūpīgi). Tra-la-lā, traļa lā!

Milzu Lempis (ļoti pārsteigts, jau nedrošāk). Ho-ho!

Sivēns (vēl bezzūpīgāk). Rum-tum tildi rum-tum!

Milzu Lempis (sāk «ho-ho», bet nemākulīgi pārvērš to klepū). Ho-hm-hm! Kas tad tas?!

Sivēns (izbrīnīti). Hallo?! Tās ir Lamatas, ko es izraku. Es te gaidu, kad nāks Milzu Lempis un kritis iekšā.

Milzu Lempis (ļoti vīlies). Ak tā . . . (pēc neveikla klusuma brīža) jūs esat par to pārliecināts?

Sivēns. Protams.

Milzu Lempis. Ak tā . . . (nervozī) es . . . es domāju, ka tās ir Lamatas, ko es izraku Sivēniem.

Sivēns (pārsteigtī). Nu ko jūs, ko jūsl

Milzu Lempis. Ak tā . . . (atvainodamies) es acīmredzot būšu pārskatījies.

Sivēns. Baidos, ka jā . . . (pieklājīgi) man ļoti žēl. (Turpina dungot.)

Milzu Lempis. Ne par ko . . . ne par ko . . . es domāju . . . Es tad nu labak iešu.

Sivēns (bezzūpīgi skatās uz augšu). Patiešām? Jūs steidzaties? Ja jūs gadījumā sastopat Kristoferu Robinu, vai jūs nebūtu tik laipni un nepateiktu, ka es vēlētos viņu redzet?

Milzu Lempis (priecīgs pakalpot). Protams, protams! (Steidzīgi aizskrien.)

Pūks (kuram te nevajadzētu būt, bet bez kura'tomēr kaut ka nevar iztikt). Ak, Sivēn, cik tu esi drošsirdīgs un gudrs!

Sivēns (kautrīgi). Nu, ko tu, Pūk! (Un pēc tam, kad atnāk Kristofers Robins, Pūks viņam visu izstāsta.)

Kamēr Sivēns gremdējās savos laimīgajos sapņos un Pūks atkal laužīja galvu, cik viņam bijis medus podu — četrpadsmit vai piecpadsmit, citi vēl arvien meklēja Sīku pa visu mežu. Sīka īstais vārds bija Sīks Mazs Kukainītis, bet par Sīku viņu sauca tāpēc, ka ta bija ērtāk un īsāk, ja kādam gadījās viņu uzrunāt, kas gan tikpat kā nekad nenotika, varbūt vienīgi kads nejauši pateica: «Patiešām, sīks!»

Pakavējies īsu brītiņu ar Kristoferu Robinu, Sīks bija devies mazā pastaigā apkārt irbuleņu krūmam, lai izkustinātu kājas. Viņam

vajadzēja atkal parādīties no krūma otras puses, bet viņš neparādījās, un tāpēc neviens nezināja, kur viņš ir.

— Man liekas, viņš būs aizgājis mājās,— Kristofers Robins teica Trusītim.

— Vai viņš atvadījās un pateicās par kompāniju?— jautāja Trusītis.

— Viņš tikai sacīja «sveika būšana»,— atbildēja Kristofers Robins.

— Ha!— saviebās Trusītis. Brīdi padomājis, viņš turpināja:— Vai viņš neatstāja vēstuli, kurā bija rakstīts, cik patīkami bijuši kopā pavadītie mirkļi un cik ļoti viņš nožēlo, ka vajadzējis pēkšņi aiziet?

Kristoferam Robinam likās, ka viņš tādu vēstuli nav saņēmis.

— Ha!— atkārtoja Trusītis visai daudznozīmīgā balsī.— Tas ir ļoti Nopietni. Viņš ir Pazudis. Mums vajag nekavējoši sākt Meklēšanu.

Kristofers Robins, kas domāja pavisam par ko citu, jautāja: Kur ir Pūks?— Bet Trusītis jau bija aizskrējis. Tāpēc Kristofers Robins gāja mājās un uzzīmēja Pūku agra rīta pastaigā. Uzzīmējis Pūku, viņš uzkāpa sava koka galotnē un nokāpa atkal lejā, pēc tam sāka domāt, ko pašlaik dara Pūks, un devās uz Mežu paskatīties.

Drīz viņš nonāca pie Grantsbedrem, paraudzījās lejā, un tur ar muguru pret viņu laimīgi snauda Pūks un Sivēns.

— Ho-ho!— Kristofers Robins skaļi un negaidīti uzsauca.

Sivēns no Bailēm un Pārsteiguma palēcās sešas pēdas gaisā, bet Pūks pat nepamodās.

«Tas ir Milzu Lempis!» Sivēns satrūcies nodomāja. «Sākam!» Viņš atkrekstējās un padungoja pie sevis, lai neviens vārds neaizķertos kaklā, un tad ar visjaukāko nepiespiestību iedziedājās:— Tra-la-lā, tra-la-lā,— it kā tieši to un ne citu būtu taisījis darīt. Atpakaļ viņš neskatījās, jo, ja tu sāc skatīties apkārt un ieraugi Ļoti Plēsīgu Milzu Lempī, kas glūn lejā uz tevi, tu vari aizmirst visu, ko esi gribējis teikt.

— Rum tum tidlī-rum tum,— Kristofers Robins atsaucas Pūka balsī, jo tas taču bija Pūks, kas

reiz sacerēja dziesmu:

Tra-la-lā, tra-la-lā, Tra-la-lā, tra-la-lā, Tum tum tidli-rum-tum.

Tāpēc Kristofers Robins vienmer dziedāja šo dziesmu Pūka balsi, jo tā viņam likās labāk.

«Viņš runā nepareizi,» Sivēns uztraukti domāja. «Viņam vajadzēja vēlreiz teikt: «Ho-ho!» Varbūt lai es to pasaku viņa vietā?» Un Sivēns, cik plēsīgi vien iespējams, nobrēcās:— Ho ho!

Kā tu te gadījies?— Kristofers Robins jautāja savā parastajā balsī.

«Tas ir Drausmīgi,» domāja Sivēns. «Vispirms viņš runā Pūka balsī, tad viņš runā Kristofera Robina balsī, un viņš to dara, lai es nezinātu, ko darīt.» Un, kad Sivēns vairs Galīgi Nezināja, ko darīt, viņš steidzīgi iekviecās:— Tās ir Lamatas Pūķiem, un es gaidu, ho-ho, lai viņi krīt iekšā ar labu, citādi es atkal teikšu: ho ho!

— Ko?— nesaprata Kristofers Robins.

— Tās ir lamatas ho-hoiem,— Sivēnam no bailēm aizkrita balss.— Es tās izraku un gaidu, lai ho-ho nāk nāk.

Cik ilgi Sivēns to būtu izturējis, nav zināms, bet šajā brīdī Pūks pēkšņi pamodās un nosprieda, ka bija tomēr sešpadsmit. Pūks uzrausās kājās un pagrieza galvu, lai paskatītos, kas tur tik patīkami kutina viņam muguru, it kā gribēdams viņu mierināt šajā bēdu vietā, un pēkšņi ieraudzīja bedres malā Kristoferu Robinu.

— Hallo!— viņš priecīgi iesaucās.

— Hallo, Pūk!

Sivēns paskatījās uz augšu un kaunīgi novērsās. Viņš jutās tik Dumjš un tik Izgāzies, ka jau gandrīz nolēma pamest Mežu uz visiem laikiem un kļūt par Jurnieku, kad pēkšņi kaut ko ieraudzīja.

— Pūk!—viņš iesaucās.—Tev kaut kas rāpo pa muguru.

— Man arī tā likās,— teica Pūks.

— Tas- ir Sīks!— spiedza Sivēns.

— Ak tad viņš tas ir?— brīnījās Pūks.

— Kristofer Robin, es atradu Sīku!— kļiedza Sivēns.

— Labi darīts, Sivēn!— Kristofers Robins sacīja.

No tādas uzslavas Sivēns jutās atkal laimīgs un nolēma, ka viņam nav vērts kļūt par Jurnieku. Un, kad Kristofers Robins bija palīdzējis

Pūkam ar Sivēnu izkāpt no Grantsbedres, viņi roku roka devās uz mājām.

Divas dienas vēlāk Trusītis nejauši sastapa mežā ēzelīti I ā, kas klīda, cieši skatīdamies zemē.

— Sveiks, I-ā!—viņš uzsauca.— Tu kaut ko meklē?

— Prasa kā bez prāta,— atrūca I-ā.— Es meklēju Sīku.

— Kā, vai tad es tev nebūtu pateicis?— brīnījās Trusītis.— Sīku atrada jau aizvakar.

Kādu brīdi bija dziļš klusums.

— Ha, ha,— ēzelītis rūgti iesmējās.— Kam prieki, kam asaras. Nav ko atvainoties. Kā gan citādi varēja būt?

CETURTA NODAĻA,

kurā izrādās, ka Tīgeri nekāpj Kokos

Reiz Pūks sēdēdams un domādams izdomāja, ka vajadzētu aiziet pie I-ā, jo viņš nebija ēzelīti saticis jau kopš vakardienas. Bet, brīzdams pa viršu lauku un pie sevis dziedādams, viņš pēkšņi atcerējās, ka Pūci nav saticis jau kopš aizvakardienas, tāpēc nolēma pa ceļam iegriezties Septiņjudžu Mežā un paskatīties, vai Pūce ir mājās.

Tā nu viņš gāja un dziedāja, kamēr nonāca pie straucha, kam pāri tiltiņa vietā veda akmeņu rinda. Uz trešā akmens pakāpies, Pūks sāka prātot, kā varētu klāties Kengai, Mazulītim Rū un Tīgerim, jo viņi dzīvoja Meža otrā pusē. Un viņš nodomāja: «Es ļoti ilgu laiku neesmu redzējis Mazulīti Rū. Ja es pie viņa neaiziešu šodien, tad tas laiks būs vēl ilgāks.» Tāpēc Pūks apsēdās uz akmens straucha vidū un, gudrodams, ko lai dara, nodziedāja savas dziesmas otro pantu.

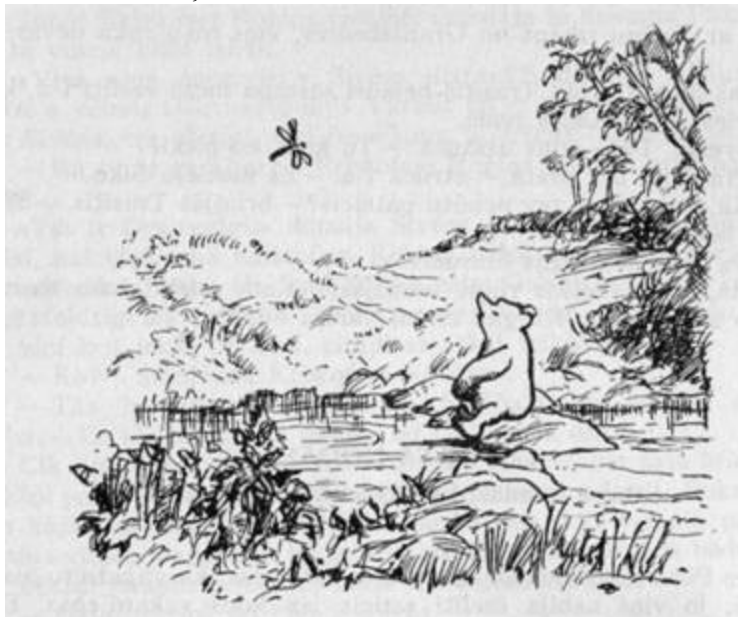
Dziesmas otrais pants skanēja šādi:

Rīts ar mazo Rū man būtu

Tīkams gan. Rīts bez Rū man būtu tīkams

Arīdzan. Visu darīšu ar prieku, Ja vien resnāks nepalieku, Bet es resnāks nepalieku, Tā šķiet man.

Saule spīdēja tik brīnum silti un akmens, uz kura viņš vel arvien sēdēja, arī bija tik patīkami silts, ka Pūks jau gandrīz nolēma, ka viņš

visu ritu varētu but vienkārši Pūks straucha vidū un nekas vairāk, kad viņš atcerējās Trusīti.

— Trusītis,— Pūks sapņaini teica.— Cik jauki būtu patērzēt ar Trusīti. Trusītis vienmēr runā ļoti prātīgas lietas. Viņš nelieto garus, grūtus vārdus kā Pūce. Viņš saka īsus, vieglus vārdus, kā, piemēram: «Ēdīsim pilsdienas?»— vai: «Uzcienājies, Pūk!» Patiešām, man liekas, ka man vajadzētu labāk aiziet pie Trusīša.

Tas lika viņam sacerēt vēl vienu pantu:

Trusīt, ak, cik tavi vārdi Jauki skan!

Divatā ar tevi runāt Patik man.

Kad tu saki: «Uzcienājies!»—

Tas ir ļoti draudzīgs mājiens.

Lāča ausij šitāds mājiens Saprotais.

Nodziedājis šo pantu, viņš piecēlās no sava akmens, nāca atpakaļ pāri straucham un devās uz

Trusīša māju.

Bet, kādu gabaliņu pagājis, Pūks atkal sāka domāt.

— Jā, bet ja nu Trusīša nav mājās? Vai atkal — ja nu es iesprūstu viņa durvīs tāpat kā pagājušo reizi, kad viņa durvis nebija pietiekami platas? Es gan neesmu kļuvis resnāks, to es noteikti zinu, bet ja nu viņa durvis kļuvušas tievākas? Vai tāpēc nebūtu labāk, ja es . . .

Savā nodabā visu to runādams, Pūks, pats īsti nemanīdams, kā un kad, bija nogriezies no iesāktā ceļa un gluži negaidot ieraudzīja, ka atkal nonācis pats pie savām durvīm.

Un pulkstenis bija vienpadsmit.

Tas bija īstais Laiks, lai kaut ko mazdrusciņ . . .

Bet pusstundu vēlāk viņš darīja to, ko no paša sākuma bija gribējis darīt,— viņš lāčoja uz Sivēna māju. Un, tā kā pa ceļam viņš slaucīja muti ar ķepu, tad caur viņa kažoka pūkām lauzās diezgan pūkainas skaņas. Tas izklausījās apmēram šādi:

Tas ir laimīgs rīts, ja Sivēns

Ir ar mani kopā. Tas nav laimīgs rīts, ja Sivēns

Nav ar mani kopā. Nebēdāju es nenieku, Ja es Pūci nesatieku

(Vai es citus nesatieku). Šodien man ir tāda diena, Kad es neiešu ne pie viena,

Pat pie Kristofera Robina.

Uz papīra uzrakstīta, šī dziesma nelielas sevišķi izdevusies, bet, skanot caur brūni pūkainu ķepu ļoti saulainā rītā — un pēc vienpadsmitiem! — tā Pūkam izklausījās pēc vislabākās dziesmas, ko viņš jebkad dziedājis. Un viņš gāja un dziedāja.

Sivēns raka mazu bedrīti savas majas priekšā.

— Sveiks, Sivēn! — teica Pūks.

— Sveiks, Pūk! — atsaucās Sivēns, salekdamies no pārsteiguma. — Es zināju, ka tas esi tu.

— Es arī, — teica Pūks. — Ko tu dari?

— Es stādu zīli, Pūk, lai no tas izaug ozols un lai man ir daudz zīļu tepat pie mājas un nevajag staigāt un meklēt tās jūdzēm un jūdzēm tālu. Saproti, Pūk?

— Bet ja nu ozols neizaugs? — jautāja Pūks.

— Izaugs gan, jo Kristofers Robins teica, ka izaugšot, un tāpēc es stādu.

— Kā tu domā, — teica Pūks, — ja es iestādītu medus šūnas pie savas mājas, vai no tām izaugtu bišu strops?

Sivēns nebija par to gluži pārliecināts.

— Vai varbūt atlauzt no šūnām tikai gabaliņu, — Pūks prātoja,

— lai velti nešķērdētu labu mantu? Bet tad var gadīties, ka izaug tikai gabals stropa, un tas var izrādīties nēists gabals, kur bites duc, bet nemedojas. Sasodīts!

Sivēns piekrita, ka tas tiešām būtu sasodīti.

— Bez tam, Pūk, stādīt nemaz nav tik vienkārši, it īpaši, ja tu nezini, kā to dara, — viņš teica. Tad Sivēns ielika zīli bedrītē, uzbēra virsū zemi un sāka lēkāt pa stādījuma vietu.

— Es zinu, kā to dara, — teica Pūks, — jo Kristofers Robins iedeva man trešu sēklas, un es tās iestādīju. Tagad man visa durvju priekša bus notresota ar tresēm.

— Man likās, ka tās puķes sauca par kresēm, — Sivēns nedroši iebilda, lēkādams pa iestādīto zīli.

— Nē,— sacīja Pūks.— Manējās nav kreses. Manējās sauc par tresēm.

Kad Sivēns bija beidzis lēkāt, viņš apslaucīja kājeles gar vēderu un teica:— Ko mēs tagad darīsim?— Pūks sacīja:— Aiziesim pie Ķengas, Tīģera un Mazulīša Rū.— Sivēns diezgan negribīgi piekrita:— Jā, jā . . . aiziesim . . .— Viņš vēl arvien mazliet baidījās no Tīģera, kas bija tik Briesmīgi Lecīgs Zvērs, jo vienmēr, kad Tīģeris izlēca ar savu «Sveiks, Sivēn!», Sivēnam uzreiz bija smilšu pilnas ausis. Un viņam nekļuva daudz vieglāk arī tad, kad, pacēlusi Sivēnu no zemes, Kenga jau bija iesaukusies:— Tīģeri, bērniņ, mierīgāk! — Un tā nu viņi devās uz Ķengas maju.

Taisni torit Kengai bija ļoti Saimniecisks garastāvoklis un viņa Gribēja Saskaitīt Visu, kas viņas saimniecībā atrodams,— kā, piemēram, Mazulīša Rū jaciņas, pāri palikušos ziepju gabalus un divas tīrās vietas Tīģera lācītī. Tāpēc viņa iedeva Mazulītim Rū sainīti ar salātu maizītēm, Tīģerim sainīti ar iesala ekstrakta maizītēm un palaida viņus Mežā uz visu rītu, lai viņi tur rotaļājas pēc sirds patikas un nedara nekādas blēņas. Un projām viņi bija.

Pa ceļam Tīģeris stāstīja Mazulītim Ru visu, ko vien Rū gribēja zināt par Tīģeriem.

— Vai viņi prot lidot?— jautāja Rū.

— Jā,— atbildēja Tīģeris,— Tīģeri ir ļoti labi lidotāji. Simtparcen tīgi labi lidotāji.

— O-o!— brīnījās Rū.— Viņi var lidot tikpat labi kā Pūce?

— Jā,— sacīja Tīģeris,— bet viņi negrib.

— Kāpēc viņi negrib?

— Tāpat vien. Viņiem nepatīk lidot pa gaisu.

Rū nespēja to saprast, jo viņam likās, ka lidotmācēšana ir brīnišķīga lieta, bet Tīģeris atbildēja, ka grūti to ieskaidrot tādām, kas pats nav Tīģeris.

— Varbūt,— teica Ru.— Bet vai viņi var lēkt kā ķenguri?

— Jā,— sacīja Tīģeris,— kad viņi grib.

— Man ļoti patīk lēkt,— teica Rū.— Pamēģināsim, kurš var tālāk aizlēkt: tu vai es!

— Noteikti es,— teica Tīģeris.— Bet mums tagad nav laika, citādi mēs būsim par vēlu.

— Kur par vēlu?

— Tur, kur mēs gribam nokļūt laikā,— atbildēja Tīģeris, pielik dams soli.

Pēc īsa brīža viņi bija nonākuši pie Sešām Priedēm.

— Es protu peldēt,— palielījās Rū.— Es vienreiz iekritu upē un peldēju. Vai Tīģeri prot peldēt?

— Zināms, ka prot. Tīģeri prot visu.

— Un viņi var uzkāpt kokā vel labāk nekā Pūks?—jautāja Rū, apstādamies zem vislielākās Priedes un skatīdamies augšā.

— Kokos kāpšana ir Tīģeru mīļākais darbs, teica Tīģeris.— Un to viņi dara daudz labāk nekā Pūks.

— Viņi varētu uzkāpt tādā priedē?

— Tikai tādās priedēs viņi parasti kāpj,— sacīja Tīģeris.— Augšā un lejā, no rīta līdz vakaram.

— O, Tīģeri, vai tas var būt?!

— Es tev tūlīt parādīšu,— Tīģeris drošsirdīgi paziņoja.— Sēsties man mugurā un skaties! — Jo no visām lietām, kuras, pēc viņa

vārdiem, prata darīt Tīģeri, vienīgā, par ko viņš pēkšņi jutās kaut cik pārliecināts, bija kokos kāpšana.

— O, Tīģeri, o-o, Tīģeri, o-o-o, Tīģeri!— sajūsmā spiedza Rū.

Rū uzsēdās Tīģerim mugurā, un viņi kapa.

Pēc pirmām desmit pēdām Tīģeris laimīgi nomurmināja:

— Tā lieta iet!

Pēc nākamajām desmit viņš sacīja:

— Es vienmēr esmu teicis, ka Tīģeri prot kāpt kokos!

Vēl pēc desmit pēdām viņš piebilda:

— Protams, viegli tas nav.

Pēc tālākajām desmit pēdām viņš nopūtās:

— Un tad vēl, bez šaubām, būs jākāpj lejā. Atmuguriski.

Un tad viņš teica:

— Tas būs jau grūtāk . . .

— Izņemot krišanu . . .

— Kad tas būtu pavisam . . .

VIEGLI.

Pie vārda «viegli» zars, uz kura Tīģeris stāvēja, pēkšņi nolūza, un viņš, juzdams, ka krīt, tik tikko paspēja saķert augšējo zaru. Vispirms viņš dabūja pāri šim zaram zodu . . . tad vienu pakalķāju . . . pēc brīža otru . . . līdz beidzot viņš elsdams un pūzdams sēdēja uz zara un gribēja, kaut labāk būtu izvēlēties peldēšanu.

Rū nokāpa no viņa muguras un apsēdās blakus uz zara.

— O, Tīģeri,— viņš uztraukti jautāja,— vai mēs jau esam pašā galotnē?

— Nē,— teica Tīģeris.

— Mēs kāpsim galotnē?

— Nē,— teica Tīģeris.

— Ā,— noskuma Rū. Bet tad viņam atausa jauna cerība:— Tas tik bija vareni, kad tu nupat izlikies, it kā mēs gāztos no koka lejā, bet nemaz nenogāzāties. Mēs atkal darīsim tāpat?

— Nē,— teica Tīģeris.

Rū brīdi klusēja, tad ierunājās:— Vai neapēdisim mūsu maizītes?— Un Tīģeris teica:— Jā, kur tās ir?— Un Rū teica:— Lejā, zem koka.— Un Tīģeris teica:— Nedomāju vis, ka mums jau tagad vajadzētu ēst.— Un tā viņi sēdēja neēduši.

Pa to laiku Pūks un Sivēns nāca uz Sešām Priedēm. Pūks dziedošā balsī kaut ko stāstīja Sivēnam, un viņa stāsts izklausījās pēc «nebēdāju es nenieku, ja vien resnāks nepalieku, bet es resnāks nepalieku, tā šķiet man» . . . Bet Sivēns pie sevis prātoja, pēc cik dienām uzdīgs viņa zīle.

— Paskaties, Pūk,— Sivēns pēkšņi iesaucās.— Tur Priede viens sēž!

Tiešām sež,— teica Pūks, domīgi skatīdamies augšā.— Priedē ir kads Zvērs. Sivēns pieķērās Pūka ķepai, lai Pūkam butu drošāk, ja viņš gadījumā nobītos. Vai tas ir kads Plēsīgais Zvērs?— Sivēns jautāja, skatīdamies uz otru pusi. Pūks pamaja.

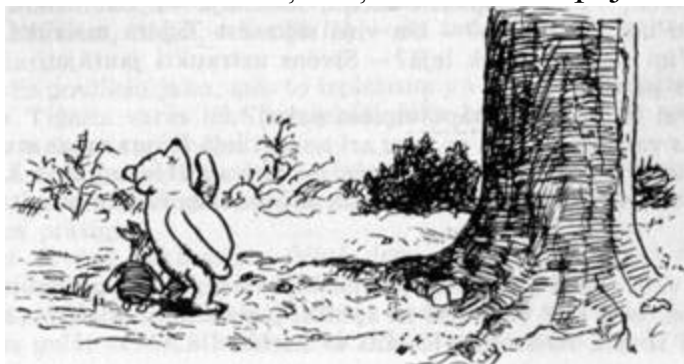
— Tas ir Jagulars,— viņš teica.

Ko Jagulāri dara?—jautāja Sivēns, cerēdams, ka viņi to nedarīs.

— Viņi noslēpjas koku zaros un uzklup tiem, kas apakša, paskaidroja Pūks. — Kristofers Robins man stāstīja.

— Varbūt neiesim viņam apakša, Pūk? Uzklupdams viņš var sasisties.

Viņi nekad nesasitas, — teica Pūks. — Viņi ir ļoti labi uzklupēji.

Sivēns juta, ka nokļūt zem koka, kurā sēž Ļoti Labi Uzklupēji, būtu liela Aplamība, un viņš jau taisījās skriet uz maju, kur bija kaut ko aizmirsis, kad Jagulārs viņus uzrunāja.— Palīgā! Palīgā!— viņš vaimanāja.

— Jagulāri tā vienmēr dara,— teica Pūks, ļoti ieinteresēts.— Viņi kliež: «Palīgā! Palīgā!»— un, kad tu paskaties uz augšu, viņi tev uzklup.

— Es skatos uz leju!— Sivēns iebrēcās, lai Jagulārs aiz pārskatīšanās neizdarītu to, ko nevajag. Jagulāram blakus bija vēl kāds, un šis vēl kāds, viņu balsis padzirdējis, izmisīgi iespaidzās:

— Pūk un Sivēn! Pūk un Sivēn!

Sivēns pēkšņi juta, ka diena ir daudz jaukāka, nekā viņam bija pirmīt licies. Tik silta un saulaina

...

— Pūk!—viņš iesaucās.— Man liekas, tas ir Tīģeris un Mazulītis Rū!

— Patiešām,— teica Pūks.— Un es biju iedomājies, ka tas ir Jagulārs un vēl viens Jagulārs.

— Hallo, Rū!— kliezda Sivēns.— Ko jūs tur darāt?

— Mēs netiekam lejā! Mēs netiekam lejā!— gaviļēja Rū.— Vai tas nav jocīgi? Pūk, vai tas nav jocīgi, ka mēs ar Tīģeri dzīvojam uz zara kā Pūce un ka mums te būs jāpaliek uz visiem laikiem? Es redzu Sivēna māju. Sivēn, es no šejienes varu saredzēt tavu māju! Vai mēs neesam augstu? Pūces māja ir tikpat augstu vai zemāk?

— Kā tu tiki augšā, Rū?— jautāja Sivēns.

— Tīģera mugurā! Un Tīģeri var kāpt tikai augšup. Lejup viņi nevar, jo tad aste maisās pa

kājām, un Tīģeris 110 sākuma bija to aizmirsis, viņš tikai tagad atcerējās. Un tāpēc mums te jāpaliek uz mūžīgiem laikiem, ja tikai mēs neuzkāpjam vēl augstāk. Ko tu teici, Tīģeri? Nē, Tīģeris domā — ja mēs uzkāpsim vēl augstāk, mēs vairs neredzēsīm Sivēna māju tik labi kā tagad, tāpēc mēs paliksim tepat.

— Sivēn,— Pūks nopietni sacīja, kad bija to visu noklausījies, — ko nu lai mēs darām?— Un viņš sāka ēst Tīģera maizītes.

— Viņi tiešām netiek lejā?— Sivēns uztraukti jautāja.

Pūks pamāja.

— Vai tu nevari uzkāpt viņiem pakal?

— Es varu, Sivēn, un es varu arī nonest lejā Rū uz savas muguras, bet es nevaru nonest Tīģeri. Tāpēc mums vajadzēs izdomāt kaut ko citu.— Un, domās nogrimis, Pūks ķērās pie Mazulīša Rū maizītēm.

Vai viņš vispār ko domāja, pirms bija ticis galā ar pēdējo maizīti, es nezinu, bet, kad viņš bija to apēdis, papardēs nobrīkšķēja soļi un klajumā iznāca Kristofers Robins ar ēzelīti I-ā.

— Es nebrīnītos, ja rīt būtu briesmīga krusa,— runāja I-ā.— Vētras un puteņi. Nevajag pajauties uz to, ka šodien jauks laiks. Tam nav noz . . . nu, kas tas bija par vārdu? Īsi sakot, nav. Brītiņš jauka laika — un nekas vairāk.

— Te ir Pūks!— iesaucās Kristofers Robins, kam bija gluži vien alga, ko laiks darīs rīt, ja šodien, kad viņš staiga pa Mežu, tas ir saulains.— Sveiks, Pūk!

— Tas ir Kristofers Robins!— teica Sivēns.— Viņš zinās, ko darīt!

Pūks ar Sivēnu metās viņam pretim.

— O, Kristofer Robin!— iesaucās Pūks.

— Un I-ā,— atgādināja I-ā.

— Tīģeris ar Mazulīti Rū ir augšā Sešās Priedēs un lejā netiek, un . . .

— Un es nupat ka teicu,— Sivēns iejaucās,— ja nu vienīgi Kristo fers Robins . . .

— Un I-ā . . .

— Ja viņš te butu, mēs izdomātu, ko darīt.

Kristofers Robins paskatījās augšā uz Tīģeri un Ru un mēģināja kaut ko izdomāt.

— Man ienāca prātā,— Sivēns nopietni teica,— ka I-ā varētu nostāties zem koka, tad Pūks uzkāptu viņam mugurā, es atkal uzkāptu Pūkam mugurā . . .

— Un, ja viena ēzeja mugura tad pārlūztu, kas tie būtu par smiekliem. Ha, ha! Klusa un pieklājīga izprieca,— sacīja I-ā,— bet labuma no tās nebūs nekāda.

— Neņem jaunā,— Sivēns piejāvīgi sacīja,— es tikai gribēju . . .

— Vai tev tiešām pārlūztu mugura, I-ā?— Pūks ļoti pārsteigts jautāja.

Tev gan patiktu to noskaidrot, Pūk. Gan jau vēlāk redzēs — būs pārlūzusi vai nebūs?

Pūks žēli teica:— O!— Un viņš atkal sāka domāt.

— Man ir ideja!— Kristofers Robins pēkšņi iesaucās.

— Klausies, Sivēn,— sacīja I ā,— un tad tu zināsi, ko mēs taisāties darīt.

— Es novilkšu jaku, mēs to izpletīsim un turēsim aiz stūriem. Tad Rū un Tīģeris varēs lēkt tur iekšā, ja kā būs mīksta un vajīga, un viņiem nekas jauns nenotiks.

— Lai Tīģeris būtu lejā,— teica I-ā,— un lai nevienam nekas jauns nenotiktu. Iegaumē šis divas lietas, Sivēn, un tu vienmēr rīkosies prātīgi.

Bet Sivēns neklausījās. Viņš dega nepacietībā atkal ieraudzīt Kristofera Robina zilos bikšturus. Reiz, kad Sivēns vēl bija pavisam maziņš, viņš bija tos redzējis un tā apžilbis 110 sajūsmas, ka todien aizgāja gulēt veselu stundu agrāk neka parasti. Līdz šim brīdim viņš

tos atcerējās un nevarēja izdomāt, vai tie patiešām ir tik zili un tik bikšturīgi, ka viņam toreiz bija licies. Un, kad Kristofers Robins novilka jaku un bikšturi bija savā vietā, Sivēnu atkal pārņēma siltas draudzības jūtas pret I-ā un, turēdams blakus esošo jakas stūri, viņš laimīgi uzsmaidīja ēzelītim. I-ā iečukstēja viņam ausī:— Es negalvoju, ka te nenotiks kāds Nelaiimes Gadījums, piemiņi manus vārdus. Ar Nelaiimes Gadījumiem tā ir. Tie nekad nenotiek ātrāk, pirms nav notikuši.

Kad Rū saprata, ko tur lejā dara, viņš sāka kliegt aiz briesmīgas sajūsmas: — Tīģeri! Tīģeri! Mēs lēksim! Skaties, kā es lēkšu, Tīģeri!

Tas būs kā lidojums! Vai Tīģeri tā var?— Iespiegdamies:— Es naku, Kristofer Robin!— viņš ielēca taisni pastieptās jakas vidū. Un viņš bija lidojis tik ātri, ka no atsitiena uzlēca gaisā gandrīz tikpat augstu kā pirms tam, un, laiku pa laikam iegavilēdamies «o o!», viņš ilgi lidoja augšā un lejā, līdz beidzot ar kliegzienu: «O, vareni!»— apstā jās. Un tad viņi nocēla Mazulīti Rū zemē.

— Nāc, Tīģeri!—viņš sauca.— Tas ir viegli.

Bet Tīģeris, cieši iekēries zarā, pie sevis nodomāja.«Tas var gan būt labi tādiem Lēcējzvēriem kā Ķenguriem, bet nepavisam neder tādiem Peldētājzvēriem kā Tīģeriem.» Viņš iedomājās, kā būtu peldējis uz muguras pa upi lejā, no vienas salas uz otru salu. Tā patiešām būtu īstā dzīve Tīģerim!

— Lec lejā!— sacīja Kristofers Robins.— Nekas tev nenotiks.

— Pagaidi mazliet,— Tīģeris nervozi atsaucās.— Man mizas gabaliņš iebiris aci.— Un viņš lēni rāpās pa zaru uz priekšu.

— Lec taču, tas ir viegli!— spiedza Rū. Un pēkšņi Tīģeris uzzināja, cik viegli tas ir.

— Au!—viņš iebrēcās, kad koks nolidoja viņam garām.

— Uzmanību!— Kristofers Robins un viņa draugi reizē iesaucās.

Kaut kas nodimdēja, kaut kas plīsa, un visi sagāzās ņudzošā kaudzē.

Kristofers Robins, Pūks un Sivēns uzslējās kājās pirmie, tad viņi piecēla Tīģeri. Pašā apakšā izrādījās I ā.

— I ā, nabadziņ!— iekliedzās Kristofers Robins.— Tu ļoti sasi ties?— Viņš bažīgi aptaustīja

ēzelīti, noslaucīja viņam putekļus un palīdzēja nostāties uz kājām.

I-ā ilgu laiku neteica ne vārda. Tad viņš jautāja:

— Tīģeris ir lejā?

Tīģeris bija lejā un tikpat lecīgs kā vienmēr.

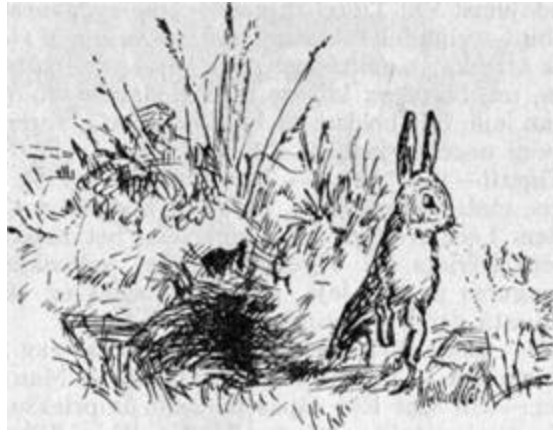
— Jā,— atbildēja Kristofers Robins.— Viņš ir te.

— Pasaki viņam lielu paldies no manis,— norūca I ā.

PIEKTĀ NODAĻA,

kurā Trusītim ir Darbīga Diena un mēs uzzinām, ko Kristofers Robins dara no rītiem

Izskatījās, ka šī būs viena no Trusīša darbīgajām dienām. Jau no rīta pamodies viņš jutās ārkārtīgi atbildīgs, it kā viss atkarātos no viņa. Tā bija tieši tāda diena, kad vajadzēja Kaut ko Organ-di zēt vai izsūtīt Vēstules ar Parakstu «Trusītis», vai apskraidīt Visus Citus

un Izdibināt, ko Visi Citi Par To Domā. Tas bija īstais rīts, lai steigtos pie Pūka un izmestu:— Ļoti labi, es pateikšu Sivēnam!— Un tad ietu pie Sivēna un sacītu:— Tā domā Pūks, bet varbūt vajadzētu vēl pavaicāt Pūci.— Bija pienākusi Komandēšanas Diena, kad visi sacīs:— Jā, Trusīt!— un:— Nē, Trusīti— un gaidīs, ko viņš liks darīt.

Trusītis iznāca no savas mājas un ošņāja silto pavasara gaisu, prātodams, ar ko sākt. Vistuvāk bija Ķengas maja, un Ķengas mājā dzīvoja Ru, kurš prata sacīt «Jā, Trusīti» un «Ne, Trusīt!» tik labi kā neviens cits visā Mežā; bet tagad tur mitinājās vēl kāds zvērs, svešais un Lecīgais Tīģeris, viens no tiem Nepatīkamajiem Tīģeriem, kas tev grozās pa priekšu, kad tu rādi, kur viņam vajadzētu iet, un ir pazudis, kad tu beidzot ierodies nosacītajā vietā un lepni saki: «Te un mēs esam!»

— Nē, tikai ne pie Ķengas,— Trusītis domīgi noteica, virpinā dams ūsas siltajā saulē; un, lai būtu pavisam drošs, ka viņš uz turieni neies, Trusītis pagriezās pa kreisi un aizcilpoja pretējā virzienā uz Kristofera Robina mājas pusi.

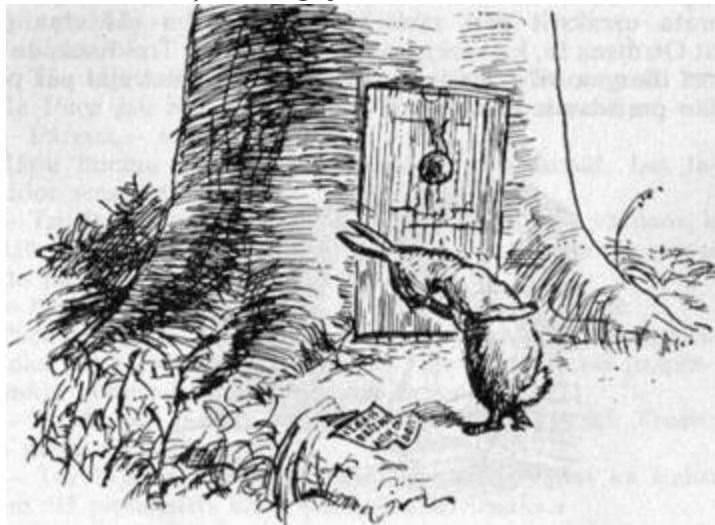
«Galu galā,» Trusītis pie sevis nosprieda, «Kristofers Robins var paļauties tikai uz Mani. Viņš, protams, mīl Pūku, Sivēnu un I-ā, es arī mīlu, bet nevienam no viņiem nav Smadzeņu galvā. Ne kripatiņas prāta. U11 viņš ciena Pūci, jo kā lai neciena personu, kas prot uzrakstīt «OTRDIENA», vai nu viņa to raksta pareizi, vai nepareizi, bet pareizrakstība vēl nav viss. Ir tādas dienas, kad Otrdienas uzrakstīšana pilnīgi nekrīt svarā. Un Kenga pārāk noņemmas ar Rū, un Rū ir pārāk maziņš, un Tīģeris pārāk lecīgs, lai no viņa būtu kāds labums, un patiešām, ja padomā, Kristoferam Robinam nav neviena cita, izņemot Mani. Jāiet un jāpaskatās, vai viņam nav kas darāms, un tad es to izdarīšu. Šodien ir īsti izdarīga diena.»

Trusītis laimīgi cilpoja uz priekšu, drīz viņš bija pie strautiņa un pāri strautiņam, tad nonāca vietā, kur dzīvoja viņa radi un draugi. Likās, ka šorīt viņu tur bija krietni vairāk nekā parasti. Trusītis pamāja ar galvu vienam vai diviem ežiem, jo viņam nebija laika paspiest roku, un cienīgi pateica:— Labrīt, labrīti— Dažiem citiem sirsnīgi uzsauca:— A, tas esi tu!— Vismaziņākajiem pavicināja ar ķepu pāri plecam un projām bija. Trusīša noslēpumainā steiga tik ļoti satrauca radus un draugus, ka viņi nezināja, ko domāt. Daži no vaboļu ģimenes, Cipu Cabuli ieskaitot, tūlīt metās uz Septiņjūdžu Mežu, kur sāka kāpt kokos, cerēdami, ka paspēs uzrāpties galotnē, pirms tas notiks, lai kas tas arī nebūtu, un viņi no augšas visu labi redzēs.

Trusītis cilpoja pa Septiņjūdžu Meža malu, ar katru brīdi juzdamies svarīgāks un izdarīgāks, un

drīz vien nonāca pie koka, kura dobumā dzīvoja Kristofers Robins. Viņš piekļāvēja pie durvīm, reizi vai divas pasauca, tad pagājās gabaliņu atpakaļ, pacēla ķepu pār pieri, lai saule nespīdētu acīs, un, koka galotnē skatīdamies, pauji- nāja. Pēc tam viņš vairakas reizes griezās apkārt un kļiedza uz visam pusēm:— Hallo!— un:— Auū!— un:— Tas esmu es, Trusītis!— bet neviens neatsaucās. Tad viņš apklusā un klausījās, koki un krūmi apklusā un klausījās, bet Mežs sildījās pavasara saulē rāmi, cienīgi un mēmi, līdz kamēr augstu, augstu gaisā pār koku galotnēm iedziedājās kāds cīrulis.

— Sasodīts,— teica Trusītis.— Viņš ir izgājis.

Trusītis vēlreiz piegāja pie zaļajām durvīm, lai galīgi par to pārliecinātos, un jau pagriezās, lai aizietu, juzdams, ka šis rīts ir neglābjami samaitāts, kad viņš ieraudzīja zemē papīra gabaliņu.

— Hā!— teica Trusītis, juzdamies atkal laimīgs.— Jauna zīmīte!

Zīmītē bija rakstīts:

IZGAIS DRIZNAKS. AIZŅEMC DRIZNAKS.

K. R.

— Hā!— Trusītis atkārtāja.— Tas jāpasaka citiem arī!— Un viņš ļoti norūpējies aizskrēja.

Vistuvāk dzīvoja Pūce, tāpēc Trusītis devās uz Pūces māju Septiņjūdžu Mežā. Nonācis pie Pūces durvīm, viņš kļāvēja un zvanīja, zvanīja un kļāvēja, līdz beidzot Pūce izbāza galvu un ieķērcās:— Ej projām, man nav laika, es domāju! A, tas esi tu?— Bet Pūce jau vienmēr tā sagaidīja savus ciemiņus.

— Pūce,— bez liekiem vārdiem iesāka Trusītis,— smadzenes galvā ir tikai mums diviem. Pārējiem ir zāģu skaidas. Ja Mežā atgadās kaut kas tāds, ko vajag apdomāt, un, kad es saku apdomāt, tad tas patiešām nozīmē apdomāt, un to varam tikai mēs divi.

— Jā,— miegaini nomurmināja Pūce.— Es to darīju.

— Izlasi šo te.

Pūce paņēma Kristofera Robina zīmīti un nedroši paskatījās uz to. Viņa prata uzrakstīt pati savu vārdu Pūce, un vēl viņa prata uzrakstīt Otrdiena tā, ka varēja saprast, ka tā nav Trešdiena, un viņa varēja arī diezgan brīvi lasīt, ja neviens neskatījās viņai pār plecu, visu laiku prasīdams: «Nu?»— un viņa varēja . . .

— Nu?— prasīja Trusītis.

— Jā,— Pūce pamāja visai Gudri un Dziļdomīgi.— Es redzu, ko tu ar to gribi teikt. Neapšaubāmi.

— Nu, un?

— Pareizi,— sacīja Pūce.— Precīzi.— Brīdi padomājusi, viņa piebilda:— Ja tu nebūtu atnācis pie manis, man vajadzētu iet pie tevis.

— Kāpēc?— jautāja Trusītis.

— Sī paša iemesla dēļ,— atbildēja Pūce, neskaidri cerēdama uz kaut kādu glābiņu.

— Vakar no rīta,— nozīmīgi teica Trusītis,— es gāju pie Kristofera Robina. Viņa nebija mājās. Pie durvīm bija piesprausta zīmīte.

— Sī pati?

— Nē, cita. Bet saturs bija tas pats. Ļoti savādi.

— Jā, savādi,— sacīja Pūce, atkal ieskatīdamās zīmītē, un uz brīdi viņai radās dīvaina sajūta, ka Kristofers Robins ir kaut ko saplēsis driskās.— Ko tu darīji tālāk?

— Neko.

— Tas bija labākais, ko tu varēji darīt,— Pūce gudri teica.

Kā Pūce jau bija paredzējusi, Trusītis atkal prasīja:— Nu?

— Pareizi,— sacīja Pūce.

Kadu laiciņu Pūce vispār nespēja neko domāt, bet tad gluži negaidot viņai atausa ideja.

— Trusīt,— viņa teica,— pasaki man vārdu pa vārdam, kas bija rakstīts pirmajā zīmītē. Tas ir ļoti svarīgi. No tā atkarīgs viss pārējais. Vārdu pa vārdam, kas bija pirmajā zīmītē.

— Bet tur viss bija vārdu pa vārdam tāpat kā te.

Pūce paskatījās uz viņu un iedomājās, vai labāk nenogrūst Trusīti no koka zemē, bet, juzdama, ka to viņa vienmēr vēl spēs izdarīt, mēģināja vēlreiz izdibināt, par ko ir runa.

— Vārdu pa vārdam, lūdzu,— viņa sacīja, it kā Trusītis viņai neko nebūtu atbildējis.

— Tur bija rakstīts: «Izgaiss. Driznaks.» Tāpat ka šodien, tikai šodien vel pierakstīts klāt: «Aizņemc. Driznaks.»

Pūce atviegloti nopūtās.

— Ahā,— viņa teica.— Nu man ta lieta ir skaidra.

— Jā, bet kur ir Kristofers Robins?— sacīja Trusītis.— Tas ir galvenais.

Pūce atkal palūkojās zīmītē. Personai ar viņas izglītību to izlasīt bija nieka lieta. «Izgaiss. Driznaks. Aizņemc. Driznaks.» Kas gan cits lai zīmītē butu!

— Man ir pilnīgi skaidrs, kas noticis, mīļo Trusīt,— Pūce sacīja. — Kristofers Robins ir izgājis ar Driznaku. Viņi abi ar Driznaku ir aizņemti. Vai tu šajās dienās esi saticis Mežā Driznaku?

— Es nezinu,— atbildēja Trusītis.— Tamdēļ jau es pie tevis atnācu. Pēc kā viņš izskatās?

— Plankumainais vai Zālesēdājs Driznaks,— Pūce teica,— ir gandrīz kā. . .

— Galu galā,— viņa turpināja,— Driznaks izskatās pēc. . .

— Protams,— viņa piebilda,— tas atkarājas no. . .

— Vārdu sakot,— Pūce vaļsirdīgi atzinās,— es pati nezinu, pēc kā viņš izskatās.

Paldies,— pateicās Trusītis. Un viņš aizskrēja meklēt Pūku.

Viņš nebija tālu aizgājis, kad sadzirdēja jocīgu klaigāšanu. Trusītis apstājās, ieklausījās un pazina Pūka balsi.

PŪKA KLAIGĀŠANA

Taurenīši lidinājās.

Ziema, ziema, ej nu mājas!

Velk jau gaiļbiksītes kājās Maūriņš zaļš.

Visām puķēm ziedēt sokas,

Mežiem darba pilnas rokas.

Baložiem uz katra koka Ķīviņš skaļš.

Bites ari ceļas gaisā

Un uz mēdoša nu taisās.

Jaunu podu krājums aizsakts — Spej tik ēst!

Tāpēc visas govīs duko,

Dūjas mauj un vistas kūko,

Tāpēc Pūks tik saldi pūko Piesaulē.

Visur pavasari mana, Visur skaļa dziedāšana. Sila pulkstenīši zvana

Tā, ka trīc!

Dzeguze gan neprot dukot, Tikai kuk — un tikai — ūkot, Toties Puks var glīti pūkot

Putniem līdz.

— Sveiks, Pūk,— teica Trusītis.

— Sveiks, Trusīt,— Pūks sapņaini atsaucās.

— Tu pats izdomāji šo dziesmu?

— Jā, es,— atbildēja Pūks.— Es gan neprotu īsti domāt,— viņš pazemīgi sacīja,— un tu jau zini, Kāpēc, bet reizēm man tas vienkārši uznāk.

A,—teica Trusītis, kurš nekad negaidīja, lai viņam kas uznāktu, bet gāja un uznāca pats. — Es tikai gribēju uzzināt, vai tu neesi redzējis Plankumaino Zālesēdāju Driznaku?

— Nē,— atbildēja Pūks.— Neko tādu. Bet es nupat redzēju Tīģeri.

— Tas mums neko nedod.

— Protams,— piekrita Pūks.— Man arī tā liekas.

— Vai Sivēnu tu esi saticis?

— Jā,— Pūks atbildēja.—Bet ari tas mums droši vien neko nedod,— viņš lēnīgi piebilda.

— Atkarībā no tā, ko viņš ir redzējis.

— Viņš ir redzējis mani,— teica Pūks.

Trusītis nosēdās zemē blakus Pūkam, bet, iedomājies, ka tā viņš neizskatās pietiekami cienīgs, atkal piecēlās.

— Jautājums ir vienkāršs,— viņš teica.— Ko pēdējā laikā Kristofers Robins dara no rītiem?

— Kas tad viņam būtu jādara?

— Nav svarīgi. Es tikai prasu: vai tu vari man pateikt, ko viņš dara no rīta? Tu esi redzējis? Tieši pēdējās dienās?

— Jā,— sacīja Pūks.— Vakar mēs kopā brokastojām. Pie Sešām Priedēm. Es biju paņēmis līdzī mazu groziņu, tādu mazu, glītu groziņu, nu, tu jau zini, parastu palielu grozu pilnu ar . . .

— Labi, labi,— teica Trusītis,— bet es runāju par vēlāku laiku. Vai tu esi redzējis Kristoferu Robinu starp vienpadsmitiem un divpadsmitiem?

— Ak tā,— Pūks sastomījās,— ap vienpadsmitiem, ak tad ap vienpadsmitiem . . . Saproti, ap vienpadsmitiem es vienmer esmu mājās. Jo man ir Sis vai Tas Darāms ap to laiku.

— Varbūt ceturksni pāri vienpadsmitiem?

— Ne gluži,— teica Pūks.

— Pusdivpadsmitos?

— Jā,— Pūks sacīja.— Ap pusdivpadsmitiem vai mazliet vēlāk es varētu viņu redzēt.

Bet, to pateicis, viņš pēkšņi atcerējās, ka patiešām viņš pēdējā laika nemaz tik bieži neredz Kristoferu Robinu. Vismaz no rītiem ne. Pēcpusdienās — jā, vakaros — jā, pirms brokastīm — jā un tūlīt pēc brokastīm arī. Un tad tūlīt: «Uz redzēšanos, Puk!»— un projām ir.

Tieši par to mēs runājam,— teica Trusītis.— Kur viņš pazūd?

— Varbūt viņš kaut ko meklē.

. —Bet ko?—jautāja Trusītis.

— Tieši to es gribēju teikt,— atbildēja Pūks. Un tad viņš piebilda:— Varbūt viņš meklē taisni to

— Plankumaino Zālesēdāju Driznaku?

— Jā,— Pūks sacīja.— Kādu no viņiem, kas pazuduši.

Trusītis bargi paskatījās uz Pūku.

— Es redzu, ka no tevis nekāda labuma nebūs,— viņš teica.

— Nē,— piekrita Pūks.— Bet cs pūlos,— viņš pazemīgi piebilda.

Trusītis pateicās viņam par pūlēm un sacīja, ka taisās iet pie I-ā

un ka Pūks var nākt līdzī, ja grib. Bet Pūks, kurš juta, ka viņa dziesmai taisās uznākt jauns pants,

atbildēja, ka viņš gaida Sivēnu, novēlēja Trusītim visu labu, un Trusītis aizskrēja.

Tomēr sagadījās, ka Trusītis pirmais satika Sivēnu. Sivēns torit bija agri uzcēlies, lai salasītu vijolītes, un, kad viņš bija tās salasījis un ielicis pušķi vāzē, istabas vidū uz galda, viņam pēkšņi ienāca prātā, ka neviens nekad nav salasījis pušķi vijolīšu ēzelītim I-ā, un, jo ilgāk viņš par to domāja, jo skaidrāk iztēlojās, cik bēdīgi ir būt par Dzīvnieku, kam neviens nekad nav salasījis pušķi vijolīšu. Sivēns izskrēja āra, pie sevis murminādams: «I-ā un vijolītes . . . Vijolītes un I-ā . . .»— lai neaizmirstu, ko nodomājis darīt, jo šodien bija tāda aizmirstīga diena. Viņš salasīja lielu pušķi un tecīņus devās pie I-ā, ostīdams puķes un juzdamies ļoti laimīgs, līdz kamēr nonāca pie ēzelīša.

— Vai, I-ā,— Sivēns nedroši ierunājās, jo I-ā likās ļoti aizņemts.

Ēzelītis pacēla kāju un pamāja, lai viņš iet projām.

— Rīt,— sacīja I-ā,— vai kādu citu dienu.

Sivēns pienāca mazliet tuvāk, lai redzētu, ko I-ā dara. I-ā bija nolīcis sev priekšā trīs sprunguļus un cieši skatījās uz tiem. Divi sprunguļi bija sasieti ar vieniem galiem kopā, bet otriem atsevišķi, un trešais sprungulis bija šķērsām pāri. Sivēns nodomāja, ka tās ir kādas Lamatas.

— Ak, I-ā,— viņš atkal ierunājās,— es tikai . . .

— Tas esi tu, Sivēntiņ?—jautāja I-ā, nepaceldams acis no šiem sprunguļiem.

— Jā, un es gribēju . . .

— Tu zini, kas tas ir?

— Nē,— teica Sivēns.

— Tas ir A.

— O!— iesaucās Sivēns.

— Nevis O, bet A,— ēzelītis bargi sacīja.— Tu nedzirdi? Jeb vai tu varbūt iedomājies, ka tu esi gudrāks par Kristoferu Robinu?

— Jā,— teica Sivēns.— Tas ir, ne,— viņš steidzīgi izlaboja un pienāca vēl tuvāk.

Kristofers Robins sacīja, ka tas ir A, un tas būs A, kamēr kāds tam neuzkāps virsū,— I-ā stingri piemetināja.

Sivēns tūlīt palēcās atpakaļ un sāka ostīt savas vijolītes.

— Vai tu zini, ko nozīmē A, Sivēntiņ?

— Nē, I-ā, es nezinu.

— Tas nozīmē Mācības, tas nozīmē Izglītību, tas nozīmē visas tās lietas, kuru jums ar Puku nav.

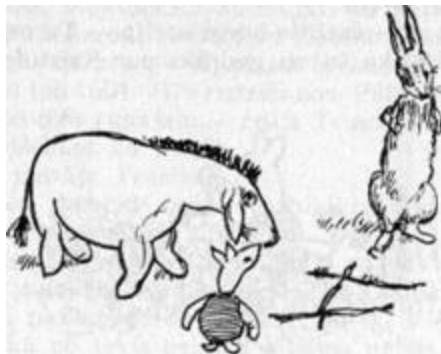
Redzi, ko nozīmē A.

— Ak tā,— Sivēns sacīja.— Es gribēju teikt, vai tiešām?—viņš steidzīgi paskaidroja.

— Vari man ticēt. Visi, kas te Mežā nak un iet, saka: «Tas jau ir tikai I ā, viņš neskaitās.» Viņi staigā apkārt un nīrgājas: «Ha-ha!» Bet vai viņi ko zina par A? Neko viņi nezina. Viņiem tie ir tikai trīs sprunguļi. Bet Izglītotiem Ļaudīm, ievero, Sivēntiņ, Izglītotiem Ļaudīm, nevis kaut kādiem Pūķiem un Sivēniem,— tas ir liels un brīnišķīgs A. Nevis,— viņš piezīmēja,— kaut kas nesaprotams, kam var muļķīgi pūst elpu virsū.

Sivēns bailīgi atkāpās un; glābiņu meklēdams, paskatījās apkārt.

— Trusītis!— viņš priecīgi iesaucās.— Sveiks, Trusīt!

Trusītis cienīgi pienāca klāt, pamāja Sivēnam un izmeta: «A, ēzelīt!»— tādā balsī, kādā sveicina, kad taisās jau pēc pāris minūtēm sacīt: «Visu labu!»

— Es gribēju tev kaut ko pajautāt, I-ā. Kas pēdējā laikā notiek ar Kristoferu Robinu? Ko viņš dara no rītiem?

— Kas tas ir, uz ko es skatos?— atvaicāja I-ā, acis nepaceldams.

— Trīs sprunguļi,— Trusītis nekavējoši atbildēja.

— Redzi?— I ā zīmīgi jautāja Sivēnam. Tad viņš griezās pie Trusīša.— Es tūlīt atbildēšu uz tavu jautājumu, viņš svinīgi paziņoja.

— Paldies,— teica Trusītis.

— Ko dara Kristofers Robins no rītiem? Viņš mācās. Viņš kļūst Izglītots. Viņš apgūst — man liekas, tā skanēja vārds, ko Kristofers Robins minēja, bet es varu arī mazliet kļūdīties—viņš apgūst Zināšanas. Savu iespēju robežās, ja es pareizi izsakos, es daru to pašu, ko dara viņš. Sis burts, piemēram, ir . . .

— A,— teica Trusītis,— tikai ne sevišķi glīts. Labi, man jāiet atpakaļ un jāpastāsta citiem par Kristoferu Robinu.

I ā paskatījās vispirms uz saviem sprunguļiem, tad uz Sivēnu.

— Ko teica Trusītis? Kas tas ir?

— A,— atbildēja Sivēns.

— Tu viņam pateici?

— Nē, I-ā, es ne. Viņš noteikti pats zināja.

— Viņš zināja? Tu gribi teikt, ka A ir tāda lieta, ko zina pat Trusītis?

— Protams, I ā. Trusītis ir ļoti gudrs.

— Gudrs!— I-ā nicīgi iesaucās, smagi uzsizdams ar pakavu saviem trim sprunguļiem, kas tūlīt pārlūza.

— Izglītība!—rūgti nopūtās I-ā, sabradādams savus sešus sprun guļus.— Kas ir Mācības?—

jautāja I-ā, aizspērdams savus divpadsmit sprunguļus pa gaisu.— Tas, ko Visi Truši zina! Ha!

— Es domāju . . .— Sivēns nelaimīgi teica.

— Labāk jau nedomā,— atcirta I-ā.

— Es domāju, vijolītes ir skaistas,— sacīja Sivēns. Viņš nolika savu pušķi ēzelītim priekšā un metas projām.

Otrā rītā zīmīte uz Kristofera Robina durvīm pavēstīja:

IZGĀJIS.

DRĪZ NAKS.

K. R.

Un tāpēc visi Zvēri, kas dzīvoja Mežā, izņemot, protams, Plankumaino Zālesēdāju Driznaku, tagad zināja, ko Kristofers Robins dara no rītiem.

kurā Pūks izdomā Jaunu Spēli un I-ā spēlē līdzī

Pa ilgo laiku, ko strautam vajadzēja, lai nonāktu līdz Meža malai, tas bija pieaudzis gandrīz par īstu upi, un, pieaudzis būdams, tas vairs neskrēja, nelēkāja un nemeta burbuļus, ko mēdza darīt, kad bija mazs, bet kustējās daudz lēnāk. Jo nu strauts zināja savu ceļu un sprieda: «Nav kur steigties. Gan jau kādreiz nonāksim galā.» Tikai mazie, ātrie un nepacietīgie strauteļi tur augstāk, Mežā, šaudījās šurp un turp, it kā viņiem būtu nezin kas jāredz un jāizdibina, kamēr nav par vēlu.

No Ārpasaules uz Mežu veda plata taka, gandrīz tik plata kā lielceļš, bet, pirms tā nokļuva Mežā, takai vajadzēja šķērsot upi. Tur tad nu bija koka tilts, gandrīz tik plats kā lielceļš, ar koka margām gar abām pusēm. Kristofers Robins, ja gribētu, varētu atspiest zodu uz augšējā šķērskoka, bet daudz patīkamāk bija izliekties pār apakšējo un skatīties upē, kas lēni tecēja zem tilta. Pūks, ja gribētu, varētu atspiest zodu uz apakšējā šķērskoka, bet daudz patīkamāk bija nogulties zemē, pabāzt galvu zem šķērskoka un skatīties upē, kas lēni tecēja pa leju. Bet Sivēns un Rū vispār tikai tā varēja skatīties upē, jo bija pārāk maziņi, lai aizsniegtu apakšējo šķērskoku. Tā viņi gulēja uz tilta un skatījās ūdenī, kas tecēja lēni, lēni, jo nebija jau kur steigties.

Kādu dienu, kad Pūks pastaigādamies gāja uz tilta pusi, viņš mēģināja sacerēt mazu dzejolīti par čiekuriem tāpēc, ka čiekuri bija visapkārt abās takas malās un Pūkam bija uznākusi dziedamā reize. Viņš pacēla vienu, apskatīja to un nosprieda: «Ļoti glīts čiekurs, un kaut kādai atskaņai uz to arī vajadzētu būt.» Bet viņš neko nevarēja izdomāt. Pēkšņi viņam iesāvēs prātā tādas rindas:

Kas par šo egli zina ko, Lai strīdu izšķirt lūko. Klieudz Pūce: tas esot viņas koksl Bet Kenga: tas esot Rū koksl

— Dumja dziesma,— Pūks nopūtās.— Kenga un Rū nedzīvo kokā.

Tikmēr viņš bija nonācis pie tilta. Zem kājām viņš, protams, neskatījās, tāpēc paklupa pret kādu sakni, un čiekurs no viņa ķepām iekrita upē.

— Sasodīts,— norūca Pūks, kad čiekurs lēni iepeldēja patiltē, un gāja meklēt citu čiekuru, ko varētu apdziedāt. Bet tad viņš iedomājās,

ka labāk butu vienkārši skatīties upe, jo diena bija tik jauka un rama. Tāpēc viņš nogulās uz tilta un skatījās upe, kas lēni, lēni slīdēja garām ... un pēkšņi ... tas taču bija viņa čiekurs!

— Jocīgi,— nobrīnījās Pūks.— Es iemetu čiekuru tajā pusē, un čiekurs iznāca šajā pusē. Nez vai cits čiekurs arī ta darītu?— Un Pūks gāja pēc čiekuriem.

Nākošais tiešām darīja tāpat. Un citi nākošie arī. Tad Pūks iemeta ūdenī divus uzreiz un pabāza galvu zem tilta šķērskoka, lai paskatītos, kurš izpeldēs pirmais. Viens izpeldēja, bet, tā ka abi bija vienāda lieluma, Pūks nezināja, vai šis bija tas, ko viņš gribēja redzēt izpeldam pirmo un vinnēt, vai arī otrs. Tāpēc nākamie reizi viņš iesvieda ūdenī vienu lielu un vienu mazu čiekuru. Lielais izpeldēja pa priekšu, kā Pūks bija paredzējis, un mazais izpeldēja pēc tam, ka Pūks arī bija paredzējis, tātad viņš bija vinnējis divreiz. Kad viņš gāja uz mājām launagā, viņš bija vinnējis trīsdesmit sešas un zaudējis divdesmit astoņas reizes, kas nozīmēja, ka viņš bija ... ka viņš bija ... Vardu sakot, atņemiet no trīsdesmit sešiem divdesmit astoņi un jūs zināsiet, kas tur ar viņu bija. Tikai nesāciet atskaitīt trīsdesmit seši no divdesmit astoņiem.

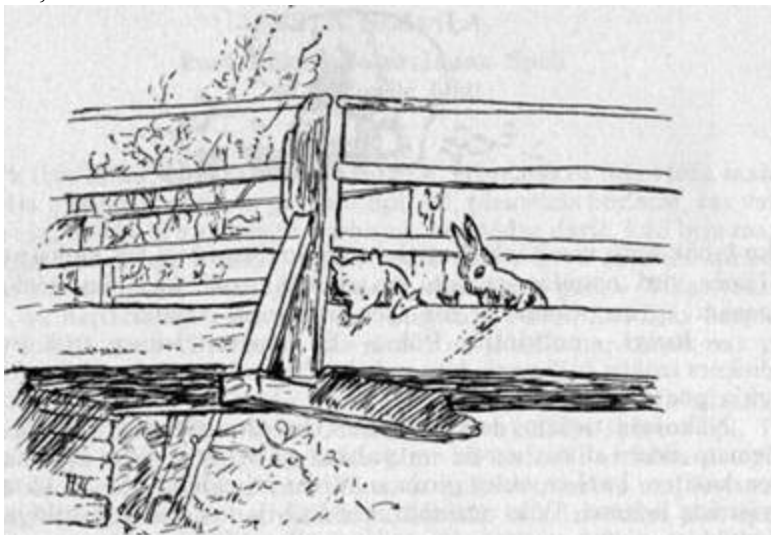
Tā sākās spēle, ko, tās izgudrotājam Pūkam par godu, sauca Puksprunguļi un ko viņš ar saviem draugiem tagad bieži spēlēja mežmalā uz tilta. Un čiekuru vieta viņi meta upē sprunguļus tāpēc, ka tos bija vieglāk atšķirt.

Kādu dienu Pūks, Sivēns, Trusītis un Ru atkal spēlēja Puksprunguļus. Viņi iemeta sprunguļus ūdenī. Trusītis nokliedza: — Aiziet!— Un viņi skrēja tiltam pari un izbāza galvas otrā puse, gaidīdami, kura sprungulis izpeldēs pirmais. Pagāja ilgs laiks, jo upe todien bija ļoti slinka, un likās, ka tai ir pilnīgi vienalga, kad tā nonāks galā un vai vispār nonāks.

— Manējais peld!— spiedza Rū.— Nē, nav vis manējais. Tu savējo neredzi, Sivēn? Es domāju, ka tur peld manējais, bet nepeld. Re, kur nak! Nē, nenāk. Pūk, tu savējo neredzi?

— Nē,— atbildēja Pūks.

— Mans sprungulis būs kaut kur aizķēries,— teica Ru.— Trusīt, mans sprungulis ir aizķēries. Vai tavs sprungulis arī ir aizķēries, Sivēn?

— Vienmēr jau paiet vairāk laika, nekā mēs iedomājamies,— sacīja Trusītis.

— Kā tev liekas, cik ilgi mums vēl būs jāgaida?— jautāja Rū.

— Es redzu tavējo, Sivēni— pēkšņi iesaucās Pūks.

— Mans bija tāds pelēcīgs,— teica Sivēns, baidīdamies pārāk tālu liekties pār tilta malu, lai neiekristu upē.

— Taisni tāds pašlaik nāk. Vairāk pa manu pusi.

Trusītis izliecās pār malu-, cik tālu vien varēja, skatīdamies pēc savējā, bet Ru lēkāja un spiedza:

— Nāc, sprungu-sprungu sprunguli! Nāc, sprungu-sprungu-sprunguli!

Sivēns bija tā uztraucies ka neviens, jo viņa sprungulis bija parādījies pirmais, un tas nozīmēja, ka viņš vinnēs.

— Nāk!— sacīja Pūks.

— Tu noteikti redzi, ka tas ir manējais?— Sivēns uztraukumā iekviecās.

— Jā, jo tas ir pelēks. Liels un pelēks. Re, kur peld! Ļoti. . . liels . . . pelēks . . . Ak nē, nav vis, tas ir I-ā!

No tilta apakšas izpeldēja I-ā.

— I ā!— visi reizē iekliedzās.

— Tas ir I-ā!— spiedza Rū, briesmīgi uztraucies.

Ļoti rāmi, Joti cienīgi, ar visām četrām kājām gaisā no patiltes izpeldēja I ā.

— Patiešām?— teica I ā, ko bija sagrābis mazs atvariņš un nu lēni grieza apkārt trīs reizes.— Neticami.

— Es nezināju, ka tu arī spēlē ar mums,— sacīja Rū.

— Es nespēlēju,— atbildēja I-ā.

— I-ā, ko tu tur dari?— jautāja Trusītis.

— Vari minēt trīs reizes, Trusīt. Roku bedrīti smiltiņās? Nepareizi. Lecu no zara uz zaru jaunā ozolā? Nepareizi. Gaidu, kad man kāds palīdzēs tikt ārā no upes? Pareizi. Dodiet Trusītim laiku, gan viņš atradīs īsto atbildi.

— Bet, I-ā!— Pūks izmisis iesaucās.— Ko tad mēs varam ... es gribēju teikt, kā mēs varam ... tu domā, ja mēs ...

— Jā,— sacīja ēzelītis.— Viena no tavām domām noteikti būs īstā. Paldies, Pūk.

— Viņš griežas riņķī un riņķī!—sacīja Rū dziļā apbrīnā.

— Kāpēc gan ne?— auksti apvaicājās I ā.

— Es arī protu peldēt!— Rū lepni paziņoja.

— Tikai ne riņķī un riņķī,— teica I-ā.— Tas ir daudz grūtāk. Es gan šodien vispār netaisījos peldēties,— viņš turpināja, lēni griezda mies atvarā.— Bet, tā kā es tomēr biju iekritis ūdenī, es nolēmu pavingrināties vieglā riņķa kustībā no labās puses uz kreiso vai, teiksim,— viņš piebilda, iekļuvis nākamajā atvarā,— no kreisās uz labo, kā nu tas man kuro reizi ienāk prātā, un tā ir tikai mana darīšana. Citiem tur nav ko jaukties.

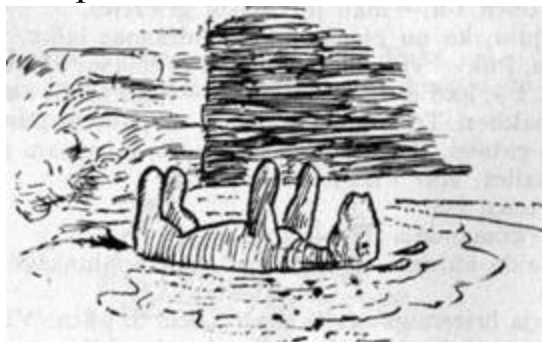
Kādu laiku bija klusums, jo visi domāja.

— Man ir ideja,— beidzot sacīja Pūks,— bet, liekas, ne sevišķi laba.

— Man arī tā liekas,— teica I-ā.

— Ko tu izdomāji, Pūk?— jautāja Trusītis.— Pastāsti mums arī.

— Ja mēs visi mestu akmeņus un visādus citādus smagumus ēzelītim vienā pusē, tad akmeņi saceltu viļņus un izskalotu ēzelīti otrā pusē.

— Tā ir ļoti laba ideja,— uzslavēja Trusītis, un Pūks atkal jutās laimīgs.

Ļoti laba,— norūca I-ā.— Kad es gribēšu, lai mani samērcē viscaur, es darīšu tev to zināmu, Pūk.

— Bet ja nu mēs netīšām trāpīsim viņam?— Sivēns bažījās.

— Vai ari netīšām netrāpīsiet viņam,— teica I-ā.— Apsver visas šīs iespējas, Sivēn, pirms jūs sākat uzjautrināties.

Bet Pūks jau bija paņēmis vislielāko akmeni, ko varēja panest, un izliecās pār tilta malu, turēdams to ķepās.

— Es nesviedīšu stipri, es tikai palaidīšu vaļā,— viņš paskaidroja,— un tad es nevarēšu trāpīt tev garām. Tas ir — es nevarēšu trāpīt tev. Vai tu nevarētu vienu brītiņu negriezties riņķī? Tā man grūti notēmēt.

— Nē,— teica I ā,— man ļoti patīk griezties.

Trusītis juta, ka nu pienācis komandēšanas laiks.

— Sākam, Pūk — viņš sacīja.— Kad es teikšu: «Met!»— tu laidīsi akmeni vaļā. I ā, kad es teikšu: «Met!»— Pūks laidis akmeni vaļā.

— Mīļš paldies, Trusīt, bet gan jau es pats to pamanīšu.

— Tu esi gatavs, Pūk? Sivēn, paej nost, lai viņam pietiek vietas. Atkāpies mazliet, Rū! Visi ir gatavi?

— Nē,— teica I-ā.

— Met!— komandēja Trusītis.

Pūks palaida akmeni vaļā. Odens skaļi noplunkšķēja, un ēzelītis bija pazudis.

Tas nu bija briesmīgs brīdis skatītājiem uz tilta. Viņi skatījās un skatījās ... un pat Sivēna sprungulis, kas izpeldēja no patiltes mazu

gabaliņu pa priekšu Trusīša sprungulim, neiepriecināja viņus tā, kā to varētu gaidīt. Bet tad, kad Pūkam jau sāka likties, ka viņš ir izvēlējies nepareizu akmeni vai nepareizu upi, vai pat nepareizu dienu savai Idejai, kaut kas pelēks parādījās upes malā . . . Pelēkums auga arvien lielāks un lielāks. I ā brida laukā no ūdens.

Klaigādami viņi noskrēja no tilta un metās ēzelītim palīgā, vilka un stūma, stūma un vilka, līdz kamēr I ā atkal stingri nostājās uz sauszemes.

Vai, I-ā, cik tu esi slapjš!— teica Sivēns, pataustījis viņu.

I ā nopurinājās un palūdza, lai kāds paskaidro Sivēnam, kas notiek, ja ilgāku laiku pavada upē.

— Lieliski, Pūk!— Trusītis atzinīgi teica.— Mūsu ideja bija ļoti laba.

— Kāda ideja?— I-ā jautāja.

— Izplunkšķināt tevi malā ar akmeni.

Izplunkšķināt mani?— brīnījās I ā.— Mani izplunkšķināt? Vai tikai jūs neiedomājaties, ka jūs mani izplunkšķinājat? Es vienkārši ieniru. Pūks meta man virsū lielu akmeni, un, lai tas netrāpītu man pa krūtīm, es ieniru un izpeldēju malā.

Tu nemaz nemeti viņam virsū,— Sivēns pačukstēja Pūkam, lai mierinātu viņu.

— Man arī liekas, ka ne,— bēdīgi sacīja Pūks.

— I-ā vienmēr ir tāds,— teica Sivēns.— Es domāju, ka tava Ideja bija ļoti gudra Ideja.

Pūkam kļuva vieglāk ap sirdi, jo, ja tu esi Lācis, kam tikai Zāģu Skaidas Galvā, un tu domā par visādām Lietām, tad reizēm izrādās, ka Lieta, kas te pašam likusies ļoti Lietīga, ir gluži Nelietīga, kad tu to esi izdarījis un citi to redzējuši. Bet, lai nu kā,— ēzelītis pirmīt bija upē un tagad vairs nav upē, un tas nozīmē, ka nekas ļauns viņam nav nodarīts.

— Kā tu iekriti ūdenī?— jautāja Trusītis, slaucīdams I-ā ar Sivēna mutautiņu.

— Es neiekritu,— atbildēja I-ā.

— Bet kā tad . . .

— Mani IELECINĀJA,— teica I-ā.

— Ool— uztraucās Rū.— Tevi kāds pagrūda?

— Kāds mani Ielecināja. Es stāvēju upes malā un domāju — ja kaut jel viens no jums saprot, ko nozīmē domāt,— un pēkšņi es jutu SKAĻU SALECIENU.

— O, I-ā!— visi nodvesās.

— Vai tu esi pārliecināts, ka tu vienkārši nepaslīdēji?— neticīgi jautāja Trusītis.

— Protams, ka paslīdēju. Ja tu stāvi uz slidena upes krasta un kāds tevi Skaļi Salecina, tev jāslīd vien ir. Kas cits man atlika?

— Bet kas to izdarīja?— vaicāja Rū.

I-ā neatbildēja.

— Man liekas, tas būs bijis Tīģeris,— Sivēns nervozi ieminejās.

— Bet, I-ā,— jautāja Pūks,— tas bija Joks vai Nelaimes Gadījums? Es gribēju teikt. . .

— Es neuzkavējos, lai to noskaidrotu, Pūk. Pat upes dibenā es neuzkavējos, lai padomātu, vai tas ir Draudzīgs Joks vai arī Tikai Gadījums. Es tūlīt uzpeldēju virspusē, nodomāju, ka ūdens ir slapjš, un neko vairāk. Tu, cerams,* saproti, ko es ar to gribēju teikt?

— Un kur bija Tīģeris?— jautāja Trusītis.

Pirms I-ā paspēja atbildēt, skaļi nobrīkšķēja krūmi un caur dzīvžogu izlauzās Tīģeris pats.

— Sveiki visapkārt!— Tīģeris dzīvespriecīgi uzsauca.

— Sveiks, Tīģeri!— sacīja Ru.

Trusītis ļoti cienīgi saslējās.

— Tīģeri,— viņš svinīgi jautāja.— Kas jums tur pirmīt notika?

— Kad pirmīt?—atvaicāja Tīģeris, juzdamies mazliet neērti.

— Kad tu ielecināji upē I-ā.

— Es viņu neielecināju.

— Ielecināji gan,— īgni atcirta I-ā.

— Patiešām ne. Man tikai uznāca šķaudiens, un tas notika ēzelītim aiz muguras un kad es teicu:

«Grrrs oppp-pč-č č pčī . . .»

— Ūja!— iesaucās Trusītis, pieceldams Sivēnu un apslaucīdams viņam putekļus no muguras.— Viss kārtībā, Sivēntiņ.

— Tas bija no pārsteiguma,— Sivēns taisnojās.

— Nu redzi,— sacīja I-ā.— Tādus pārsteigumus es saucu par Ielecināšanu. Ļoti neglīts paradums. Man nav nekas pretim, ka Tīģeris dzīvo Mežā,— viņš turpināja,— jo Mežs ir liels un vietas te diezgan, kur izlēkāties. Bet es nesaprotu, kāpēc viņam jānāk mana mazajā stūrītī un jālēkā taisni tur. Protams, ja kādam patīk tieši mitras, aukstas un drūmas vietas, tad mans kakts viņam kā radīts, bet citādi tur nav nekā sevišķa, īpaši jau lēkāšanai . . .

— Es nelēkāju, es šķaudīju,— Tīģeris spītīgi atcirta.

— Upes dibenā man bija pilnīgi vienalga, vai es tur esmu ietecināts vai iešķaudināts.

— Labi,— sacīja Trusītis,— viss, ko es varu teikt . . . O, tur nāk Kristofers Robins, viņš pateiks.

Kristofers Robins nāca pa Mežu uz upi tik saulainā un bezrūpīgā noskaņā, it kā nemaz nebutu svarīgi, cik ir divreiz deviņpadsmit, un tik jaukā pēcpusdienā tas patiešām nebija svarīgi. Viņam likās, ka vajag tikai apstāties uz tilta, noliekties pār margām, paskatīties, cik lēni lejā tek ūdens, un viņš zinās visu, kas cilvēkam jāzina, un varēs to pastāstīt arī Pūkam, kurš nebija drošs par savām zināšanām. Bet, kad viņš nonāca pie tilta un redzēja uztraukto kompāniju, viņš saprata, ka ir kļūdījies. Šī nebija bezrūpīga pēcpusdiena, bet — taisni otrādi — tāda, kad vajadzēs par kaut ko parūpēties.

— Redzi, kas par lietu, Kristofer Robin,— Trusītis iesāka.— Tīģeris . . .

— Nav taisnība!— teica Tīģeris.

— Bet iekšā cs tomēr biju,— apstrīdēja I-ā.

— Es domāju, ka viņš netīšām,— sacīja Pūks.

— Viņš vienmēr ir bijis lecīgs,— teica Sivēns,— un tur viņš neko nevar darīt.

— Pamēģini ielecināt mani,— Ru uzplijās Tīģerim.— I ā, Tīģeris ielecinās mani! Sivēn, kā tu domā . . .

— Pagaidiet!— iesaucās Trusītis.— Nerunājiet visi reizē. Galvenais ir, ko Kristofers Robins par to domā?

— Es tikai šķaudīju,— taisnojās Tīģeris.

— Viņš lēkāja,— sūdzējās I-ā.

— Vārbūt šķaudīdams es drusciņ salēcos,— teica Tīģeris.

— Klusu!— Trusītis pacēla ķepu.— Ko par to visu domā Kristofers Robins? Tas ir galvenais.

— Labi,— teica Kristofers Robins, vēl arvien nesaprazdams, par ko zvēri uztraucas.— Es domāju . . .

— Ko?— visi reize iesaucās.

— Es domāju, ka mēs varētu saspēlēt Pūksprunguļus.

Sacīts — darīts. I-ā, kurš vēl nekad nebija spēlējis, vinnēja par divām reizēm vairāk nekā pārējie. Rū divas reizes iekrita ūdenī: pirmo reizi netīšām, otro — tīšām, jo bija pēkšņi ieraudzījis mežmalā Ķengu, un tas nozīmēja, ka viņam šā vai tā būs jāiet gulēt. Trusītis teica, ka iešot viņiem līdzī, bet I-ā aizgāja kopā ar Tīģeri, jo viņš gribēja Tīģerim paskaidrot, Kā Vinnēt Pūksprunguļos, ko var panākt, kad met savu sprunguli upē ar izgriezīenu; bet Kristofers Robins, Pūks un Sivēns palika uz tilta vieni paši.

Ilgu laiku viņi skatījās upē un neteica nekā. Un upe arī neteica nekā, jo bija visai rāma un miermīlīga šajā saulainajā pēcpusdienā.

— Tīģeris tomēr ir lādzīgs zvērs,— slinki ieminējās Pūks.

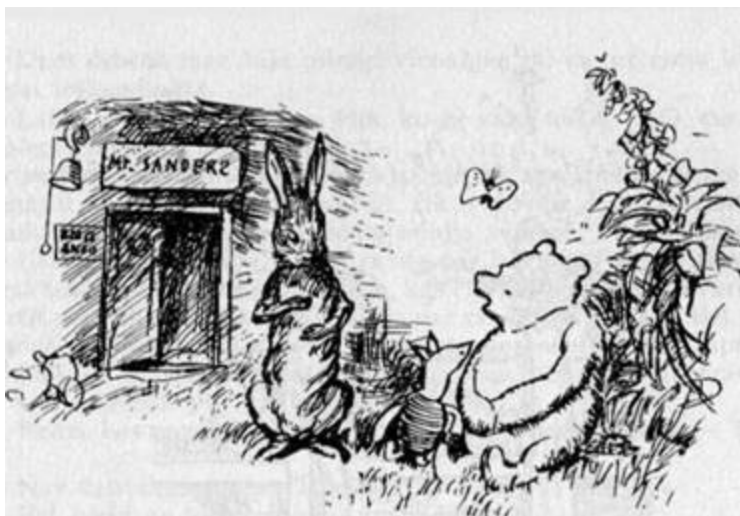
— Protams, ka ir,— piekrita Kristofers Robins.

— Un mēs visi esam,— Pūks sacīja.— Tā vismaz man liekas. Bet var būt, ka man nav taisnība, — viņš pazemīgi piebilda.

— Ir gan taisnība,— teica Kristofers Robins.

kurā Tīgeri pārmāca

Kādu dienu Trusītis un Sivēns sēdēja piesaulē pie Pūka durvīm, klausīdamies, ko saka Trusītis, un Pūks sēdēja kopā ar viņiem. Bija miegaina vasaras pēcpusdiena, Mežs klusi šalkoja un likās pierunā jam Pūku: * Neklausies Trusītī, klausies mani!» Pūks ierīkojās ērtāk, lai neklausītos Trusītī. Laiku pa laikam viņš atvēra acis un sacīja:— A!— Un atkal tās aizvēra, sacīdams:— Pareizi.— Trusītis

savukārt laiku pa laikam ļoti nopietni atkārtoja:— Tu saproti, ko es ar to gribu teikt, Sivēn?— Un Sivēns ļoti nopietni māja ar galvu, lai izrādītu, ka viņš saprot.

— Fakti liecina,— Trusītis beidzot bija novedis savu domu līdz galam,— ka Tīgeris pēdējā laikā ir kļuvis pārāk Lecīgs, un mums vajag viņu pārmācīt. Vai tu tā nedomā, Sivēn?

Sivēns piekrita, ka Tīgeris tiešām kļuvis pārāk Lecīgs, un, ja kāds varētu izdomāt, kā lai viņu atradina no Lecības, tā būtu Ļoti Laba Ideja.

— Gluži manas domas,— sacīja Trusītis.— Ko tu teiksi, Pūk?

Pūks satrūkdamies atvēra acis un teica:— Galīgi.

— Kas galīgi?— brīnījās Trusītis

— Tas, ko tu sacīji,— atbildēja Pūks.— Neapšaubāmi.

Sivēns ieģrūda Pūkam sānā pamatīgu dunku, un Pūks, sākdams pamazām nojaust, ka viņš ir kaut kur citur, lēni piecēlās un paskatījās apkārt, kur īsti viņš atrodas.

— Bet kā mēs varētu to izdarīt?— jautāja Sivēns.— Kas Tīgerim derētu par mācību?

— To nu mums vajag izdomāt,— sacīja Trusītis.

Pūkam sāka neskaidri likties, ka vārdu «mācība» viņš ir jau kaut kur dzirdējis.

— Ir tāda lieta, ko sauc par Divreiz Divi,— viņš teica.— Kristofers Robins solīja man to mācīt, bet tas nebija.

— Kas nebija?— Trusītis nesaprata.

— Kāpēc nebija?— vaicāja Sivēns.

Pūks pakratīja galvu.

— Es nezinu,— viņš bēdīgi teica.— Vienkārši nebija. Par ko jūs runājat?

— Pūk,— Sivēns pārmetoši iesaucās,— vai tad tu neklausījies, ko Trusītis sacīja?

— Es klausījos, bet man bija pūkas salīdušas ausī. Vai tu, ludzu, neatkārtotu, Trusit?

Trusītis, kā vienmēr, bija gatavs atkārtot, viņš tikai pajautāja, 110 kuras vietas atsākt. Pūks teica, ka jāatsāk no tā brīža, kad viņam aizpūkojās ausis. Bet, kad Trusītis jautāja, kad tas bijis, Pūks

atbildēja, ka viņš nezina, jo nav īsti sadzirdējis. Beidzot Sivēns izšķīra šo sarežģīto lietu, paskaidrodams, ka viņš pūlas izdomāt, kā lai atradina Tīģeri no lecīguma, jo, kaut gan viņi visi ļoti mīl Tīģeri, tomēr nav noliedzams, ka Tīģeris ir pārāk lecīgs.

— Nu es saprotu,— teica Pūks.

— Viss Mežs ir pilns ar Vienu Pašu Tīģeri,— sacīja Trusītis. — Tas sāk Krist uz Nerviem.

Pūks pulējās kaut ko izdomāt, bet viss, ko viņš varēja izdomāt, nekam nederēja. Un tāpēc viņš labāk nodungoja pie sevis dziesmiņu:

Ja Trusītis Būtu

Kaut pusīti

Lielāks

Un resnāks,

Un plecīgāks,

Tad Tīģeris varētu būt

Ari lecīgāks.

Ja Tīģeris

Maziņāks būtu

Kaut pusīti,

Mēs neņemtu ļaunā,

Ka lec viņš uz Trusīti.

— Ko Pūks tur runā? — jautāja Trusītis. — Kaut ko prātīgu?

— Nē, — Pūks bēdīgi atbildēja. — Neko prātīgu.

— Man ir ideja! — iesaucās Trusītis. — Klausieties! Mēs paņem sim Tīģeri līdzī tālā Ekspotīcijā uz tādu vietu, kur viņš vēl nekad nav bijis, un tur viņu pazaudēsim. Otrā rītā mēs viņu atkal atradīsim, un, pieminiet manus vārdus, — tas būs pavisam cits Tīģeris.

— Kāpēc? — nesaprata Pūks.

— Tāpēc, kas tas būs Pazemīgs Tīģeris. Tāpēc, ka tas būs Bēdīgs

Tīģeris, Grūtsirdīgs Tīģeris, ļoti Mazs un Zelīgs Tīģeris un Ak Trusīt- kā es priecājos-tevi redzēt Tīģeris. Lūk, kāpēc.

— Viņš būs priecīgs redzet mūs ar Sivēnu arī?

— Protams.

— Tas ir labi,— teica Pūks.

— Man būtu žēl, ja viņš vienmēr paliktu Bēdīgs,— šaubīdamies sacīja Sivēns.

Tīģeri nevar palikt Bēdīgi vienmēr,— Trusītis paskaidroja. — Tas viņiem pāriet Apbrīnojamā Ātrumā. Es drošības pēc pajautāju Pūcei, un Pūce apgalvoja, ka tieši tā viņiem parasti pārejot. Bet, ja mēs varam panākt, lai Tīģeris jūtas Maziņš un Bēdīgs kaut vai piecas minūtes, mēs būsim izdarījuši svētīgu darbu.

— Kristofers Robins arī tā domā?— jautāja Sivēns.

— Jā,— teica Trusītis.— Viņš sacīs: «Tu esi izdarījis svētīgu darbu, Sivēn. Es būtu izdarījis to pats, tikai man todien bija izdarāms kaut kas cits. Paldies, Siven! Un, Pūk, protams.»

Sivēns no sirds par to priecājās, viņš uzreiz bija sapratis, ka tas, ko viņi taisās darīt ar Tīģeri, būs labi darīts un, ja to darīs vēl Pūks un Trusītis, tas būs tads darbs, par ko pat Loti Mazam Dzīvnieciņam, no rīta pamostoties, nav jāsarkst. Atlika vienīgi izlemt, kur lai viņi pazaudē Tīģeri.

— Vedīsim viņu uz Ziemeļpolu,— ierosināja Trusītis,— jo mums bija vajadzīga tāla Ekspotīcija, lai to atrastu, un Tīģerim būs vajadzīga tikpat tāla, lai to atrastu par jaunu.

Nu bija Pūka reize justies priecīgam, jo tas bija viņš, kas pirmais atrada Ziemeļpolu, un, kad

viņi tur ieradīsies, Tīģeris ieraudzīs uzrakstu: «Atklājis Pūks. Pūks to atrada.» Un tad Tīģeris, kas to varbūt vēl nezināja, uzzinās(kāds Lācis ir Pūks. Ka viņš ir Tāds Lācis!

Tika nospriests, ka ceļā viņi dosies rit no rīta un ka Trusītis, kurš dzīvoja kaimiņos Kengai, Mazulītim Rū un Tīģerim, tagad aizies un apjautāsies, ko Tīģeris rīt domā darīt, un, ja viņš neko nedomā, vai viņš nevēlētos nākt līdzī Ekspotīcija, un vai nepasaukt Pūku un Sivēnu arī? Un, ja Tīģeris sacīs «jā»,— viss būs kārtībā, bet, viņš sacīs «nē» . . .

— Nesacīs,— apgalvoja Trusītis.— Gan es to nokārtošu.— Un viņš žigli aizskrēja.

Nākošā diena izrādījās pavisam citādāka. Tā nebija vis silta un saulaina, bet auksta un miglaina. Pūkam pašam pret tādu laiku nebūtu nekas iebilstams, bet, kad viņš iedomājās par visu to medu, ko bites nevarēs savākt, viņam, kā vienmēr aukstās un miglainās dienās, bija ļoti žēl bišu. Viņš pateica to Sivēnam, kad Sivēns atnaca viņam pakaļ, un Sivēns atbildēja, ka tas viņam nav ienācis prātā, bet viņš domāja, cik auksti un nelaimīgi ir būt pazaudētam visu dienu un visu nakti Meža vidū. Bet, kad viņš ar Pūku ieradās Trusīša mājā, Trusītis teica, ka šī diena viņiem kā radīta, jo Tīģeris vienmēr aizlec visiem tālu priekšā, un, tikko viņš būs aizlēcis, viņi bēgs uz otru pusi — un Tīģeris viņus nekad vairs neredzēs.

— Pavisam nekad?— jautāja Sivēns.

— Jā, kamēr mēs viņu atkal atradīsim, Sivēn. Rīt vai kādu citu dienu. Ejam. Viņš mūs gaida.

Kad viņi bija nonākuši pie Ķengas, izrādījās, ka viņus gaida arī Mazulītis Rū, kā jau Tīģera tuvākais draugs, un tas bija mazliet Neērti. Trusītis pacēla ķepu pie mutes un pačukstēja Pūkam:— Es to nokārtošu!— Un tad viņš sacīja Kengai:— Mazulītim Rū gan labāk nevajadzētu nāk. Vismaz šodien ne.

— Kāpēc ne?— iespiedzās Rū, kaut gan viņam nemaz nebija jānoklausās, ko lielie runā.

— Nejauki drēgna diena,— Trusītis kratīja galvu.— Un tev šorīt ir klepus.

— Ka tu zini?— Rū sašutis iebrēcās.

— Rū, kāpēc tu man neteici?— pārmetoši jautāja Kenga.

— Tas bija biskvītklepus,— taisnojās Rū,—nevis tev sakāmais klepus.

— Šodien labāk ne, dārgumiņ. Kādu citu reizi.

— Rīt?— Rū ar cerību balsī jautāja.

— Redzēsim,— atbildēja Kenga.

— Ja tu saki redzēsim, tas nozīmē nekad,— Rū noskuma.

— Tādā miglainā dienā neviens neko nevar redzēt, Rū,— Trusītis mierināja.— Es nedomāju, ka mēs iesim sevišķi tālu. Pēc pusdienas mēs visi būsim . . . mēs visi būsim . . . mēs visi . . . A, Tīģeri, beidzot! Ejam. Uz redzēšanos, Rū! Pēc pusdienas mēs būsim . . . ejam, Pūk. Viss kārtībā. Labi. Ejam.

Tā viņi devās ceļā. No sākuma Pūks, Trusītis un Sivēns gāja blakus un Tīģeris riņķoja viņiem apkārt apaļiem riņķiem, vēlāk, kad taciņa kļuva šaura, Trusītis, Sivēns un Pūks gāja rindā un Tīģeris

riņķoja viņiem apkārt gereniem riņķiem. Reizēm, kad irbuleņu krūmi gar takas malām bija pārāk biezi, Tīģeris skraidīja šurp un turp viņiem pa priekšu. Dažreiz viņš ielēca Trusītim krūtīs, dažreiz atkal ne. Jo tālāk viņi gāja, jo biezāka kļuva migla, kurā Tīģeri nemaz vairs nevarēja saredzēt, un, kad likās, ka Tīģera tuvumā nav, blakus atskanēja viņa balss:— A, jūsl Ejam!— Bet, pirms kāds paspēja atbildēt, viņa atkal vairs nebija.

Trusītis pagriezās atpakaļ un piebikstīja Sivēnam.

— Nākošo reizi,— viņš čukstēja.— Pasaki Pūkam.

— Nākošo reizi,— Sivēns pačukstēja Pūkam.

— Nākošo ko?— Pūks jautāja Sivēnam.

Tīģeris pēkšņi parādījās, uzlēca Trusītim un pazuda.

— Tagad!— teica Trusītis. Viņš metās bedrītē takas malā, un Pūks ar Sivēnu metās viņam pakaļ.

Viņi noslēpās papardēs un klausījās. Mežs bija ļoti kluss, kā jau vienmēr, kad tīšām apstājas un klausās. Viņi neko nevarēja ne redzēt, ne dzirdēt.

— Kuš!— čukstēja Trusītis.

— Ir jau kuš,— teica Pūks.

Uz takas nodipēja soli . . . tad atkal klusums.

— Aū!— iekliedzās Tīģeris. Tas bija tik negaidīti un tuvu, ka Sivēns salektos, ja Pūks nebūtu nejauši uzsēdies viņam virsū.

— Kur jūs esat?— sauca Tīģeris.

Trusītis piebikstīja Pūkam, Pūks skatījās pēc Sivēna, lai piebik stītu viņam, bet nevarēja ieraudzīt, un Sivēns slapjajās papardēs elpoja, cik klusu vien spēdams, un jutās ļoti varonīgs un uztraukts.

— Savādi,— teica Tīģeris.

Bridi bija klusums, un tad viņi dzirdēja, ka soli aiziet. Vēl kādu laiku viņi gaidīja, kamēr Mežā iestājās tāds klusums, ka viņiem gandrīz sametās bail. Tad Trusītis piecēlās un izstaipījās.

Nu?— viņš lepni jautāja.— Gatavs! Taisni tā, kā es paredzēju.

— Es nupat domāju,— sacīja Pūks,— un izdomāju . . .

— Nē,— teica Trusītis.— Labāk nedomā. Bēgam! Aiziet!— Un viņi skrēja projām. Trusītis cilpoja pa priekšu, rādīdams ceļu.

— Tagad,— pēc kāda gabala teica Trusītis,— mēs varam runāt. Ko tu gribēji sacīt, Pūk?.

— Neko sevišķu. Kāpēc mēs ejam uz šo pusi?

— Tāpēc, ka tā ir māju puse.

— A,— teica Pūks.

— Man gan šķiet, ka mājas ir vairāk pa labi,— nedroši ieminējās Sivēns.— Kā tu domā, Pūk?

Pūks paskatījās uz savām ķepām. Viņš zināja, ka viena no tām ir labā. Un vēl viņš zināja — ja viena ir izrādījusies par labo, tad otra noteikti ir kreisā, bet viņš nekādi nevarēja atcerēties, ar kuru ķepu jāsāk.

— Nu ko,— viņš novilka.

Ejam,— teica Trusītis.— Es zinu, ka tā ir īstā taka.

Viņi gāja tālāk. Pēc desmit minūtēm viņi apstājās atkal.

— Tas ir ļoti mulķīgi,— teica Trusītis.— Vienu brīdi . . . A, protams. Ejam . . .

— Klāt mēs esam,— sacīja Trusītis pēc desmit minūtēm.— Nē, neesam vis . . .

— Tā,— teica Trusītis vēl pēc desmit minūtēm.— Man likās, mums vajadzēja būt iznākušiem . . . Bet varbūt mēs nogriezāmies vairāk pa labi, nekā es domāju?

— Taisni jocīgi,— ieminējās Trusītis atkal pēc desmit minūtēm, — cik miglā viss izskatās vienāds. Tu esi to ievērojis, Pūk?

Pūks sacīja, ka viņš ir ievērojis.

— Labi, ka mēs pazīstam savu Mežu, citādi varētu apmaldīties,— Trusītis teica pēc stundas un bezrūpīgi iesmējās, kā jau tāds, kas tik labi pazīst Mežu, ka nevar apmaldīties.

No aizmugures Pūkam blakus pienāca Sivēns.

— Pūk!— viņš čukstēja.

— Jā, Sivēn?

— Nekas,— teica Sivēns, pieķerdamies Pūka ķepai.— Es tikai gribēju zināt, vai tu te esi.

Kad Tīģeris bija diezgan izgaidījies, kamēr citi viņu panāks, un neviens viņu nepanāca, un kad viņam jau bija apnicis iztikt bez kāda, kam varētu uzsaukt: «Aidā, ejam!»— viņš nolēma iet mājās. Viņš aizauļoja pa taciņu atpakaļ, un pirmais, ko Kenga, viņu ieraudzījusi, teica, bija:— Cik labi, ka tu pārnāci, Tīģeri! Tev laiks iedzert Stipruma Zāles!— Un ielēja viņam. Rū lepni paziņoja:— Es savas jau izdzēru!— Tīģeris norija savējās un teica:— Es arī!— Un tad viņi abi sāka draudzīgi grūstīties, un, kad Tīģeris bija apgāzis divus krēslus netīšām un Ru vienu Tīšām, Kenga sacīja:— Pietiek. Ejiet paskraidīties!

— Kur lai mēs paskraidāmies?—jautāja Rū.

— Jūs varētu salasīt man čiekurus,— teica Kenga un iedeva viņiem grozu.

Tā viņi aizgāja uz Sešām Priedēm un tikmēr svaidījās ar čiekuriem, kamēr aizmirs, kāpēc viņi te atnākuši, atstāja grozu zem Priedēm un gāja uz māju pusdienās. Viņi nupat jau bija paēduši, kad pa durvīm pabāza galvu Kristofers Robins.

— Kur ir Pūks?— viņš jautāja.

Tīģeri, bērniņ, kur ir Pūks?— prasīja Kenga. Tīģeris tūlīt sāka stāstīt, kas noticis, Rū tūlīt sāka stāstīt par Biskvītu Klepu, Kenga tūlīt sāka rāties, lai nerunā abi reizē, un Kristoferam Robinam vajadzēja labu laiku, kamēr viņš noprata, ka Pūks, Sivēns un Trusītis ir apmaldījušies miglā pašā Meža vidū.

— Tas ir ļoti savādi,— Tīģeris pačukstēja Mazulītim Rū,— bet Tīģeri nekad neapināldās.

— Kāpēc ne, Tīģeri?

— Viņi to vienkārši nevar,— paskaidroja Tīģeris.— Tā viņi ir iekārtoti.

— Nu ko,— teica Kristofers Robins,— mums vajadzēs iet un viņus atrast, cits nekas neatliek. Ejam, Tīģeri!

Man ir jāiet un jāsameklē viņi,— Tīģeris paskaidroja Mazulītim Ru.

— Es arī drīkstu viņus atrast?—dedzīgi iejaucās Rū.

— Šodien labāk ne, bērniņ,— teica Kenga.— Kādu citu dienu.

— Ja viņi apmaldīsies kādu citu dienu, es drīkstēšu viņus atrast?

— Redzēsīm,— sacīja Kenga. Rū zināja, ko tas nozīmē. Viņš aizgāja istabas kaktā un sāka vingrināties lēkāšanā; pa pusei tāpēc, ka viņam pašam patika lēkāt, pa pusei tāpēc, ka viņam negribējās, lai Kristofers Robins un Tīģeris pamanītu, cik apbēdināts viņš jutas par to, ka jāpaliek mājās.

— Sāk izskatīties,— teica Trusītis,— ka mēs esam noklīduši no ceļa.

Viņi sēdēja un atpūtās mazā smilšu bedrē pašā Meža vidū. Pukam jau sāka apnikt šī smilšu bedre, viņam radās aizdomas, ka bedre seko viņiem pa pēdām; lai uz kuru pusi viņi ietu, viņi nonāca atkal pie bedres, un katru reizi, kad tā iznira no miglas, Trusītis uzvaroši paziņoja:— Nu es zinu, kur mēs atrodamies!— Pūks bēdīgi nopūtās: — Es arī. . .— Bet Sivēns neteica neko. Viņam arī ļoti gribējās izdomāt kaut ko tādā brīdī sakāmu, bet viņam nāca prāta tikai: «Palīgā! Palīgā!» Un tas nu izklausītos pavisam mulķīgi, kad viņam blakus bija Pūks un Trusītis.

— Nu ko,— teica Trusītis pēc ilga klusuma, ko neviens nebija izmantojis, lai pateiktos par šīs dienas jauko pastaigu,— varbūt labāk tomēr iesim. Uz kuru pusi mēģināsim?

— Kā butu,— lēni sacīja Pūks,— ja, aizejot kādu gabalu no šīs bedres, mēs mēģinātu to atkal uzmeklēt?

— Kads no tā labums?— brīnījās Trusītis.

— Redzi,— paskaidroja Pūks,— kad mēs meklējam ceļu uz Mājām, mēs to neatrodam, tāpēc es domāju: ja mēs meklētu ceļu uz Bedri, mēs to noteikti neatrastu, un tas jau būtu Ļoti Labi. Tā mēs varētu nejauši atrast to, ko neesam meklējuši, un tas tad butu tieši tas, ko mes patiesībā meklējam.

— Es neredzu tur nekādas jēgas,— teica Trusītis.

— Es arī ne,— Pūks pazemīgi piekrita.— Jēgas nav. No sākuma man likās, ka es to jēgu redzu, bet tad tā pazuda. Laikam jēga pa ceļam apjēgusies un vairs negrib.

— Ja es aiziešu no šīs bedres un nākšu atkal atpakaļ, es to, protams, atradišu.

— Es iedomājos, ka varbūt tu tomēr neatradīsi,— teica Pūks. — Bet tas jau bija tāpat vien.

— Pamēģini,— Sivēns pēkšņi iesaucās.— Mēs tevi te pagaidīsim.

Trusītis nicīgi iesmējās, lai parādītu, cik Sivēns ir dumjš, un

pazuda miglā. Nogājis kādu gabalu, viņš pagriezās un nāca atpa kaļ . . . Un, kad Pūks ar Sivēnu

bija velti gaidījuši divdesmit minūtes, Pūks piecēlās.

— Es domāju, Sivēn,— teica Pūks,—ka nu man vajadzētu iet mājās.

— Bet, .Pūk,— Sivēns uztraukti iespiedzās,— vai tad tu zini, kā tikt mājās?

— Nē,— atbildēja Pūks,— bet manā pieliekamajā kambarītī palika divpadsmit medus podi, un tie jau stundām ilgi sauc mani atpakaļ. Agrāk es nevarēju īsti sadzirdēt, jo Trusītis visu laiku runāja, bet, ja neviens nejaucas maniem medus podiem pa vidu, tad man liekas, Sivēn, ka es dzirdu, kur tie ir. Ejam.

Viņi cēlās un gāja, un Sivēns ilgu laiku neteica ne vārda, lai nejauktos pa vidu medus podiem; un tad pēkšņi viņš klusi iekviecās . . . un ierukšķējās . . . jo viņam sāka likties, ka viņš zina, kur atrodas, bet skaļi pateikt viņš to neiedrošinājās, lai neizrādītos, ka viņš kļūdījies. Bet, tikko Sivēns bija gandrīz jau nospriedis, ka ir vienalga, vai podi vēl sauc, vai nesauc, priekšā kāda balss sāka ūjināt — un no miglas paradījās Kristofers Robins.

— A, tie esat jūs,— Kristofers Robins bezrūpīgi sacīja, lai neizrā dītu, cik nobažījies viņš bijis.

— Tie esam mēs,— atbildēja Pūks.

— Kur ir Trusītis?

— Es nezinu,— teica Pūks.

— Nekas. Es ceru, ka Tīģeris viņu atradīs. Tīģeris aizgāja jūs visus meklēt.

— Labi,— teica Pūks.— Man tagad jāiet mājās, lai kaut ko mazdrusciņ . . . Un Sivēnam tāpat, jo viņš arī mazdrusciņ . . . un tāpēc. . .

— Es iešu līdzī un paskatīšos, kā tu ēd,— sacīja Kristofers Robins. Viņš aizgāja Pūkam līdzī uz mājām un skatījās uz savu Lāci ilgi, ilgi, un visu laiku, kamēr viņš skatījās, Tīģeris skraidīja pa mežu un ūjināja, meklēdams Trusīti. Beidzot Ļoti Mazais un Bēdīgais Trusītis viņu sadzirdēja. Ļoti Mazais un Bēdīgais Trusītis metās cauri miglai

uz saucēja balsi, un izrādījās, ka saucējs ir Tīģeris — viņa draugs Tīģeris, Diženais Tīģeris, Lielais un Palīdzīgais Tīģeris, kurš lēkāja, ja viņš vispār lēkāja, tik skaisti un cildeni, cik vien skaisti un cildeni kāds Tīģeris var lēkāt.

Ak, Tīģeri, kā es priecājos tevi redzēt!— iesaucās Trusītis.

ASTOTĀ NODAĻA,

kurā Sivēns veic Cēlu Varoņdarbu

Pusceļā starp Puka māju un Sivēna māju bija Domīgā Vieta, kur viņi reizēm sastapās, kad bija nolēmuši viens otru apciemot. Tā bija silta un jauka aizvēja vieta, kur viņi varēja pasēdēt un apdomāt, ko lai dara tālāk, ja ir satikušies jau pusceļā. Kādu dienu, kad viņi bija nolēmuši nedarīt neko, Puks sacerēja pat dzejoli, lai katram butu skaidrs, kas tā par Vietu un kam tā derīga.

Jūs gribēsīt zināt par Domīgo Vietu, Kas notiek tur īpaši svarīgs?

Tur pārdomā Pūks, kur lai šodien viņš ietu, Un prātīgi nospriež, ko darīt.

Ak pikis, es aizmirsu vēl vienu lietu Ka pieder tā Sivēnam arī!

Kādā rudens rītā, kad vējš, kas pa nakti bija nopūtis kokiem visas lapas un tagad pūlējās nopūst zarus arī, Puks ar Sivēnu sēdēja Domīgajā Vietā un domāja.

Zini, ko es domāju?—Pūks sacīja.— Es domāju, ka mums vajadzētu aiziet uz Pūka Priedītēm un apraudzīt I ā. Varbūt vējš ir sagāzis viņa māju un viņam vajadzīgs kāds, kas to atkal uzceļ.

— Man atkal liekas,— teica Sivēns,— ka labāk mums vajadzētu aiziet pie Kristofera Robina, tikai viņš tāpat nebūs mājā — un nav vērts.

— Iesim ciemos pie visiem pēc kārtas,— sacīja Pūks.— Jo, kad tu esi jūdzēm tālu gājis pa aukstu vēju un pēkšņi ieej kādā mājās, un tad kāds tev saka: «Sveiks, Pūk, tu esi atnācis taisni laika, lai mēs mazliet uzkostul!»—un jus uzkožat... tad diena nav vis veltīgi, bet Draudzīgi Pavādīta.

Sivēns domāja, ka vajadzīgs Iemesls, lai visus pēc kārtas apciemotu, kā, piemēram, Sīka Meklēšana vai Ekspotīcijas Organizēšana. Vai Pūks nevarētu kaut ko izdomāt?

Pūks varēja.

— Mēs iesim tāpēc, ka ir Ceturtdiena,— viņš teica.— Mēs iesim un visiem novēlēsim Daudz Laimes Ceturtdienā. Ejam, Sivēn!

Viņi cēlās augšā un, kad Sivēns bija atkritis atpakaļ sēdus, nezinādam, ka vējš būs tik stiprs, un Pūks bija palīdzējis Sivēnam atkal tikt kājās, devās ceļā. Vispirms viņi gāja uz Pūka māju, un laimīgā kārtā saimnieks bija mājās un laipni aicināja ienākt. Viņi mazliet iestiprinājās un ar svaigiem spēkiem devās pie Ķengas, palīdzēdami viens otram noturēties pret vēju un kliegdami:— Vai ne?. . . Ko?. . . Nedzirdu. . .— Pie Ķengas viņi atnāca tā nomocījušies, ka palika uz vēl vienām brokastīm. Pēc tam izrādījās, ka ārā ir ļoti auksts, un viņi skrēja pie Trusīša, cik ātri vien spēdami.

— Mēs atnācām novēlēt tev Daudz Laimes Ceturtdienā,— teica Pūks, kad viņš bija divreiz iegājis un izgājis pa Trusīša durvīm, lai pārbaudītu, ka tiks atkal laukā.

— Kas tad šī par sevišķu ceturtdienu?— brīnījās Trusītis, un, kad Puks bija to paskaidrojis, Trusītis, kura dzīve sastāvēja no Svarīgām Darīšanām, teica:— A. . . un es domāju, ka jums tiešām kas nopietns sakāms. . .— Viņi apsēdās, lai mazdrusciņ. . . un drīz Pūks ar Sivēnu atkal devās ceļā. Vējš nu pūta no mugurpuses, un viņiem nevajadzēja kliegt.

— Trusītis ir gudrs,— domīgi teica Pūks.

— Jā,— Sivēns piekrita,— Trusītis ir gudrs.

— Viņam galvā ir Smadzenes, nevis Zāģu Skaidas.

— Jā,— Sivēns sacīja,— viņam ir smadzenes.

Kādu brīdi viņi klusēdami domāja par Trusīša smadzenēm.

— Un man liekas,— piebilda Pūks,— tāpēc viņš nekad neko nesaprot.

Izrādījās, ka Kristofers Robins arī ir mājās, jo bija pēcpusdiena, un viņš tik ļoti priecājās par ciemiņiem, ka Pūks ar Sivēnu palika te gandrīz līdz tējas laikam un padzēra Gandrīz Tēju, ko pēc tam var viegli aizmirst. Tad viņi steidzās tālāk uz Pūka Priedītēm steigšus apraudzīt I-ā, kamēr nav par vēlu nokļūt pie Pūces uz Tēju īstā Laikā.

— Sveiks, I-ā!— viņi priecīgi uzsauca ēzelītim.

— A,— teica I-ā,— jūs esat apmaldījušies?

— Mēs nācām apraudzīt, kā tev klājas,— teica Sivēns.— Tev un tavai mājai. Skaties, Pūk, vēl turas!

— Patiešām,— sacīja I-ā.— Ļoti savādi. Kādam vajadzētu gan nākt un to sagāzt.

— Mēs iedomājamies, ka varbūt vējš aizpūtis tavu māju,— teica Pūks.

— Ak tā! Acīmredzot tāpēc neviens nav uzņēmies liekas pūles. Un es, muļķis, iedomājos, ka vienkārši aizmirsuši.

— Mums bija ļoti patīkami parunāties ar tevi, I-ā. Tagad mums jāaiziet pie Pūces.

— Protams, protams. Pūce ir tik mīļa. Vakar vai aizvakar viņa lidoja garām un pamanīja mani. Viņa gan to nekādi neizrādīja, bet es zināju, ka ir pamanījusi. Tas, manuprāt, bija ļoti draudzīgi no viņas puses. Ļoti sirsnīgi.

Pūks ar Sivēnu vēl brīdi pamiņājās un sacīja: «Uz redzēšanos, I-ā!»— tik nesteidzīgi, cik vien tas iespējams, bet viņiem bija tāls ceļš priekšā, un viņi negribēja kavēties.

— Uz redzēšanos,— teica I-ā.— Un pieskaties, Sivēntiņ, ka vējš tevi neaizpūš. Citādi tu pazudīsi. Visi runās: «Kur gan mūsu Sivēntiņš ir aizpūsts?» Tādas lietas jau visi grib zināt. Labi, uz redzēšanos! Paldies, ka jūs te netīšām nācāt garām.

— Uz redzēšanos!—teica Pūks un Sivēns pēdējo reizi, un viņi devās uz Pūces māju. Nu vējš atkal pūta viņiem pretim, un Sivēna ausis, pret vēju cīnoties, plivinājās kā divi karodziņi, un likās — bija pagājusi vesela mūžiņa, kamēr viņi nonāca Septiņjūdžu Meža aizvējā

un varēja atlikt muguras taisni. Tomēr klausīties, ka vētra plosās koku galotnēs, bija diezgan nepatīkami.

Iedomājies, Pūk, ja nu koks, zem kura mēs stāvam, ņem un uzgāžas mums virsū?

— Iedomājies labāk, ka neuzgāziesies,— rūpīgi apdomājis Sivēna jautājumu, atbildēja Pūks.

Sivēns nomierinājās, un pēc brīža viņi priecīgi klauvēja un zvanīja pie Pūces durvīm.

— Labdien, Pūce,— sacīja Pūks.— Es ceru, mēs neesam atnākuši par vēlu un dabūsim. . . Tas ir, es gribēju teikt — kā tev klājas, Pūce? Mes ar Sivēnu iedomājamies apraudzīt tevi tāpēc, ka ir Ceturtdiena.

— Sēsties, Puk! Sēsties, Sivēn!— laipni aicināja Pūce.— Jūties kā mājās!

Viņi pateicās un cik prazdami jutās kā mājās.

— Jo redzi, Pūce,— sacīja Pūks,— mēs ļoti steidzamies, lai paspētu laikā. . . lai apciemotu tevi, pirms atkal iesiin projām.

Pūce svinīgi pamāja.

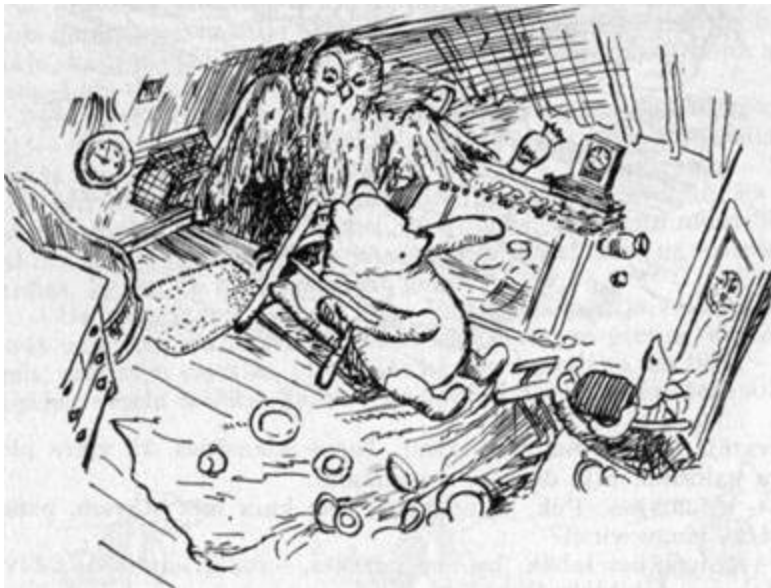
— Nebīstieties pateikt, ka man nav taisnība,— viņa sacīja,— bet vai es maldos, domādama, ka šodien ir visai Vētrains laiks?

— Ļoti,— atbildēja Sivēns, sildīdams pie pavarda ausis un vēlēdamies, kaut viņš, sveiks un vesels, būtu jau atpakaļ pats savā mājā.

— Man arī tā likās,— teica Pūce.— Taisni tādā vētrainā dienā kā šī te mans Onkulis Roberts, kura portrets karājas tev aiz muguras, Siven, pa labi, vēlākā rita stundā atgriezdamies no. . . Kas tad tas?

Atskanēja briesmīgs brikšķis.

— Sargies!— iebrēcās Pūks.— Glāb pulksteni! Bēdz, Sivēn! Es krītu tev virsū!

— Palīgā!— kvieca Sivēns.

Tā istabas puse, kur sēdēja Pūks, leni slējās uz augšu, un viņa krēsls sāka slīdēt lejā pie Sivēna. Pulkstenis cienīgi nošļūca no kamīna dzegas, pa ceļam paķerdams līdzī vāzes, kamēr viss vienā kaudzē šķindēdams saplīsa pret to, kas agrāk bija grīda, bet tagad izskatījās drīzāk pēc sienas. Onkulis Roberts bija sadomājis kļūt par paklāju un katram gadījumam, lai būtu lielāks, norāva arī gabalu sienas, bet paklājs savukārt uzklupa Sivēna krēslam tad, kad Sivēns mēģināja piecelties, un kādu laiku patiešām bija diezgan grūti izšķirt, kur nu ir ziemeļi un dienvidi. Tad noskanēja vēl viens brikšķis. . . Pūces istaba krampjaini noraustījās. . . un iestājās klusums

Istabas kakta sakustējās galdauts.

Tas satinas kamolā

un pārvēlās pari istabai,

tad dažas reizes uzlēca gaisa un izbaza divas ausis

Kamols atkal pārvēlās pari istabai un attinas vaļā.

— Pūk?—Sivēns bailīgi iepīkstējās.

— Jā?— atbildēja viens no krēsliem.

— Kur mēs esam?

— Grūti pateikt,— nopūtās krēsls.

— Vai mēs neesam Pūces mājā?

— Laikam gan, jo mēs atnācām uz tēju, bet mums nedeava.

— O!— iespiedzās Sivēns.— Vai Pūces vēstulkastīte vienmēr bija pie griestiem?

— Ko tu saki?!

— Jā, paskaties.

— Es nevaru,— atbildēja Pūks.— Es guļu uz mutes zem kaut kā smaga, un tādā stāvoklī, Sivēn, nav diez cik ērti skatīties uz griestiem.

— Bet vēstulkastīte ir pie griestiem, Pūk.

— Varbūt Pūce to pakārusi pie griestiem pārmaiņas pēc,— sacīja Pūks.

Istabas otrā kaktā aiz galda kaut kas sakustējās — un parādījās Pūce.

Ā, Sivēns,— teica Pūce visai īgni.— Kur ir Pūks?

— Grūti pateikt,— Pūks atsaucās.

Pūce pagriezās uz to pusi, no kuras skanēja balss, un nikni pašķielēja uz Pūka pekām.

— Pūk,— viņa bargi jautāja.— Tu to izdarīji?

— Nē,— Pūks pazemīgi atbildēja.— Domāju, ka ne.

— Kas tad?

— Man liekas, tas bija vējš,— ieminējās Sivēns.— Es domāju, ka tava māja ir apgāzusies.

— Patiešām? Es atkal domāju, ka tas bija Pūks.

— Nē,— Pūks teica.

Ja tas bija vējš,— visu apdomājusi, sacīja Pūce,— tad ta nav Pūka vaina. Negods nekrīt uz viņu.

— Ar šiem laipnajiem vārdiem viņa pacēlās spārnos apskatīt savus jaunus griestus.

— Sivēn!— Pūks skalā čukstā pasauca. Sivēns noliecās pie viņa.

— Jā, Pūk?

— Pūce teica, ka vēl kaut kas krīt man virsū?

— Nē, viņa teica, ka tu neesi vainīgs.

— A! Man atkal izklausījās. . . Skaidrs. Labi, ka tā.

— Pūce!—Sivēns sauca.— Laidies lejā un palīdzi Pukam piecelties.

Pūce, kas bija apbrīnojusi savu vēstulkastīti, atkal nolaidas zemē. Pūce ar Sivēnu tikmēr vilka un stūma atzveltnes krēslu, kamēr Pūks izlīda laukā un beidzot varēja paskatīties apkārt.

— Jauki, vai ne?—teica Pūce.— Viss kājām gaisā.

— Ko nu lai mēs darām, Pūks? Vai tu nevari kaut ko izdomāt?— jautāja Sivēns.

— Jā, es nupat izdomāju,— Puks atbildēja.— Vienu mazu dziesmiņu.— Un viņš sāka dziedāt:

— Uz deguna triekts, Pie grīdas žmiegts,

Es te izliekos, it kā man nāktu miegs.

Es mēģinu rūkt Un dziesmu dūkt,

Bet dziedamais nešaujas prātā ne lūgts.

Jo smagums tāds

Man galvu māc,

Ka to panestu vienīgi akrobāts.

Ja viņš to mak,

Lai pie Pūces nāk.

Es gan ciemiņus uzņemtu viesmīlīgāki. . . Ak vai, kā man spiež! Ak vai, kā griež!

Cik ilgi lai mans nabaga deguns cieš?

Ka visu to sauc,

Kas virsu man krauts,

To es nezinu labi, bet jutu, ka daudz.

Tas ir viss,— teica Pūks.

Pūce neizskatījās sajūsmināta par dziesmu. Viņa nosodoši ieklepojās un sacīja: ja Pūks patiešām esot pārliecināts, ka tas ir bijis viss, viņi tagad varētu apdomāt Glābšanās Problēmu.

— Tāpēc,— Pūce paskaidroja,— ka mēs vairs netiekam laukā pa agrākajām durvīm. Kaut kas ir uzkrītis tām virsū.

— Bet kā tad citādi mēs varam iziet?— nobijās Sivēns.

— Tā ir Problēma, Sivēn, par kuru es lūdzu Pūku padomat.

Pūks apsēdās uz grīdas, kas kādreiz bija siena, paskatījās uz

griestiem, kas kādreiz bija otra siena ar durvīm vidū, un sāka domāt.

— Vai tu varētu uzlidot līdz vēstulkastītei ar Sivēnu mugurā?— viņš jautāja Pūcei.

— Nē,— Sivēns steidzīgi iekviecās,— viņa nevar!

Pūce sāka skaidrot par Nepieciešamo Muguras Muskulatūru. Viņa jau reiz bija to skaidrojusi Pūkam un Kristoferam Robinam un sen gaidīja gadījumu, kad varēs atkal par to parunāt. Tā bija tāda lieta, ko droši varēja skaidrot vēlreiz, jo neviens tikpat neko tur nespēja saprast.

— Redzi, Pūce, ja Sivēns tiktu pie vēstulkastītes, viņš varētu izlīst pa vēstulū spraugu, nokāpt no koka un aizskriet pēc palīgiem.

Sivēns steidzīgi iebilda, ka pēdējā laika viņš paaudzies lielāks un, lai kā gribētu, nevarēs izlīst pa spraugu, bet Pūce savukārt sacīja, ka sprauga pēdējā laikā arī pataisīta lielāka gadījumam, ja viņai, Pūcei, pienāktu lielākas vēstules, tāpēc Sivēns varētu gan.

Sivēns iebilda:— Bet tu sacīji, ka nepieciešamā, kā tur viņu sauca, nevarēs.

Pūce piekrita:— Jā, patiešām nevarēs. Nav vērts par to domāt.

Sivēns teica:— Nu tad domāsim par kaut ko citu.— Un tūlīt saka domāt.

Bet Pūks bija nogrimis atmiņās par to dienu, kad viņš glāba Sivēnu no plūdiem un visi bija viņu apbrīnojuši. Tādas lietas nenotika bieži, bet Pūkam gribējās, lai notiktu atkal. . . Un tad pēkšņi, ka jau tas parasti gadījās, viņam iešāvēs prātā ideja.

— Pūce,— viņš teica,— es kaut ko izdomāju.

— Apķērīgais un Palīdzīgais Lāci!— iesaucās Pūce.

Pūks bija lepns, ka nosaukts par Apķērīgu un Palīdzīgu Lāci, tomēr pieticīgi iebilda, ka viņš to iedomājies pavisam nejauši. Lai Pūce apsien Sivēnam ap vidu aukliņu, bet otru galu lai paņem knābī,

uzlido pie vēstujkastes, izvelk aukliņu cauri vēstujkastes režģim un nolaižas atkal lejā. Tad viņi abi ar Pūci vilktu aukliņu aiz viena gala, bet Sivēns lēni celtos gaisā aiz otra gala. Un augšā viņš butu.

— Un Sivēns būtu augšā,— Pūce piekrītoši pamāja.— Protams, ja aukla nepārtrūks.

— Bet ja pārtrūktu?—ar patiesu interesi apvaicājās Sivēns.

— Tad mēs pamēģināsim ar citu auklu.

Sivēnam tas nebija nekāds mierinājums, jo auklas varēja būt citas, cik uziet, bet Sivēns, kas ikreiz kritīs zemē, nebūs cits. Tomēr tā bija un palika vienīgā izeja. Tāpēc, atskatījies domās uz tām laimīgajam stundām, ko viņš Mežā bija pavadījis ne aukliņas galā pie griestiem velkams, Sivēns drošsirdīgi pamāja Pukam un teica, ka tas esot Ļoti Gudrs pla-pla-pla. . . Gudrs pla-pla plāns.

— Gan jau nepārtrūks,— Pūks čukstus mierināja Sivēnu,— jo tu esi Ļoti Mazs Dzīvnieciņš, un es stāvēšu apakšā, un, ja tu mūs visus izglābsi, tas būs ļoti Cildens Varoņdarbs, par ko runās vēl ilgu laiku pēc tam. Varbūt es pat sacerēšu Dziesmu, un visi teiks: «Sivēns izdarījis kaut ko tik varenu, ka Pūkam vajadzēja par to sacerēt Goda un Slavass Dziesmu!»

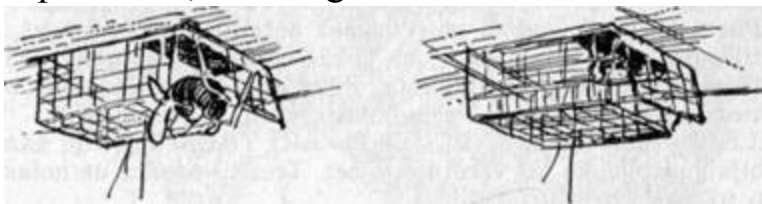
No tādiem vārdiem Sivēnam kļuva vieglāk ap sirdi, un, kad viss bija gatavs un viņš sāka lēni tuvojies griestiem, viņš jutās tik lepns, ka būtu uzsaucis: «Paskatieties uz mani!»— ja nebaidītos, ka Pūks un Pūce, uz viņu skatīdamies, palaidis vaļā auklas galu.

— Aiziet!— uzgavilēja Pūks.

Drīz griesti bija klat. Sivēns atvēra vēstujkasti un ierāpās iekša. Tad viņš atraisīja auklu un sāka spraukties spraugā, pa kuru vecajos

— Pacelšanās norit, kā paredzēts,— svinīgi teica Pūce.

labajos laikos, kad durvis vēl bija durvis, bija kritušas daudzas negaidītas vēstules, ko Pūce bija sev rakstījusi.

Viņš spiedās un spraucās, kamēr beidzot ar pamatīgu spraucienu izspruka laukā. Aizelsies un laimīgs viņš iekvieca pa spraugu pēdējo uzmundrinājumu gūstekņiem.

— Viss kārtībā!— Sivēns kļiedza vēstujkastē.— Tavs koks ir ap kārt, Pūce, un durvīm virsū pamatīgs zars, bet mēs ar Kristoferu Robinu dabūsim to nost, un tad mēs atnesīsim virvi Pūkam, un tagad es iešu un visu viņam izstāstīšu, un es tikšu lejā pavisam viegli, tas ir bīstami, es gribēju teikt, bet gan jau es nenositīšos, un mēs ar Kristoferu Robinu būsim klāt pēc pusstundas. Uz redzēšanos, Pūk!— Un, nenogaidījis Pūka atsaukšanos: «Laimīgu ceļu! Paldies, Sivēn!»— viņš aizskrēja.

— Pusstunda,— sacīja Pūce, ierīkodamās ērtāk krēslā.— Tieši pietiks laika pabeigt, ko es

iesāku stāstīt par Onkuli Robertu, kura portrets tagad ir tev zem kājām. Pagaidi, pie kā es paliku?
Aha, pareizi. Tādā pašā vētrainā dienā kā šī te mans Onkulis Roberts. . .

Pūks aizvēra acis.

DEVITA NODAĻA,

kurā I-ā atrod Pucmāju un Pūce pārvācas uz jaunu dzīvokli

Pūks bija ieklīdis Septiņjūdžu Mežā un nu stāvēja pie tā, kas reiz bija Pūces Māja. Tagad tā vairs nemaz neizskatījās pēc mājas, tā izskatījās pēc vēja izgāzta koka, un, ja kāda māja sāk tik nepiedienīgi izskatīties, skaidrs, ka jāmeklē cita. Pūka durvju spraugā šorīt bija iesprausts Noslēpumains Paziņojums, kurā bija rakstīts: ES MEKLĒJU JAUNU MĀJU PŪCEI TU ARĪ TRUSĪTIS. Un, kamēr viņš bija gudrojis, ko tas varētu nozīmēt, Trusītis atnāca un nolasīja viņam to priekšā.

— Es tūlīt apskriešu pārējos ari,— teica Trusītis,— pateikšu viņiem, ko tas nozīmē, un lai tad viņi visi meklē. Man jāsteidzas, uz redzēšanos!— Un Trusītis aizcilpoja.

Puks lēni lāčoja pakaļ. Viņam bija svarīgākas darīšanas nekā meklēt Pūcei māju, viņam vajadzēja sacerēt Puka dziesmu par vētrainās dienas notikumiem. Jo viņš to bija Sivēnam apsoliļis jau labu laiku atpakaļ, un tagad, lai kad viņi satiktos, Sivēns gan neko neteica, bet tūlīt varēja manīt, ko viņš nesaka. Un, ja kāds pieminēja Dziedāšanu vai Kokus, vai Auklas, vai Vētru Naktis, Sivēnam nosarka šņukuriņš — un viņš steidzīgi sāka runāt par kaut ko gluži citu.

Bet tas nemaz nav Viegli,— Puks pie sevis noteica, skatīdamies uz to, kas reiz bija Pūces Māja. — Jo Dzejas un Dziesmas nav tīšām atrodamas, tās atrod tevi pašas, kad tām iepatīkas. Un tev cits nekas neatliek, kā uzmeklēt vietu, kur tām būtu vieglāk tevi atrast. . .

Puks stāvēja un cerību pilns gaidīja . . .

— Nu ko,— teica Puks, kad bija pietiekami ilgi gaidījis.— Es sākšu tā: «Te gul šis koks...»—jo koks te patiešām gul, un paskatīšos, kas no tā iznāks.

No tā iznāca:

Te gul šis koks, kas bija zaļš

Un Pūcei likās ļoti jauks.

Ar viņu sarunājās draugs,

ES (ja tas jums vēl zināms nav),

Kad atskanēja brikšķis skaļš.

Jo, redziet, bija vētrains laiks

Un apkārt gāzās Pūces koks.

Un tas nu nebija vairs joks,

Bet, es jums teikšu, kaut kas baigs!

Pat Lācim nobālēja vaigs.
Bet Sivēns (SIVĒNS) droši sauc:
— Kam galvas nokariet? Nav vērts!
Ja būs caur padusēm man vērts
Viens auklas gals, tad, jūsu rauts,
Es tikšu augšā. Ko tur daudz!—
Viņš lido augstāk, augstāk vien.
Velk Pūce dūšīgi. Velk Pūks,
Līdz Sivēns galā tiek un, lūk,
Jau šņukuru pie spraugas slien.
Caur TIKAI VĒSTULĒM viņš lien.

Ak, Sivēns drosmīgais! Urrā!
Vai drebēja viņš? It nemaz!
Kur piedzīvots, ka zvēriņš mazs
Caur vēstulkasti sprauktos tā
Un nebaidītos ne no kā?
Un tad viņš drāžas, tad viņš brēc:
— Ak, steidziet Pūci, putnu, glābt!
Ak, steidziet Pūku, lāci, glābt!—
Līdz sauciens Mežā sadzirdēts
Un zvēri auļo, rikšo, lec . . .
— Jel ātrāk, ātrāk!—Sivēns bļauj,
Un citiem ceļu rāda viņš. (Urrā, lai dzīvo SIVĒNTIŅŠ!)
Drīz viņi durvis vaļā rauj
Un mums ar Pūci iznākt ļauj.
Lai dzīvo Sivēns! Sveiks! Urrā! Urrā!

Gatavs ir!— teica Pūks, kad bija to pie sevis nodziedājis trīs reizes.— Iznāca gan citādāk, nekā es biju domājis, bet labi vien būs. Jāiet un jānodzied Sivēnam.

ES MEKLĒJU JAUNU MAJU PŪCEI TU ARĪ TRUSĪTIS

— Ko tas nozīmē?—jautāja I-ā.

Trusītis paskaidroja.

— Kas tad notika ar veco māju?

Trusītis paskaidroja.

— Man jau neviens neko nesaka,— teica I-ā.— Mani neviens neinfurme. Nakošajā piektdienā bus septiņpadsmit dienas, kopš neviens nav ar mani runājis.

— Nav vis septiņpadsmit.

— Nakošajā piektdienā,— I-ā atgādināja.

— Bet tagad ir sestdiena,— sacīja Trusītis.— Tatad pagaidām tikai vienpadsmit. Un es pats te biju pirms nedēļas.

— Bet tu ar mani nerunāji,— I-ā iebilda.— Nekādu jautājumu, nekādu atbilžu. Tu tikai nokliedzi: «Sveiks!»— un Aizsāvies Garām. Kamēr es izdomāju, ko atbildēt, tava aste jau nozibēja pāri kalnam. Es jau gribēju sacīt: «Ko?»— bet bija, protams, par vēlu.

— Es toreiz ļoti steidzos.

Ne mazākās Domu Apmaiņas,— I ā turpināja,—«sveiks» un «ko» nav nekāda saruna, it īpaši, ja sarunas otrajā pusē es redzu tikai baltu lipu kalna galā.

— Tu pats esi vainīgs, I-ā. Tu ne pie viena neatnāc ciemos. Tu stāvi te savā kaktā un gaidi, lai citi nāk pie tevis. Bet kāpēc tu nekad neej pats?

Ezelītis labu brīdi neteica neka. Viņš domāja.

— Var jau būt, ka tev ir sava daļa taisnības, Trusīt,— viņš beidzot sacīja.— Esmu bijis nevērīgs pret citiem. Man vajag izkustēties. Man vajag nākt un iet.

— Pareizi, I ā. Iegriezies pie jebkura no mums katrā laikā, kad tev patīk.

— Paldies, Trusīt. Un, ja kāds, redzēdams mani iegriežamies, Skaļā Balsī sacīs: «Sasodīts, tas ir I ā!»—es varēšu atkal izgriezties.

Bet Trusītis jau stāvēja uz vienas kājas.

— Man ir jāskrien,— viņš teica.— Es šorīt esmu ļoti aizņemts.

— Uz redzēšanos,— I ā noņurdēja.

— Ko? A, uz redzēšanos! Un, ja tu atrodi labu māju Pūcei, dari mums to zināmu.

— Es pacentīšos,— teica I ā.

Trusītis aizskrēja.

Pūks uzmeklēja Sivēnu, un viņi abi kopā gāja atpakaļ uz Septiņ judžu Mežu.

— Sivēn,— Pūks mazliet nedroši ieminējās, kad viņi labu gabalu bija gājuši klusēdami.

— Jā, Pūk?

— Atceries, es reiz teicu, ka man laikam vajadzēs sacerēt Goda un Slavas Dziesmu? Tu jau zini, Par Ko.

— Tiešām, Pūk?— jautāja Sivēns, un viņa šņukuriņš mazliet nosarka.— Jā, liekas, tu teici gan .

..

— Es to sacerēju, Sivēn.

Sārtums leni kāpa no Sivēna šņukuriņa līdz pat ausu galiem un tur arī palika.

— Nopietni, Pūk?— viņš aizkriušā balsī jautāja.— Par . . . Par ... To Reizi, Kad? ... Tu tiešām to izdarīji?

— Jā, Sivēn.

Sivēna ausu gali nu dega kā ugunī, viņš mēģināja kaut ko teikt, bet visi vārdi bija iestrēguši kaklā, un, lai kā viņš klepoja, laukā nekas nenāca. Tāpēc Pūks turpināja:

— Dziesmā ir septiņi panti.

Septiņi?— Sivēns pēc iespējas mierīgi pārvaicāja.— Tas nemaz tik bieži negadās, ka vienā dziesmā būtu septiņi panti, vai ne, Pūk?

Nekad,— atbildēja Pūks.— Kaut kas tāds, manuprāt, vispār nav bijis.

— Vai Citi jau zina?— apvaicājās Sivēns, noliecies, lai, protams, tikai paceltu un aizsviestu no takas kādu žagariņu.

— Nē,— teica Pūks.— Es nupat domāju, kā tev patiktos labāk: vai ja es tev tūlīt nodziedātu vienam pašam, vai ja mēs pagaidītu citus arī — un tad es nodziedātu visiem uzreiz?

Sivēns brīdi padomāja.

— Zini, Pūk, man vislabāk patiktu, ja tu nodziedātu man tagad, un tad . . . un vēlāk tu nodziedātu mums visiem. Jo tad Katrs dzirdētu, bet es varētu sacīt: «O jā, Pūks mart teica . . .» Un izlikties, ka es nemaz neklausos.

Tāpēc Pūks nodziedāja viņam visus septiņus pantus, un Sivēns neteica neko, tikai stāvēja un koši sarka. Jo nekad vēl nebija dziedāts urrā Sivēnam (SIVĒNAM), urrā vienam pašam! Kad dziesma bija galā, viņam ļoti gribējās dzirdēt vienu pantu vēlreiz, bet bija neērti prasīt. Sis pants sākās ar vārdiem: «Ak, Sivēns drosmīgais!» Un tāds sākums viņam likās ļoti piemērots jebkuram dzejas darbam.

— Vai es tiešām visu to izdarīju?— viņš beidzot jautāja. Redzi,— sacīja Pūks,—

dzejā, tas ir, dzejas darbā,

tu izdarīji, Sivēn, jo dzejā ir teikts, ka izdarīji. Īsi sakot, tā ir pieņemts.

—A,— teica Sivēns.— Tāpēc, ka es . . . Man likās, es tomēr mazliet drebēju gan. No paša sākuma. Bet dziesmā ir teikts: «Vai drebēja viņš? It nemaz!»

— Tu drebēji iekšķīgi, —Pūks paskaidroja, —un, ja

Ļoti Mazs Dzīvnieciņš dreb iekšķīgi, tā ir liela varonība no viņa puses.

Sivēns laimīgi nopūtās un sāka klusībā lepoties ar sevi. Viņš bija VARONĪGS . . .

Tad viņi gāja uz Pūces veco māju un atrada tur priekša visus pārējos, izņemot I ā. Kristofers Robins izrīkoja viņus pie darba, un Trusītis katram vārdu pa vārdam atkārtoja, ko Kristofers Robins teicis, ja kāds gadījumā nebūtu dzirdējis, un visi darīja, kas viņiem bija likts. Viņi bija dabūjuši virvi un vilka Pūces krēslus, gleznas un citas mantas ārā no vecās mājas, lai viss būtu gatavs pāriešanai uz jauno māju. Kenga Pūces istabā sēja mantas virves gala un jautāja no

lejas Pūcei:—Vai šī vecā trauklupata tev ir vēl vajadzīga? Un ko darīt ar paklāju? Tur tikai caurumiņi vien vairs ir . . .— Un Pūce sašutusi atkliedza:— Protams, ka vajadzīgai Tā nav nekāda trauklu pata, bet mans kaklauts. Un paklājs arī vēl pavisam labs, ja tikai prot salikt mēbeles, kā

pieklājas.— Rū visu laiku lēca lejā un atkal, uzsedies mantām, brauca pa virvi augšā, un Kenga par to ļoti uztraucās, jo nevarēja viņu pieskatīt. Kenga sapīka un saka ķildoties ar Puči, teikdama, ka tā nav nekāda maja, bet īsts pelējuma un netīrības Midzenis, kam sen bijis laiks apgāzties. Lai tikai viens paskatās uz šīm drausmīgajām suņu sēnēm, kas aug kaktā! Pūce, mazliet izbrīnījies, paskatījās lejā, jo viņa neko nezināja par kaut kādam suņu sēnēm, tad viņa nicīgi iesmējās un paskaidroja, ka tas ir sūklis, un, ja dažas personas nepazīst mazgājamo sūkli, tad patiešām, kas par laikiem pienākuši!— Labi jau, labi,— noņurdēja Kenga, bet Rū iespiedzās pa vidu:

— Es gribu redzēt Pūces sūkli! Re, kur ir! Vai, Pūce! Tas nav sūklis, tas ir jūklis! Tu zini, Pūce, kā no sūkļa iznāk jūklis? Tas iznāk, kad . . .— Bet Kenga izmisīgi viņu pārtrauca:— Rū, bērniņ!— Jo tā taču nedrīkstēja runāt ar personu, kas prot rakstīt OTRDIENA.

Tomēr visi bija priecīgi, kad parādījās Pūks ar Sivēnu. Mantu kraušanu partrauca, lai varētu brīdi atpūsties un noklausīties Pūka jauno dziesmu. Un pēc tam visi Pūku slavēja — un Sivēns nevainīgi ieminējās:— Patiešām vareni, vai ne? Tas ir, es domāju, dziesma.

Kāda būs tava jaunā māja?— Pūks jautāja.— Tu to jau atradi, Pūce?

— Pūce ir atradusi nosaukumu,— teica Kristofers Robins, slinki košļādam smildziņu,— tā ka nu vajadzīga tikai pati māja.

— Te ir manas mājas vārds,— Pūce svinīgi paziņoja un parādīja, ko uzrakstījusi. Uz četrstūra deģa gabala lieliem burtiem bija uzkrāsots:

PUCMĀJA

Sajā svarīgajā brīdī kāds iznāca no krūmiem un uzgrūdās Pūcei. Dēlis nokrita zemē, un Pūks ar Sivēnu jūsmīgi noliecās to apskatīt.

— A, tas esi tu,— Pūce īgni teica.

— Sveiks, I-ā!— iesaucās Trusītis.— Tu arī esi klāt! Kur tu biji?

I ā nelikās viņu dzirdam.

— Labrīt, Kristofer Robin,— viņš sveicināja, pagrūzdams malā Puku un Sivēnu un apsēzdamies uz PUCMAJAS.— Neviens mūs nenoklausās?

— Nē,— savā nodabā smaidīdams, atbildēja Kristofers Robins.

— Tajā Meža kaktā, kur es dzīvoju tāpēc, ka tā ir tik slapja un nejauka vieta, kas nevienam citam nav vajadzīga, nonaca baumas, ka mums zināma Persona meklē māju. Es viņai to atradu.

— Labi darīts!— paslavēja Trusītis.

I ā gari noskatījās uz viņu un atkal griezās pie Kristofera Robina.

Kads tomēr noklausās,— viņš skaļi čukstēja.— Bet tas nav svarīgi. Mēs viņu tikpat neņemsim līdzi. Ja gribi, Kristofer Robin, iesim — un es parādīšu tev to māju.

Kristofers Robins salēcās.

— Ejam, Pūk!— viņš teica.

— Ejam, Tīģeri!—spiedza Rū.

— Tu arī nāksi, Pūce?— jautāja Trusītis.

Vienu brītiņu,— sacīja Pūce, paceldama mājas vārdu, kas nu atkal bija parādījies dienas gaismā. I ā dusmīgi atvicinājās ar pakavu.

— Mēs ar Kristoferu Robinu ejam Mazā Pastaigā,— viņš teica.

— Mēs, nevis Vesels Bars. Ja Kristofers Robins grib ņemt līdzī Pūku un Sivēnu, es priecāšos par kompāniju, bet tikai bez tāda Biezuma, ka elpu nevar atvilkt.

— Pareizi!— piekrita Trusītis, priecādamies, ka viņš viens pats paliks par rīkotāju.— Mēs strādāsim tālāk. Tīģeri, kur ir virve? Ķeries klāt! Kas noticis, Pūce?

Pūce, kas nupat bija atklājusi, ka viņas jaunā adrese ir SMUCMAJA, bargi paskatījās uz I-ā, bet neko neteica, tikai zīmīgi noklepojās, I-ā ar pusi PUCMAJAS uz dibena aizsoļoja pakal saviem draugiem.

Pēc kāda laiciņa, kad viņi jau tuvojās I ā atrastajai mājai, Sivēns piebikstīja Pūkam, Pūks piebikstīja Sivēnam, Sivēns teica:— Kad es tev saku!— Pūks čukstēja:— Nevar būt!— Un Sivēns atbildēja:— Tu pats redzēsi! . . .

Un, kad viņi bija klāt, Pūks redzēja pats.

Lūdzu!—lepni sacīja I-ā, rādīdams viņiem Sivēna māju.

— Nams ar visām ērtībām. Pat uzraksts klāt.

— O!— iesaucās Kristofers Robins, nezinādam, vai viņam smieties vai raudāt.

— Māja kā radīta Pūcei. Vai tev tā neliemas, Sivēniņ?

Un tad Sivēns izdarīja Cēlu Darbu, jo viņš vēl arvien staigāja kā pa mākoņiem, sevī atkārtodams visus brīnišķīgos vārdus, kas viņam bija veltīti Pūka Goda un Slavas Dziesmā.

— Jā, šī maja Pūcei kā radīta,— viņš augstsirdīgi teica.— Es ceru, ka viņa te dzīvos laimīgi.— Un Sivēns slepus norīja asaras, jo pats bija te tik laimīgi dzīvojis . . .

— Un kā tu domā, Kristofer Robin?— I-ā jautāja mazliet nemierīgi, juzdams, ka te kaut kas nav

gluži kārtībā.

Kristoferam Robinam arī vispirms bija kāds jautājums, tikai viņš nezināja, kā īsti lai to uzdod. Beidzot viņš teica:

— Māja, protams, ir ļoti glīta, un, ja kādam vējš apgāzis māju, tad viņam noteikti vajadzīga cita, vai ne, Sivēn? Ko tu darītu, ja tavu māju butu apgāzis vējš?

Pirms Sivēns paspēja kaut ko izdomāt, Pūks atbildēja viņa vietā.

— Viņš nāktu dzīvot pie manis,— sacīja Pūks.— Vai ne, Sivēn?

Sivēns paspieda viņa ķepu.

— Paldies, Pūk! Ar vislielāko prieku.

kurā Kristofers Robins un Pūks

atnāk uz Apburto Vietu, un tur mēs no viņiem šķiramies

Kristofers Robins gāja projām. Neviens nezināja, kāpēc viņš iet, neviens nezināja, uz kuriem viņš iet, patiesību sakot, neviens nezināja, kā viņš zina, ka Kristofers Robins iet projām. Tomēr katram Meža iemītniekam bija skaidrs, ka tam beidzot jānotiek. Pat Vismazākais no-visiem, Trusīša rads un draugs, kurš domāja, ka ir vienreiz redzējis

Kristofera Robina kāju, bet neņemtas to apgalvot, jo varbūt tas bija kaut kas cits,— pat šis Vismazākais-no-visiem pie sevis prātoja, ka Gaidāmas Pārmaiņas. Agrāks un Vēlāks, divi citi radi un draugi, tik bezcerīgi jautāja viens otram:— Kā tu domā, Agrāk?— un:— Kā tu domā, Vēlāk?— ka nebija vērts pat atbildi gaidīt.

Kādu dienu Trusītis, juzdams, ka ilgāk gaidīt viņam nav vairs spēka, sastādīja Paziņojumu, kurā bija sacīts:

«Paziņojums par sapulci ka visiem jāsapulcējas pie Majas Pūka Priedītēs lai pieņemtu Rizolūciju Visiem Pēc Kārtas no Kreisās Paraksts Trusītis.»

Viņš pārrakstīja to vairakas reizes, jo ar «rizolūciju» kaut kas nelikās īsti kārtībā, bet galu galā Paziņojums bija uzrakstīts. Trusītis apstaigāja ar to visus pārējos un nolasīja viņiem to priekšā. Un visi nosolījās ierasties.

— Kāds negaidīts pārsteigums!— teica I ā, kad tajā pēcpusdienā ieraudzīja visus pārējos nākam uz viņa māju.— Es arī drīkstēšu piedalīties?

— Neklausies uz I-ā,— Trusītis pačukstēja Pukam.— Es viņam šorīt visu pastāstīju.

Visi sacīja ēzelītim: «Labdien!»— un: «Kā tev klājas?» Un I-ā atbildēja, ka neklājas un viņš pat nav neko manījis citur klājāties, un visi apsēdās. Tikko viņi visi bija apsēdušies, Trusītis atkal piecēlās kājās.

— Mes gan zinām, kāpēc te esam,— viņš teica,— bet es tomēr palūdzu savu draugu I-ā . . .

— Tas ir, Mani,— sacīja I-ā.— Augstsirdīgi.

— Es palūdzu viņu nolasīt mums Rizolūciju.— Viņš atkal apse dās.— Nu, I-ā!— viņš teica.

— Nav ko nuināt,— noņurdēja I ā, lēni sliedamies kājās.—Bez šiem «nū-ēzeli»!

I ā paņēma papīra gabalu, ko bija aizspraudis aiz auss, un atlocīja vaļā.— Nevienam nekas par to nav zināms,— viņš paziņoja.— Tas ir Pārsteigums. I-ā cienīgi atklepojās un runāja tālāk:— Attiecīgi un Augšminēti, pirms es sāksu vai varbūt, teiksim, pirms es beigšu, es vēlētos nolasīt jums Dzejas Darbu. No paša sākuma līdz šim laikam — tas izklausās gari, bet īsumā jūs sapratīsiet — līdz šim laikam, kā jau es teicu, visus Dzejoļus pie mums Mežā ir sacerējis Pūks, kurš, kā jums zināms, ir Lācis ar Patīkamām Manierēm, bet Patiešām Pār steidzošu Smadzeņu Trūkumu galvā. Poēmu, ko tagad taisos jums nolasīt, ir rakstījis I ā jeb Es Pavaļas Brīdī. Ja kāds parūpēsies, lai Rū tik skaļi negrauž konfektes, un pamodinās Pūci, mēs varēsim baudīt dzeju. Es nosaucu to par Poēmu.

I-A POĒMA

Kristofers Robins iet projām. Es vismaz domāju tā. Kāpēc? Kurp?

To nezin neviens,

Bet viņš iet projām — Es sacītu: skrien.

(Lai ir atskaņa vārdam «neviens».) Vai mums sāpēs? (Atskaņa vārdam «kāpēc».) Loti.

(Vārdam «kurp» no ceturtās rindas arī Man nav atskaņas. Ko darīt? Sasodīts!)

(Nu man nav atskaņas vārdam

«sasodīts».

Sasodīts!)

Viens sasodīts un atkal otrs sasodīts, Tur kopā iznāk atskaņojums glīts. Bet vispār dzejot ir gan grūtāk, Kā man šķita. Lai cita . . .

(O, atskaņa pati no sevis!) Lai cita

Rinda labāk sākas. Bet kā tas nākas, Ka pabeigt vieglāk Nekā sākt?

Laimīgu ceļu, Kristofer Robin!

Es . . .

(Asara nobirst.) Es

Un visi tavi draugi Teiksim . . .

Es gribēju sacīt, visi tavi draugi Teiksim . . .

(Neiet un neiet, kā vajadzīgs.) Bet tu jau saproti, Kā mēs tevi mīlējam Arī bez vārdiem.

BEIGSIM.

— Ja kāds vēlas aplaudēt,— šo dzejas darbu nolasījis, teica I-ā,— tad tagad ir īstais laiks to darīt.

Visi sita plaukstas.

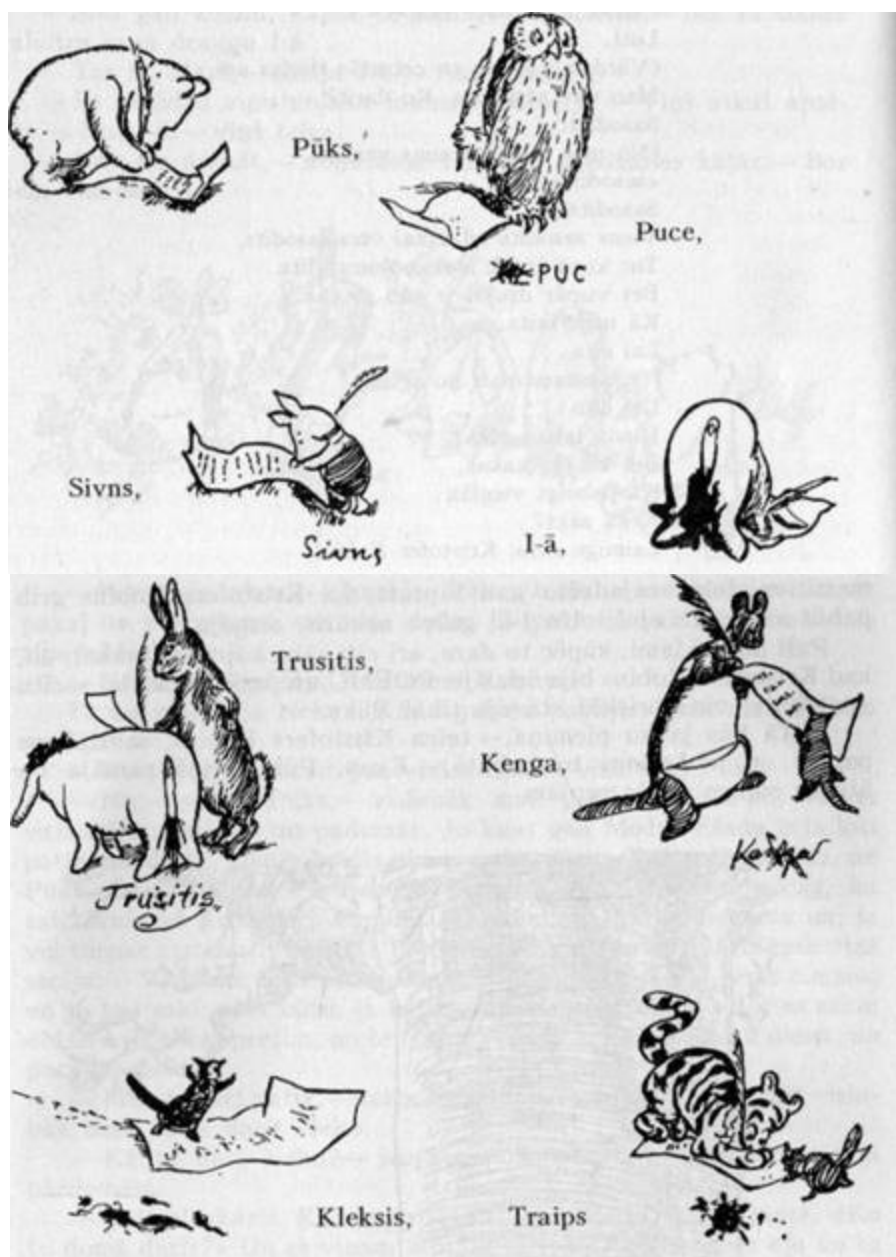
— Paldies,— pateicās I-ā.— Negaidīti un iepriecinoši, kaut gan jūs būtu varējuši plaukšķināt arī skaļāk.

— Daudz labāk par maniem dzejoļiem,— jūsmīgi sacīja Pūks, un viņš no sirds tā domāja.

— Tā es arī biju gribējis,— I-ā pieticīgi paskaidroja.

— Rizolūcija,— teica Trusītis,— ir, kad mēs visi parakstāmies un pasniedzam to Kristoferam Robinam.

Viņi parakstījās:

un gāja ar savu Rizolūciju pie Kristofera Robina.

— Labdien, draugi!— teica Kristofers Robins.— Labdien, Pūk!

Un viņi visi reizē atsaucās:— Labdien!— pēkšņi juzdamies Joti

neveikli un nelaimīgi, jo patiesībā sacīja «Ardievu!» un viņiem bija grūti par to domāt. Viņi stāvēja apkart Kristoferam Robinam, un katrs cerēja, ka cits kāds saks runāt. Viņi bikstīja cits citu un čukstēja:— Runā tu!— līdz I ā beidzot bija izbikstīts pašā priekšā un citi saspiedušies pūlītī viņam aiz muguras.

— Kas tas ir, I ā?— jautāja Kristofers Robins.

I-ā, mēģinādamas saņemt dūšu, ilgi vicināja asti un tikai tad sāka runāt.

— Kristofer Robin,— viņš sacīja,— mēs esam atnākuši, lai pateiktu ... lai pasniegtu tev ... ko sauc par ... nu, kas rakstīts ... bet mēs visi ... jo esām dzirdējuši ... tas ir, mēs zinām ... tu saproti pats ... mēs ... tu ... labi, nav ko vilkt garumā, te tas ir, ņem!— I ā dusmīgi pagriezās pret pārējiem un teica:— Visi spiežas un grūstās, it kā Mežā vietas nebūtu. Te jau nevar apgriezties. Savu mūžu neesmu redzējis tādus Muļķīgus dzīvniekus, kas tik vien jēdz kā pa kājām

maisīties. Jums vajadzētu gan saprast, ka Kristofers Robins grib pabūt viens. Es eju!— Un I-ā, galvu nokāris, aizgāja.

Paši nezinādami, kāpēc to dara, arī citi sāka kāpties atpakaļ, un, kad Kristofers Robins bija izlasījis POĒMU un pacēla acis, lai sacītu «paldies!», viņa priekšā stāvēja tikai Pūks.

— Tā būs jauka piemiņa,— teica Kristofers Robins, salocīdams papīru un iebāzdams to kabatā.
— Ejam, Pūk,— viņš pamāja un ātriem soļiem devās projām.

— Kur mes ejam?— jautāja Pūks, teciņus steigdamies viņam pakal un prātodams, vai viņi dodas Ekspotīcijā vai Kas gan-to-lai zina-kādā gājienā.

— Nekor,— atbildēja Kristofers Robins.

Tā nu viņi gāja Nekor. Kādu gabalu pagājis, Kristofers Robins vaicāja:

— Ko tev patīk darīt par visām lietām vislabāk, Puk?

— Nu,— sacīja Pūks,— vislabāk man patīk . . .— Te nu viņam vajadzēja apstāties un padomāt. Jo kaut gan Medus Ēšana bija ļoti patīkams darbs, tomēr brīdis pirms pašas ēšanas bija vēl saldāks, un Pūks nezināja, kādos vārdos to izteikt. Tad viņš iedomājās, ka satikšanās ar Kristoferu Robinu arī ir bezgala patīkama lieta un, ja vēl turpat atrodas Sivēns, tā ir ļoti Draudzīga patikšana. Tāpēc viņš sacīja:— Vislabāk man patīk kopā ar Sivēnu aiziet pie tevis ciemos, un tu tad saki: «Kā butu, ja mēs mazliet iestiprinātos?» Un es saku: «Man nav nekas pretim, un tev, Sivēn?» Un ārā ir tik jauka diena, un putniņi dzied.

— Man tas arī patīk,— teica Kristofers Robins,— bet tomēr visla bāk man patīk darīt Neko.

— Kā tu dari Neko?— jautāja Pūks pēc ilgām un pamatīgām pārdomām.

— Ļoti vienkārši. Kad es taisos to darīt, kāds parasti jautā: «Ko tu domā darīt?» Un es viņam atbildu: «Neko!» Pēc tam es eju un to daru.

— A, es saprotu,— nedroši teica Pūks.

— Pašlaik mēs darām Neko.

— Es saprotu,— atkārtoja Pūks.

415

— Tas nozīmē, ka mēs tāpat vien ejam, klausāties, cik mežā ir kluss un ka neko nevar dzirdēt, un ne par ko nebēdājam.

— Ai— teica Pūks.

Ta viņi gāja, domādami par So un To, līdz sasniedza Meža vidu apburto vietu, ko sauc par Komandtiltiņu. Te auga sešdesmit un- nezin-cik augstu priežu, un Kristofers Robins zināja, ka šī vieta ir apburta, jo nevienam nebija izdevies saskaitīt, vai te ir sešdesmit trīs vai sešdesmit četri koki, pat ja apsēja aukliņu katram saskaitītam kokam. Un tāpēc, ka šī vieta bija apburta, te neauga, kā citur Mežā, irbulenes, papardes un virši, bet biezi nodidzis mauriņš, mīksts, līdzens un zaļš. Tā bija vienīgā vieta Mežā, kur varēja savā nodabā sēdēt un sēdēt, neceļoties tūlīt augšā un neskrienot paskatīties, kas notiek citur. Te sēžot varēja vērot visu plašo pasauli līdz pat tai vietai, kur tā aizsniedz debesis, un, lai kas plašajā pasaulē notiktu, no Komandtiltiņa to varēja redzēt.

Tad Kristofers Robins sāka stāstīt Pūkam par Cilvēkiem, ko sauc Karaļi un Karalienes, un par citiem, ko sauc Aģenti, un par vietu, ko sauc Eiropa, un par salu jūras vidū, kur nepiestājas neviens kuģis, un kā var iztaisīt Sūkņa Pumpi (ja grib), un kad Bruņiniekus Iesvēta par Bruņiniekiem, un kādas mantas nāk no Brazīlijas. Pūks, atspiedies pret vienu no sešdesmit un nezin-cik priedēm un salicis rokas uz vēdera, sēdēja un klausījās, pa reizei iesaukdamies: «O!»— un: «Es to

nemaz nezināju!»— un domāja, cik labi būtu, ja viņam galvā būtu īstas Smadzenes un viņš tik daudz zinātu. Pa to laiku Kristofers Robins bija visu izstāstījis un apklusis un sēdēja, skatīdamies plašajā pasaulē un vēlēdamies, kaut vienmēr tā butu.

Bet Pūks domāja savas domas un pēkšņi jautāja Kristoferam Robinam:

— Vai tas ir Augsts Gods būt tādām Brūniniekam, par ko tu stāstīji?

— Kādam?— izklaidīgi pārvaicāja Kristofers Robins, kurš pašlaik klausījās kaut ko citu.

— Kas uz zirga,— Pūks paskaidroja.

— Bruņiniekam?

— Pareizi, bruņiniekam,— teica Pūks.— Es domāju, vai tas ir tikpat Augsts Gods kā but Karalim, Aģentam un citiem, ko tu nosauci?

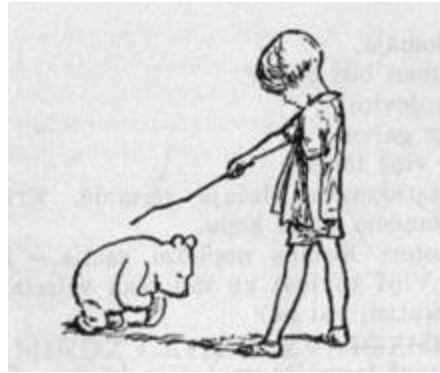
— Gluži tik augsts gods kā karalim tas nav,— atbildēja Kristofers Robins. Redzēdams, ka Pūks izskatās vīlies, viņš piebilda:— Bet augstāks nekā Aģentiem.

— Vai Lācis var būt Bruņinieks?

— Protams, ka var,— t^īica Kristofers Robins.— Es tevi tūlīt iesvētīšu.— Viņš paņēma žagariņu, uzsita Pūkam pa plecu un sacīja:— Celies, Ser Pūk fon Lāci, uzticamākais no visiem maniem bruņiniekiem!

Pūks piecēlās, atkal apsēdās un teica:— Paldies!— kā pieklājas, kad esi iesvētīts par Bruņinieku. Viņš iegrima pussnaudas sapnī, kurā viņš, Sers Pumpis, Sers Brazīlija un Aģenti dzīvoja Mežā ar zirgu un bija (izņemot Aģentus, kas baroja zirgu) ļoti uzticami bruņinieki Labajam Karalim Kristoferam Robinam. Laiku pa laikam viņš miegaini papurināja galvu un pie sevis noteica:— Nē,

kaut kas tur nesanāk . . .— Pūks sāka domāt par visām tām brīnumainajām lietām, ko Kristofers Robins gribēs viņam izstāstīt, kad atgriezīsies no turienes, uz kurieni bija sataisījies aiziet. Pūks jau tagad bēdājās, ka viņš ir tikai Lācis ar Zāģu Skaidām Galvā un viņam būs ļoti grūti kaut ko saprast.— Bet varbūt,— viņš skumīgi prātoja,— Kristofers Robins man neko vairs nestāstīs? — Un Pūks sāka domāt, vai Uzti

cams Bruņinieks vairs ir uzticams, ja viņam nestāsta visādas gudras lietas?

Un tad pēkšņi Kristofers Robins, kas, zodu plaukstā atspiedis, sēdēja un skatījās plašajā pasaulē, ierunājās:— Puk!

— Jā?— Pūks atsaucās.

— Redzi, kad es būšu . . . kad . . . Puk . . .

— Jā, Kristofer Robin?

— Es vairs nevarēšu darīt Neko.

— Nekad? Nepavisam?

— Ļoti reti. Man nebūs laika.

Pūks gaidīja, ko Kristofers Robins sacīs tālāk, bet viņš klusēja.

— Jā, Kristofer Robin?— Pūks skubināja.

— Puk, kad es būšu . . . nu, kad es nevarēšu darīt Neko, tu reizēm atnāksi šurp?

— Viens pats?

— Jā, Pūk.

— Un tu tad arī atnāksi?

— Jā, Pūk, noteikti. To es tev apsolu, Pūk.

— Tas ir labi,— teica Pūks.

Pūk, apsoli tu arī, ka tu mani nekad neaizmirsīsi. Nekad, nekad. Pat ja man būs jau simt gadu.

Pūks brīdi padomāja.

— Un cik tad man būs gadu?

— Deviņdesmit deviņi.

Pūks pamāja ar galvu.

— Es apsolu,— viņš teica.

Vēl arvien skatīdamies plašajā pasaulē, Kristofers Robins pastiepa roku un saņēma Pūka ķepu.

— Pūk,— Kristofers Robins nopietni sacīja,— ja es . . . ja es nebūšu gluži . . .— Viņš apklusā un tad sāka vēlreiz:— Pūk, lai kas arī notiktu, tu sapratīsi, vai ne?

— Ko sapratīšu?

— Ak, neko!— viņš iesmējās un uzlēca kājās.— Ejam!

— Kur?— jautāja Pūks.

— Pasaulē!— teica Kristofers Robins.

Roku rokā viņi aizgāja. Bet, lai kurp viņi ietu, lai kas ar viņiem ceļā notiktu, pašā Meža vidū, apburtā vietā, kāds mazs zēns vienmēr rotaļāsies ar savu Lāci.

ALANS ALEKSANDRS MILNS (1882—1956)

ALANS ALEKSANDRS MILNS (1882—1956)

«Bērni kļuva par manu nelaimi!» rakstnieks pukojas autobiogrāfijā. Vai tiešām tā? Drīzāk gluži otrādi. Milna lācīti Vinniju Pūku, ēzelīti ģ-ā, Sivēnu, Kristoferu Robiņu pazīst visā pasaulē, atkārtoti izdod «Vinniju Pūku». Milns tiek uzskatīts (un pamatoti!) par vienu no izcilākajiem 20. gadsimta bērnu rakstniekiem. Tiesa gan, pats viņš gribēja gūt panākumus ar romāniem un lugām pieaugušajiem, taču liktenim labpatika izspēlēt joku.

Alans Aleksandrs Milns (daudziem angļu rakstniekiem ir divi vārdi; otrs parasti tika dots par godu kādam radniekam, krusttēvam vai spilgtai personībai; tā bija aristokrātisma pazīme) dzimis materiāli samērā nodrošinātā, inteligentā ģimenē. Viņa tēvam piederēja privātskola; tajā par skolotāju strādāja populārais zinātniski fantastisko romānu rakstnieks Herberts Džordžs Velss (1866-1946), un viņš savā autobiogrāfijā piemin arī mazo Alanu, kurš te mācījies un aktīvi piedalījies skolas literārā žurnāla darbā. Vēlāk, mācīdamies Kembridžas universitātē, Milns rediģē studentu literāro žurnālu. Var droši teikt, ka viņa interese par literatūru nāk jau no bērnības. To it īpaši veicināja tēvs, bērnībā lasīdams priekšā gan Johana Volfanga Gētes «Lapsu Kūmiņu», gan Džoela Harrisa «Tēvoča Rima pasakas»; vēlāk zēns pats aizrautīgi lasīja grāmatas, viņam ļoti iepatikās Keneta Greiema «Vējš vītolos», mazais Alans dedzīgi dzīvoja līdzī trakulim un viltņiekam Krupim, viņa draugam Ūdensžurkam, Āpsim. . . Varbūt no bērnībā lasītajiem darbiem Milns mantojis labestīgo, silto attieksmi pret dzīvniekiem, pret visu pasauli? Varbūt Krupja un Ūdens-žurka draudzība rosinājusi attēlot Vinnija Pūka un Kristofera Robiņa draudzību? Lai nu būtu kā būdams, taču viens ir skaidrs — arī Milns nāk no bērnības zemes. Un tomēr tēvs iepleš acis, ir acīm redzami neapmierināts, kad dēls pēc studiju beigšanas pēkšņi paziņo:

«— Es gribu būt rakstnieks!

— Bet ko tu darīsi?— tēvs brīnās.

— Rakstīšu.

— Ko īsti?

— Visu ko.

— Padomā, mans mīļais, cik daudzi vēlas rakstīt, cik daudzi domā, ka viņi varētu būt rakstnieki, un tikai daži. . .

— Es gribētu būt starp dažiem. . .

— Ne jau katram lemts kļūt par Dikensu!

— Ne jau tikai Dikensam rakstnieka darbs deva maizi. . .

— Pat misters Velss bija spiests piepelnīties, līdz pilnīgi nostājās uz savām kājām. . .

— Velsam vajadzēja sākt bez graša kabatā, bet tu man uzdāvināji trīssimt mārciņas.

— Pieņemsim, trīssimt divdesmit, un tomēr. . .»

Tēva iebildumos Milns neklausījās, viņš riskēja un par savu profesiju izvēlējās rakstniecību. Anglijā jau tolaik bija profesionāli rakstnieki, starp citu, pat bērnu literatūrā, piemēram, Džeimss Grīnvuds (1833—1929), kurš ražīgi strādāja un daudz uzmanības veltīja nabadzīgo, likteņa varā pamesto bāreņu tēmai; populārākā šī rakstnieka grāmata ir «Mazais skrandainis» (1866), latviski iznākusi Tijas Pētersones tulkojumā 1982. gadā. Milns rakstnieka karjeru iesāka ar parodijām par Serloka Holmsa piedzīvojumiem; drīz viņš kļuva par pazīstama satīriskā žurnāla līdzstrādnieku, vienbrīd pat galvenā redaktora vietnieku, tajā katru nedēļu piektdienās publicēdams esejas. Par ko

tikai viņš nerakstīja — par laika kaprīzēm un pīpēšanas kaitīgumu, par jauna spieķa izvēli, par

modi un sportu! Viņš acīm redzami izdabāja publikas gaumei un laika garam. Milns šīs esejas apkopoja un izdeva grāmatā; izmēģināja arī savus spēkus dramaturģijā, turklāt visai veiksmīgi, piemēram, dzīvo dialogu un spraigās intrigas dēļ luga «Misters Pims aiziet garām» (1919) guva lielus panākumus.

Taču drīz vien viņa dzīvē notika negaidīts pavērsiens. 1920. gadā Milna ģimenē piedzima pirmais un vienīgais bērns, kuru vecāki nosauca par Kristoferu Robiņu. Dēls būtiski ietekmēja viņa turpmāko likteni. Vispirms Milns uzrakstīja dažus bērnu dzejoļus, kuri pašam gan nepatika, bet sieva bija sajūsmā. Tad Milns zobodamies izmeta: «Vāri publicēt un honorāru paturēt sev!» Vēlāk rakstnieks ar smaīdu atcerējās, ka tādējādi viņam izdevies sievai pasniegt dārgu dāvanu, jo dzejoļus nepārtraukti pārpublicēja, īpaši populāra kļuva «Balāde par karaļa sviestmaizi». Starp citu, pirmoreiz Milna plašāka kopa Māras Cielēnas atdzejojumā ievietota sestajā «Garajā pupā» (1988). Viņa dzejoļi iznāca krājumos «Kad mēs bijām ļoti mazi» (1924) un «Tagad mums jau seši» (1927). Dzejoļi ir asprātīgi, daudz tajos rotaļu elementu, atsevišķu rindu atkārtojumu, tie ir viegli iegaumējami, reizēm veidoti kā vārdu apspēlē. Autobiogrāfijā Milns, sūrodamies par savu bērnu rakstnieka slavu (viņam tā bija kā dadzis acīs), taisnojas: «Es uzrakstīju tikai četras bērnu grāmatas, kas nepārsniedz viena vidēji liela romāna apjomu.» Jā, apjoms nav liels, bet, kā saka, laba daudz nevajag. Un ne jau pēc dzejoļu publicēšanas viņš kādā jaukā rītā pamodās kā bērnu literatūras klasiķis; pasaules slavu viņš iemantoja pēc «Vinnija Pūka» (1926) iznākšanas. Divus gadus vēlāk šai grāmatai sekoja turpinājums —«Jaunā māja Pūka Priedītēs». Pirmoreiz latviešu lasītāji ar Milna darbiem iepazinās 30. gados, kad tika izdoti «Lācītis Miks. . .» (1935) un «Lācīša Pū brīnišķīgie piedzīvojumi» (1938). Turpinājums ar nosaukumu «Lācītis Miks ceļ māju» arī iznāca 1938. gadā. Padomju laikā abas grāmatas apvienotas vienā —«Vinnijs Pūks un viņa draugi» un izdotas 1967. un 1977. gadā Vizmas Belševicas tulkojumā.

Kā «Vinnijs Pūks» radās? «Es neko neizdomāju, man atlika tikai pierakstīt,» atzīst pats Milns. Rakstniekam daudz palīdzēja dēls Kristofers Robins un viņa rotaļlietas (tāpat kā Kenetam Greiemam — dēls Alistērs, kuram viņš stāstīja par Kurmi un Žurku). Vēl Milnām palīdzēja mākslinieks Ernests H. Separds (tāpat kā Kerolam, zīmējot Alises tēlu, Džons Teniels). Bērnu grāmatu panākumi bieži ir cieši saistīti ar mākslinieku ilustrācijām. «Pēc zīmējumiem dažiem maniem bērnu dzejoļiem, kuri bija publicēti žurnālā, es uzreiz sapratu, ka Separds ir manu grāmatu ilustrators.» Viņa zīmējumi kļuva par tālāko notikumu rosinātāju un risinātāju, pat rakstniekam pateica priekšā varoņu rīcību. Separds zīmēja Milna dēlu Kristoferu Robiņu. Ilustrācijās viņš nedaudz atgādina meiteni; viņa īsie mati kļuva par angļu zēnu 20. gadu modi. Mātes — gluži kā sarunājušas — cita pēc citas vēlējās, lai viņu dēli līdzinātos Kristoferam Robiņam.

Starp citu, dēls agri saprata, ka viņam ir lemts un būs lemts dzīvot kāda cita dzīvi, viņš bēga no sava dubultnieka, tāpat kā tēvs gribēja aizbēgt no bērnu rakstnieka slavas. Kāds tad bija Milna dēla liktenis? Viņš mācījās universitātē, ieguva pat divus diplomus, karoja, tika ievainots, ilgi nevarēja atrast sirdij tuvu darbu. Beidzot provincē atvēra grāmatu veikalu, uz kura izkārtnes nebija Kristofera Robiņa vārda (tāad grāmatas varoņa popularitāti — gods un slava! — viņš neizmantoja). Un tomēr viņu pazina, godināja kā Kristoferu Robiņu, viņam nebija lemts izbēgt no grāmatas varoņa ēnas.

Ar ko tad «Vinnijs Pūks un viņa draugi» tik nedalīti saista lasītājus? Milns radījis nesarežģītu un gaišu (gluži kā sapni) bērniības pasauli. Gaiša ir arī Kristofera Robiņa attieksme pret rotaļlietām. Vai nu tas būtu lācītis Vinnijs Pūks ar zāģu skaidām galvā un savām dungādziesmiņām, vai Trusītis, Sivēns un ēzelītis ī-ā — visi viņi ap Kristoferu Robiņu dzīvo savu dzīvi, ir savstarpēji draudzīgi, draiskulīgi un asprātīgi. Un vēl. Visi zvēri uzvedas kā bērni, runā, domā kā bērni. Dabisks un silts labsirdīgums un humors staro no šīs grāmatas. Milnām ļoti patika Kerola darbi bērniem, taču

patiesībā Kerols tēlo pieaugušo pasauli; var piekrist angļu literatūrpētniekiem, ka «Alises piedzīvojumi Brīnumzemē» ir «maskēta» pieaugušo grāmata, jo autors citādi nevarēja vai negribēja tiesāt Viktorijas laika liekulību. «Vinnijā Pūkā» visi varoņi uzvedas un dzīvo kā bērni, pat tie, kas cenšas tēlot pieaugušos,— Pūce, Trusītis vai Ī-ā. Toties Kerola grāmatā pat galvenā varone vienotreiz izturas tik solīdi un pieklājīgi kā pieaugušie.

Milna bērns — konkrēti Kristofers Robins — cilvēcisko savas rotaļietas, dod savu cilvēciskumu ikvienai dzīvai un nedzīvai būtnei ap sevi. Vinnijs Pūks ir skaists un pievilcīgs, kad blakus atrodas Kristofers Robins, jo, lai cik lācītis būtu patstāvīgs, tomēr pasaulē viņš skatās ar Kristofera Robiņa acīm. Tikai cilvēciskotas, apgarotas rotaļietas, tikai apgarota pasaule ir skaista, aicinoša un labsirdīga — atgādina rakstnieks. Pasakas varoņi, nonākdami visfantastiskākajos apstākļos, būtībā dzīvo bērnu ikdienas dzīvi, priecājas, jokojas, rotaļājas un skumst. Taču šajā parastajā ikdienā rakstnieks parāda daudz negaidīta, cilvēcīga, audzinoša, un visu to viņš dara ar labsirdīgu aizrautību un bagātu izdomu, nelikdams lasītājiem (neatkarīgi no viņu vecuma) garlaikoties. Grāmatu caurauž smalks humors un vienlaikus ironija (piemēram, kā Kristofers Robins un visi viņa zvēri iet atklāt Ziemeļpolu un cik to vienkārši atklāj Vinnijs Pūks).

«Ar bitēm nekad neko nevar zināt,» saka lācītis Vinnijs Pūks. Ar rakstnieka slavu arī nekad neko nevar zināt. Milns gribēja valdīt tikai pār pieaugušo lasītāju prātiem un sirdīm, bet valda gan pār bērniem, gan pieaugušajiem, kuri bieži liedzas, ka lasa bērnu grāmatas, un tomēr labprāt to dara. Jo bērniība nezūd, bērniņbai nav pagātnes, tāpēc —«pašā Meža vidū, apburtā vietā kāds mazs zēns vienmēr rotaļāsies ar savu Lāci».

Uldis Auseklis